ENIGMA

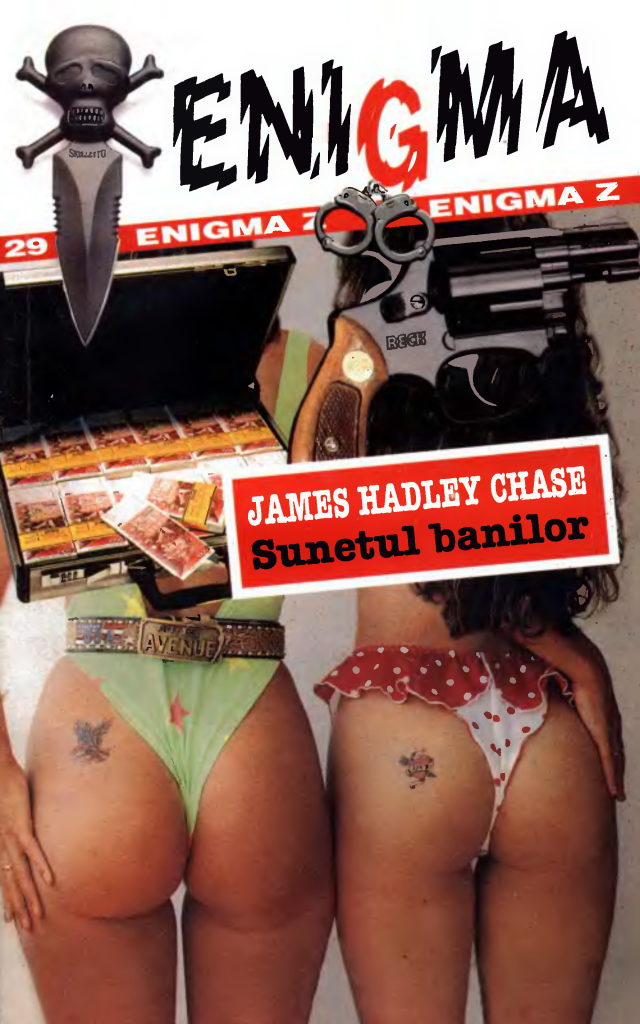

JAMES HADLEY CHASE

Sunetul banilor

JAMES HADLEY CHASE

SUNETUL BANILOR

Traducere : DAN DUMITRESCU

BUCUREȘTI, 1995

Editor : ZAMFIR M. RUSU
Coperta : USSOFT şi EDITURA Z

I.S B N. 973-9127-42-8

Partea întâi

Capitolul I

I

Erau vreo patru luni de când cântam la pian în barul lui Rusty. Atunci am cunoscut-o pe Rima Marshall.

Și-a făcut apariția într-o noapte în care ploua cu găleata. Răpăitul ploii de pe acoperiș se amesteca cu tunetele care bubuiau înfundat.

La tejgheaua barului nu se aflau decât doi clienți, niște amărâți. În spatele barului, Rusty freca paharele ca să-și omoare timpul. Sam, ospătarul negru, așezat într-un separeu lângă intrare, citea un ziar de pronosticuri sportive, iar eu, cântam la pian.

Cântam o nocturnă de Chopin. Stăteam cu spatele la ușa de la intrare. N-am văzut-o și nici n-am auzit-o când a intrat.

Mai târziu, Rusty mi-a spus că a venit pe la nouă fără douăzeci, când ploua de rupea pământul. Udă leoarcă, s-a așezat într-un separeu, în dreapta și în spatele meu.

Lui Rusty nu-i plăcea să-i intre în bar vreo femeie singură. De obicei, le dădea pe ușă afară, fără să mai stea la vorbă cu ele. Dar în seara aceea, poate că barul fiind gol și din cauza ploii care parcă rupsese băierile cerului, a lăsat-o în pace.

Tipa a comandat un Cinzano ; apoi, după ce și-a aprins o țigară, și-a fixat privirea întunecată asupra indivizilor de la bar.

Peste zece minute, a început balamucul.

Dintr-o dată, ușa de la intrare s-a deschis violent și și-a făcut apariția un bărbat. După ce a făcut câțiva pași, bălăbănindu-se de parcă s-ar fi aflat pe puntea unui vas zgâlțâit de valuri, s-a oprit brusc.

În acel moment, Rima a început să urle. Abia atunci mi-am dat seama de prezența ei și de a tipului care intrase.

Auzindu-i țipetele, m-am întors rapid să văd ce se întâmplase.

N-am să uit niciodată prima impresie pe care mi-a făcut-o. Avea părul de culoarea argintului strălucitor și niște ochi imenși și albaștri, cum e cobaltul. Era îmbrăcată cu-un pulover roșu și strâmt care îi reliefa sânii și cu niște pantaloni negri, mulați pe picior. Părea murdară și neîngrijită, ca cineva care duce o existență grea. Pe scaunul de lângă ea, se afla un impermeabil de plastic, cu o mânecă ruptă, care nu părea să mai aibă zile multe.

Dacă ar fi fost liniștită, ar fi fost chiar frumușică, ca atâtea fete de vârsta ei, care bat trotuarele din Hollywood în căutarea vreunui rolișor din te miri ce film. Numai că în acele momente, Rima era departe de a fi liniștită.

Pe figura urâțită de groaza ce pusese stăpânire pe ea, gura larg deschisă din care ieșea un strigăt prelung, părea a fi o gaură hidoasă. Se sprijinea de perete, ca un animal care caută să intre în cușcă, iar unghiile ce râcâiau panourile de lemn, într-o încercare deșartă de scăpare, acționau neplăcut asupra sistemului meu nervos.

Tipul care tocmai intrase, părea a fi o viziune de coșmar. Scund și slăbănog, nu avea mai mult de vreo douăzeci și cinci de ani. Figura supță, cu bărbia proeminentă, era la fel de albă ca și o lumânare de ceară. Părul negru, îmbibat de apă îi atârna în șuvițe de-o parte și de alta a obrajilor. Aspectul de coșmar îi era dat de ochi, ale căror pupile enorme, umpleau aproape în totalitate irisul. La început am crezut că este orb, dar nici vorbă să fi fost așa ceva. O privea pe Rima cu o asemenea expresie, încât mi s-a făcut părul măciucă.

Era îmbrăcat într-un costum bleumarin hărtănit, cămașa îi era murdară, iar la gât, un șiret înnodat ținea loc de cravată. Era ud leoarcă, iar apa care-i curgea de la manșetele pantalonilor, făcuse deja două băltoace mici pe podea.

A rămas nemișcat câteva secunde privind-o pe Rima. Apoi, dintre buzele subțiri cu aspect răutăcios, i-a ieșit un fel de șuierat continuu.

Rusty, cei doi clienți și cu mine, l-am fixat cu ochii holbați. I-am văzut mâna dreaptă cum s-a deplasat spre buzunarul din spate al pantalonilor și a revenit de acolo cu un cuțit a cărui lamă lungă și ascuțită a străucit scurt. După care, îndreptându-și arma către tipa care continua să urle, a început să avanseze spre ea, pășind ca un pășanjen rapid și alunecos. Șuieratul i se accentuă.

Rusty se porni să strige la el :

— Hei, tu ! Ia astâmpără-te !

Însă nu a făcut nici un pas și a rămas în spatele tejghelei. Cei doi clienți au rămas și ei țintuiți locului. Stăteau pe scăunelele de la bar, holbându-se la scena ce se derăsura în fața lor. Cu gura larg deschisă, Sam, pe a cărui figură se putea citi groaza, dispăru brusc sub masă.

Singurul actor care mai rămăsese disponibil, eram eu.

Nimic nu poate fi mai periculos decât a te lua la harță cu un drogat înarmat cu un cuțit. Numai că nu puteam rămâne locului, uitându-mă la el cum avea s-o înjunghie pe fata aia, fiindcă îmi dădeam precis seama că exact așa ceva avea să se întâmple. -

M-am ridicat de pe scaun, i-am tras un picior și m-am îndreptat spre el.

Rima încetase să mai țipe. Își trăsese masa în față, în așa fel încât să bareze intrarea în separeul în care se afla și cu mâinile încleștate de marginea mesei, se uita îngrozită la cel care se îndrepta spre ea.

Totul a durat mai puțin de cinci secunde.

Am ajuns lângă el exact în clipa în care ajunsese la separeu.

Nu prea părea să-și dea seama de prezența mea. Modul în care își concentra atenția asupra Rimei avea ceva înspăimântător. L-am pocnit în momentul în care mâna ce-i ținea cuțitul, făcuse o mișcare rapidă.

Sub efectul panicii, mi-am repezit pumnul cam la întâmplare, însă în spatele loviturii se găsea toată greutatea mea. Lovitura l-a atins în obraz și l-a făcut să se clatine. Numai că ajunsesem cu o singură secundă în întârziere.

Cuțitul nimeri brațul Rimei. Am văzut cum o pată închisă la culoare s-a și format pe mâneca puloverului ei, după care, Rima s-a lipit de zid, a alunecat și a dispărut sub masă.

Toate astea le-am recepționat cu coada ochiului, nedezlipindu-mi privirea de pe individ. După ce s-a împleticit în spate câțiva pași, a reușit să-și găsească echilibrul, apoi s-a năpustit înainte, fără să mă bage în seamă, cu ochii de bufniță fixați asupra separeului.

Când a ajuns din nou în dreptul mesei, mi-am luat o poziție corespunzătoare ca să-i administrez o corecție ca lumea. Pumnul meu l-a nimerit drept în falcă. Forța loviturii l-a făcut să-și piardă echilibrul, încât s-a întins pe podea cât era de lung.

A rămas prăvălit pe spate, complet năucit, dar fără să lase din mână, cuțitul mânjit de sânge. M-am repezit asupra lui și l-am călcat pe încheietura mâinii. A trebuit să-l lovesc serios cu piciorul ca să-l determin să se despartă de cuțit. M-am aplecat, i l-am luat și l-am aruncat în celălalt capăt al încăperii.

Șuierând ca un șarpe, individul s-a ridicat dintr-un salt și s-a aruncat asupra mea, cu intenția clară de a mă termina.

Mai înainte de a reuși să mă apăr într-un fel, a și fost pe mine. Unghiile lui mi-au râcâit fața ca o răzătoare, iar dinții îi clănțăneau, în timp ce încerca să mă muște de gât.

Am reușit cu greu să-l îndepărtez și întrucât se încăpățâna să-mi facă neapărat ceva, i-am tras una drept în bărbie, de-am simțit cum îmi sare umărul din loc. Am avut senzația că era cât pe ce să-i zmulg capul de pe gât.

A zburat cu brațele desfăcute în celălalt capăt al sălii și a aterizat izbindu-se de perete, după ce în drumul său a răsturnat o masă de pe care paharele s-au făcut țăndări. A rămas întins fără să mai miște, cu bărbia în sus respirând sacadat.

În timp ce eram ocupat cu trasul mesei din separeul în care se refugiase Rima, l-am auzit pe Rusty cum vorbea la telefon cu poliția.

Rima sângera. Stătea ca o cârpă, prăbușită pe podea cu figura ca de cretă, privindu-mă cu ochii ăia imenși. Alături de ea, sângele formase o mică baltă.

Probabil că aveam o mutră teribil de caraghioasă. Unghiile nenorocitului ăluia de drogat îmi brăzdaseră patru dâre pe obraz, încât sângeram aproape la fel de mult ca ea.

— Eşti rănită rău ? am întrebat-o, ghemuindu-mă lângă ea.

Mi-a făcut din cap semn că nu.

— Nu, nu-i nimic.

Vocea îi era ciudat de calmă, iar de pe figură îi dispăruse expresia de groază. Privea pe lângă capul meu la individul care încă nu-şi revenise din vise.

— Nu-ţi fă griji pentru el, am liniştit-o eu. Mai are de stat mult timp aşa. Poţi să te ţii pe picioare ?

— Îţi curge sânge... făcu ea.

— Nu-ţi fă nici pentru asta griji.

I-am întins mâna. Mi-a întins-o şi ea pe-a ei. Era ca de gheaţă.

După ce am ajutat-o să se ridice, s-a sprijinit de mine.

În acel moment, uşa barului a fost deschisă de o lovitură de picior, şi doi poliţişti au năvălit înăuntru. Văzându-mă cum sângeram şi cu Rima lipită de mine, cu mâneca puloverului leoarcă de sânge, unul dintre ei şi-a scos bastonul şi s-a îndreptat ameninţător spre mine.

— Hei, i-am strigat eu, ăla este individul pe care îl căutaţi !

După aerul pe care îl avea, se vedea cât de colo că era ferm hotărât să mă pocnească în cap cu bastonul. S-a oprit, a privit peste umăr la drogatul care zăcea la pământ, după care şi-a lipit din nou ochii de mine.

— Tom, e în regulă, i s-a adresat celălalt poliţist. Nu te enerva. Hai mai întâi să lămurim lucrurile, da ?

Dintr-o dată, Rima a scos un geamăt înfundat şi a leşinat. Abia am avut timp s-o prind în braţe înainte de a aluneca la podea.

Am îngenuncheat lângă ea şi i-am susţinut capul. Nici eu nu mă simţeam cu mult mai bine decât ea.

— Nu puteţi să-i faceţi ceva, ce naiba ? am urlat către cei doi poliţişti. Nu vedeţi că sângerează ?

Poliţistul cel liniştit se apropie de noi, scoase din buzunar un cuţit şi tăie mâneca puloverului Rimei. Examină rana lungă şi adâncă, apoi scoase din alt buzunar un pachet cu pansamente şi începu să-i bandajeze braţul. În mai puţin de un minut, hemoragia se opri.

În tot acest timp, Rusty îi explica celuilalt poliţist ce se întâmplase. Acesta, după ce ascultă atent, se apropie de drogat şi-l mişcă cu vârful piciorului.

— Fii atent ! l-am prevenit eu, fără s-o las pe Rima din braţe. Este un fumător de marijuana şi este drogat până-n urechi.

Poliţaiul rânji.

— Nu zău ? Crezi că nu ştiu cum să mă port cu drogaţii ?

Tipul începuse să-şi revină. Dintr-un salt se ridică în picioare, şi mai înainte ca poliţistul să poată face vreo mişcare, înşfăcă o cană cu apă de pe tejghea şi-l pocni cu ea pe acesta drept în cap. Cana explodă ca o bombă, iar poliţistul căzu în genunchi.

Drogatul se întoarse. Ochii lui de bufniţă se îndreptară asupra Rimei, care începuse să se trezească din leşin. Ţinând în mână ca pe-o armă ce mai rămăsese din cana de sticlă se repezi asupra Rimei.

Stăteam îngenuncheat pe podea, sprijinind-o pe Rima, iar în poziţia asta eram complet lipsit de apărare. Dacă nu ar fi fost celălalt poliţist calm, am fi fost amândoi masacraţi. Poliţistul îl lăsă pe drogat să treacă pe lângă el, apoi îi arse una cu bastonul peste ceafă. Tipul căzu cu faţa în jos şi se rostogoli pe lângă noi, scăpând din mână ciobul de sticlă. Poliţistul se aplecă asupra lui şi-i puse cătuşele. Celălalt poliţist se sprijinea de tejghea, ţinându-şi capul în mâini şi înjurând cât îl ţinea gura.

Poliţistul cel calm îi spuse lui Rusty să sune la comisariat şi să ceară o ambulanţă.

Am ajutat-o pe Rima să se ridice şi am aşezat-o pe un scaun, departe de locul în care zăcea drogatul. Tremura din tot corpul şi se vedea că este sub influenţa şocului avut. Am rămas lângă ea ţinând-o lipită de mine, în timp ce cu mâna liberă, îmi tamponam faţa cu batista.

Peste cinci minute a sosit ambulanta cu încă o maşină a poliţiei. Doi tipi îmbrăcaţi în bluze albe intrară cu un aer preocupat. Îl legară fedeleş pe drogat, îl aşezară pe o brancardă şi-l scoaseră afară. Apoi, unul dintre ei se întoarse şi-mi pansă faţa.

În tot timpul ăsta, un tip dolofan şi roşcovan care sosise cu cea de-a doua maşină a poliţiei şi care se prezentase ca fiind sergentul Hammond, stătea la taclale cu Rusty. Se apropie de Rima, după ce infirmierii îşi terminară treaba.

Aceasta stătea prăbușită pe scaun, ținându-și mâna pansată și privind în gol podeaua.

— Hei, păpușico ! i se adresă Hammond. Ia spune-ne, cum te cheamă ?

Am ciulit urechea, fiindcă mă interesa să aud cum o cheamă. A răspuns că se numea Rima Marshall.

— Adresa ? continuă Hammond.

— Hotelul Simmonds.

Hotelul Simmonds era un hotel de mâna cincea.

— Ocupația ?

Rima își ridică privirea spre el, apoi și-o întoarse și răspunse cu un aer morocănos :

— Sunt figurantă la studiourile Pacific.

— Și cu drogatul ăsta, ce e ?

— Se numește Wilbur. Nu-i știu numele de familie.

— Și de ce a încercat să te curețe ?

Ezită câteva clipe înainte de a răspunde.

— Am fost combinați o perioadă. După care l-am părăsit.

— De ce ?

Rima se uită la el cu o privire mirată.

— Doar l-ai văzut, nu ? Nu l-ai fi părăsit și tu dacă ai fi fost în locul meu ?

— Mda, tot ce se poate.

Hammond își încruntă sprâncenele și-și dădu pălăria pe ceafă.

— Va' să zică, așa. Trebuie să te prezinți mâine la tribunal.

Rima se ridică greoi de pe scaun.

— Asta-i tot ?

— Mda, răspunse Hammond.

Se întoarse apoi către unul dintre polițaii ce stătea lângă ușă și-i spuse :

— Jack, s-o conduci la hotel.

— Ar fi bine să vă interesați de el la poliția din New York. Cei de-acolo îl caută, interveni Rima.

Hammond o privi mijindu-și ochii ;

— Și de ce, mă rog ?

— Habar n-am. Tot ceea ce știu, este că poliția din New York îl caută.

— De unde știi asta ?

— El mi-a spus-o.

Hammond rămase pe gânduri câteva clipe, apoi dădu din umeri, și făcu un gest către polițai :

— Du-o la hotel.

Însoțită de polițist, Rima a ieși afară, în ploaie. I-am privit plecând. Am fost oarecum surprins că a plecat așa, fără măcar să se uite la mine. La urma urmelor, doar îi salvasem viața.

Hammond îmi făcu semn să iau loc.

— Stai jos, mă pofti el. Cum te cheamă ?

— Jeff Gordon.

Nu era numele meu adevărat, ci cel pe care-l foloseam de când sosisem la Hollywood.

— Unde locuiești ?

I-am dat adresa. Stăteam cu chirie într-o cameră mobilată, chiar în spatele barului lui Rusty.

— Bine, acum spune-mi versiunea ta la ceea ce s-a întâmplat.

M-am conformat și i-am relatat întocmai cele întâmplate.

— După tine, crezi că individul era pe bune ?

— Dacă prin asta vreți să mă întrebați dacă avea într-adevăr intenția s-o omoare, atunci să știți că după mine, chiar avea de gând s-o omoare.

Hammond își umflă obrajii.

— Bine, e în regulă ! O să avem nevoie și de tine la tribunal. Mâine dimineață, la unș'pe fix.

Apoi, după ce mă privi atent, adăugă :

— Ai grijă să-ți îngrijești fața. Ai mai văzut-o pe puicuța asta pe-aici ?

— Nu.

— Tot nu mă prind cum o puicuță ca asta a avut ideea să se combine cu o asemenea jigodie. Doamne, femeile astea ! se strâmbă el. Noroc că am băiat.

Îi făcu un semn din cap polițistului care rămăsese, și amândoi ieșiră în ploaie.

II

Tot ceea ce am să vă povestesc, s-a întâmplat la vreun an după ce a izbucnit războiul împotriva lui Hitler. Acum, Pearl Harbour mi se pare o amintire foarte îndepărtată, pierdută în trecut. Însă, pe atunci, aveam douăzeci şi unu de ani şi învăţam pe brânci la universitate, pentru a-mi lua diploma de inginer constructor. Eram la un pas de asta, când, situaţia de pe front a devenit atât de explozivă, încât nu am mai putut rezista şi m-am înrolat. Tatăl meu era cât pe ce să facă infarct când l-am anunţat ce hotărâre luasem. A încercat în zadar să mă convingă să mai aştept şi să-mi iau întâi diploma, însă nu puteam suporta ideea să mai stau încă şase luni la universitate, în timp ce alţii luptau pe front.

Peste patru luni, aveam douăzeci de doi de ani şi făceam parte dintre primii care debarcau pe plajele Okinawei. În momentul în care mă năpusteam către palmierii al căror frunziş vălurit de vânt camufla tunurile japoneze, m-a lovit drept în faţă schija unei şrapenele. Pentru mine, războiul se terminase.

Următoarele şase luni le-am petrecut într-un spital în care specialiştii în chirurgie plastică au făcut din figura mea o adevărată minune.

Deşi m-au reparat cum nu speram s-o poată face, pleoapa de la ochiul drept mi-a rămas în permanenţă uşor căzută, iar pe falca dreaptă am o cicatrice aidoma unui fir de argint. Doctorii mi-au garantat că ar fi putut să aranjeze şi asta, numai că mai trebuia să mai rămân încă vreo trei luni. Iar eu, mă săturasem până-n gât. Chiar şi azi îmi mai aduc aminte de grozăviile pe care le-am văzut prin spitalul ăla. Am luat-o din loc de parcă aş fi avut ardei iute la fund.

Şi m-am întors acasă.

Tata era director de bancă. Nu avea cine ştie ce parale, dar era gata să mă întreţină până mi-aş fi terminat studiile şi mi-aş fi obţinut diploma de inginer constructor.

M-am întors la universitate, ca să-i fac plăcerea. Însă lunile petrecute pe front, cât şi cele din spital, mă întorseseră pe dos. Mi-am dat seama că nu mai eram interesat deloc să devin inginer. Nu mă mai puteam concentra. După

o săptămână, am abandonat. I-am explicat tatălui meu care era situația. M-a ascultat și s-a arătat înțelegător :

— Și acum, ce-o să faci ? m-a întrebat el.

I-am răspuns că habar n-aveam, însă de un lucru eram absolut sigur : nu mă mai puteam consacra studiilor, cel puțin o perioadă de timp.

Privirea lui mi-a fixat pleoapa ușor căzută, apoi cicatricea de la falcă, după care mi-a spus, zâmbind :

— Bine, Jeff, nu-i nici-o nenorocire. Ești încă tânăr. De ce nu te duci undeva, într-o vacanță, să te distrezi și tu ? Uite, îți dau două sute de dolari. Plimbă-te, distrează-te și pe urmă întoarce-te și apucă-te de învățat.

I-am acceptat banii. I-am acceptat cu greu, fiindcă știam că aveau să facă o gaură mare în buget, numai că în acea perioadă, moralul meu era atât de scăzut, încât simțeam că dacă nu plecam undeva, pur și simplu îmi pierdeam busola.

Am ajuns la Los Angeles cu vaga idee de a-mi căuta de lucru într-un studiou cinematografic. N-a trebuit să treacă mult timp ca să-mi pierd toate speranțele în privința asta.

De altminteri, nici nu-mi prea păsa. Mă aflam într-o stare de spirit cumplită. Nu aveam nici un chef să muncesc. Timp de o lună, m-am tot învârtit pe ici, pe colo, fără să fac nimic altceva decât să beau. În perioada respectivă, locurile de muncă erau ocupate de o grămadă de indivizi a căror conștiință le producea remușcări că nu luptaseră pe front, așa că erau gata să dea de băut celor demobilizați, care în schimb, relatau povestiri de pe câmpul de luptă. Numai că figura asta n-a ținut cine știe ce timp. În curând, am ajuns la ultimii bani și am început să-mi pun probleme pentru viitorul meu prânz.

Obișnuiam ca în fiecare seară, să mă duc la barul lui Rusty Mac Gowan. Localul era o bombă atrăgătoare, amplasat în fața portului. Rusty aranjase interiorul asemenea unei cabine de vapor : în loc de ferestre erau hublouri și peste tot era o puzderie de țevi de aramă, pe care Sam, ospătarul negru, avea ticneala să le lustruiască mereu.

Rusty fusese în armată sergent-major și luptase și el împotriva japonezilor. Știa ce îndurasem eu pe acolo și se interesa de mine. Era un tip de treabă. Cu toate că fusese unul dintre cei mai duri soldați, ar fi făcut orice pentru

mine. Când i-am spus că eram în căutarea unei slujbe, mi-a răspuns că intenționa să cumpere un pian, numai dacă ar fi găsit pe cineva care să știe să cânte la el. După ce mi-a spus asta, mi-a făcut cu ochiul.

Băteau la ușa potrivită. Singurul lucru pe care eram în stare să-l fac, era să cânt la pian. I-am zis să cumpere imediat pianul ăla, ceea ce a și făcut.

Cântam la pian în fiecare seară, de la opt până la miezul nopții și primeam pentru asta treizeci de dolari pe săptămână. Era un salariu foarte convenabil. Aveam cu ce să-mi plătesc camera mobilată, mâncarea și țigările. Rusty îmi dădea să beau pe gratis.

De multe ori, mă întreba cât timp am de gând să rămân la el. Îmi tot spunea că având în vedere pregătirea și educația mea, trebuia să mă apuc de altceva decât să cânt la pian în fiecare seară. Iar eu îi răspundeam că din moment ce îmi convenea viața pe care o duceam, nu trebuia să-l intereseze ceea ce făceam.

Cam așa stăteau lucrurile în noaptea în care Rima și-a făcut apariția, sub o ploaie torențială. Aveam douăzeci și trei de ani, și eram perfect inutil. Când a intrat în bar, împreună cu ea au intrat și necazurile mele. În acele momente nu am realizat lucrul ăsta, dar nu a trebuit să treacă mult timp ca să aflu.

A doua zi dimineață, puțin după ora zece, doamna Millard, proprietăreasa casei în care locuiam, mi-a strigat din josul scărilor că sunt chemat la telefon.

Tocmai încercam să mă bărbieresc, fără să ating zgârieturile de pe obraz, care în timpul nopții se umflaseră și arătau groaznic. Am înjurat și mi-am șters de pe față spuma de bărbierit.

Am coborât apoi cele trei etaje, am intrat în cabina telefonică din hol și am apucat receptorul.

Era sergentul Hammond.

— Gordon, nu mai avem nevoie de tine la tribunal, mi-a spus el. Am renunțat să-l mai acuzăm pe Wilbur de atac înarmat.

— De ce? am întrebat eu surprins.

— Din cauza tipei ăleia, cu părul ca de argint. A reușit să-l bage la zdup pentru vreo douăzeci de ani.

— Cum așa ? Nu înțeleg ce vreți să spuneți !

— Păi adevărul, ce să-ţi spun ? Am luat legătura cu poliţia din New York. Când au aflat că am pus mâna pe Wilbur, cei de-acolo s-au bucurat ca o mamă care şi-a regăsit copilul dispărut de multă vreme. Cu probele pe care le au împotriva lui, îl pot băga la răcoare vreo douăzeci de ani buni.

— Mamă doamne ! Păi, asta e lovitură pe cinste !

— Cam aşa ceva.

Hammond făcu o pauză, timp în care i-am auzit respiraţia încetă şi zgomotoasă la celălalt capăt al firului.

— Tipa m-a întrebat de adresa ta, făcu el, în cele din urmă.

— Zău ? Şi ce-i cu asta, nu-i nici un secret. I-aţi dat-o?

— Nu, deşi păpuşica s-a jurat că vrea doar să-ţi mulţumească pentru faptul că i-ai salvat viaţa. Gordon, ascultă-mă pe mine, stai cât mai departe de ea. Părerea mea este că indivída poate să bage în belea orice bărbat.

Reflexia asta a lui Hammond m-a cam iritat : nu prea acceptam eu să-mi se dea sfaturi.

— O să văd eu ce-o să fac, i-am răspuns.

— Normal, sigur că da. Salut !

Şi a închis.

În aceeaşi seară, pe la nouă, Rima a intrat în bar. Era îmbrăcată într-un pulover negru şi o rochie gri. Culoarea neagră a puloverului îi punea în evidenţă părul argintiu.

Barul era plin. Rusty era ocupat până peste cap, încât nici nu a văzut-o intrând.

S-a aşezat la o masă din apropierea mea. Tocmai cântam o nocturnă de Chopin. Nimeni nu mă asculta. Cântam doar aşa, pentru plăcerea mea.

— Bună seara, i-am spus. Cum îţi mai este mâna ?

— Foarte bine.

Şi-a deschis poşeta răpănoasă, a scos din ea un pachet de ţigări şi a continuat :

— Îţi mulţumesc pentru scena aia, cu salvarea, de azinoapte.

— Pentru puţin. De când mă ştiu am fost un erou.

Mi-am luat mâinile de pe clape şi m-am întors spre ea :

— Sunt conştient că am o mutră înfiorătoare, însă n-o să dureze o veşnicie.

Şi-a apropiat capul de mine să mă examineze mai bine:

— După câte îmi dau eu seama, s-ar spune că ai obiceiul să-ţi expui figura la tot felul de pericole.

— Aşa este, ai dreptate.

M-am întors cu faţa la pian şi am început să caut pe clape primele acorduri din „Doar tu puteai fi aceea". Întotdeauna când se vorbea despre figura mea, mă simţeam jenat.

— Am auzit că Wilbur ăla o să ia douăzeci de ani, am adăugat.

— Mare scofală ! mi-a răspuns ea, strâmbându-şi nasul. Sper că de data asta o să scap de el pentru totdeauna. A găurit doi poliţişti din New York. A avut baftă că nu au murit. Individul se joacă cu cuţitul ca nimeni altcineva.

— Mda, sunt convins, am afirmat eu.

Sam, ospătarul, s-a apropiat de masa ei şi a privit-o cu un aer întrebător.

— Ai face bine să comanzi ceva, am sfătuit-o eu. Dacă nu, o să fii poftită pe uşă afară.

— Asta-i cumva o invitaţie ? m-a întrebat ea, ridicându-şi sprâncenele.

— Nu. Dacă nu ai cu ce să-ţi plăteşti un pahar cu băutură, nu trebuia să vii aici.

Îi spuse lui Sam să-i aducă un Cinzano.

— Iar dacă tot suntem la capitolul ăsta, am continuat eu, să ştii că nici nu-mi trece prin cap să am vreo legătură cu tine. Nu-mi pot permite luxul ăsta.

M-a privit cu un aer nedumerit.

— Pe cuvântul meu, văd că eşti cinstit, cu toate că eşti zgârcit.

— Ai pus degetul pe rană. Păpuşel, numele meu este Frank zgârcitul.

Şi am început să cânt „Corp şi suflet".

De când primisem şrapnelul ăla în plină figură, femeile nu mă prea mai interesau, ca de altfel nici munca. Într-o perioadă, alergam ca nebunul după fete, aşa cum făceau cei mai mulţi dintre studenţi, dar în prezent, capitolul ăsta nu mai prezenta interes pentru mine. Cele şase luni de spital mă văduviseră de orice : nu mai eram decât un fel de automat asexuat, care nu ştia ce-i aia plăcerea.

Brusc, mi-am dat seama că Rima cânta încet melodia pe care o interpretam, iar după câteva acorduri, am simţit cum m-a străbătut un fior din cap până-n picioare.

Nici vorbă să fi fost o voce obișnuită: exact pe nota care trebuia nițel în contra-timp, ca să dea culoare, și la fel de clară ca și un clopot de argint. Ceea ce mi s-a părut cel mai formidabil, a fost timbrul ei de argint, în comparație cu vocea răgușită a tuturor cântărețelor pe care le auzisem până atunci.

Am continuat să cânt, cu urechea ciulită la ea. Când Sam i-a adus paharul cu Cinzano, s-a oprit. După ce Sam a plecat, m-am întors brusc spre ea.

— Cine te-a învățat să cânți așa?

— Cine m-a învățat să cânt? Păi, cine să mă învețe, nimeni! Ți se pare că ceea ce fac eu se numește cântat?

— Și încă cum! Dar cum este atunci când bagi cărbuni?

— Vrei să spui, atunci când cânt tare de tot?

— Chiar așa.

A dat din umeri.

— Pot să cânt și tare de tot.

— În regulă, atunci, dă-i drumul. „Corp și suflet". Cât de tare poți.

— O să-mi dau sufletul, îmi răspunse, cu un aer speriat.

— Dă-i drumul fără grijă și cântă tare. Dacă o să iasă bine, o să am eu grijă de tine. Dacă n-o să iasă bine, atunci puțin îmi pasă dacă o să-ți dai sufletul.

Și am început să cânt.

Îi spusesem să cânte tare, dar ceea ce a ieșit din gâtul ei, m-a dat gata. Mă așteptam la ceva remarcabil, dar nu la un asemenea volum, care a țâșnit în două vacarmul din bar, asemenea unei lame care pătrunde într-o țesătură de mătase.

După primele trei acorduri, zgomotul din încăpere s-a oprit brusc. Chiar și bețivii încetaseră să mai sporovăie și se întoarseră s-o privească pe Rima cu o expresie de uimire. Rusty, cu ochii ieșiți din orbite, se aplecă deasupra tejghelei, sprijinindu-se în pumnii săi ca două jamboane.

Rima nici nu avea măcar nevoie să se ridice de pe scaun. Sprijinită de spătar, își umfla ușor pieptul, iar melodia îi curgea din gură tot atât de ușor cum curge apa dintr-un robinet. Cântecul ei umplea întregul bar, izbind clienții drept între ochi. Îi agăța la fel cum cârligul undiței agață peștii. Era ceva nemaipomenit.

După ce s-a terminat refrenul, i-am făcut semn să se oprească. Ultima notă care i-a ieşit din gură, m-a făcut să mi se zbârlească părul pe mine, şi sunt convins că aceeaşi senzaţie au avut-o toţi cei de faţă. Sunetul pe care l-a scos s-a strecurat prin toate ungherele încăperii, după care Rima a închis gura, iar paharele de pe etajera barului au încetat să mai vibreze.

Am rămas nemişcat, aşteptând, cu mâinile pe clape.

Totul s-a întâmplat aşa cum prevăzusem. Cei prezenţi asistaseră la ceva care îi depăşise. Nu s-a aplaudat şi nici nu au existat exclamaţii de admiraţie. Nimeni nu şi-a îndreptat privirile spre Rima. Rusty a luat un pahar şi a început să-l şteargă cu un aer stânjenit. Trei sau patru obişnuiţi ai localului s-au îndreptat spre uşă cu un pas şovăitor şi au ieşit. Zumzetul conversaţiilor a reînceput, însă pe un ton mult mai domolit, aproape bolnăvicios. Ceea ce se petrecuse, fusese prea mult pentru ei.

Am privit-o pe Rima, care s-a uitat la mine, strâmbând din nas. În curând aveam să învăţ sensul acestei expresii a figurii ei: Voia să spună: „Şi la urma urmelor, nu-mi prea pasă."

— Astea sunt mărgăritare aruncate porcilor, i-am spus eu. Cu o voce ca asta, ai putea câştiga o avere. Ai putea deveni o celebritate în muzica uşoară!

— Zău? răspunse ea, dând din umeri. Mai bine spune-mi, ştii pe undeva vreo cameră de închiriat? Da' ieftină, fiindcă cu paralele stau prost de tot.

Am izbucnit în râs.

— Nu-ţi fă probleme pentru bani. Nu-ţi dai seama că vocea ta este de aur?

— Aşa o fi, dar acum sunt lefteră.

— N-ai decât să vii să stai cu mine. Nu poate exista ceva mai ieftin şi mai de prost gust. Stau pe Lexon Avenue, la numărul 25. Cum ieşi de-aici, prima la dreapta.

Şi-a strivit ţigara în scrumieră şi s-a ridicat de pe scaun.

— Mulţumesc, asta am să fac şi chiar acum.

A ieşit din bar ondulându-şi uşor fundul şi ţinându-şi pe sus capul cu plete argintii.

Toţi indivizii care stăteau la tejghea au urmărit-o din priviri, cu ochii cât cepele. Unul dintre ei a fost suficient de idiot ca să o şi fluiere.

Abia când Sam m-a înghiontit mi-am dat seama că plecase fără să-şi plătească băutura.

Aşa că am plătit eu pentru ea.

Mi s-a părut că măcar atâta lucru puteam face şi eu, după ce auzisem o voce atât de dumnezeiască.

Capitolul II

I

M-am întors acasă puțin după miezul nopții. În clipa în care am băgat cheia în broască, ușa din față s-a deschis și în pragul ei apăru Rima.

— Bună seara, spuse ea. După cum vezi, m-am și mutat.

— Te-am prevenit că nu este cine știe ce, i-am răspuns, deschizând ușa și aprinzând lumina. Dar cel puțin, este ieftin.

— Ce mi-ai spus în legătură cu vocea mea a fost adevărat sau doar ai făcut și tu acolo, un banc ?

Am intrat în camera mea, lăsând ușa larg deschisă și m-am prăvălit pe pat.

— Foarte adevărat. Poți câștiga o grămadă de parale cu vocea ta.

— Pe-aici bântuie mii de cântărețe care crapă de foame, făcu ea traversând culoarul și sprijinindu-se de tocul ușii. Nu m-am gândit niciodată să mă apuc de așa ceva. Am crezut că este mult mai ușor să pot câștiga niște bani, făcând figurație prin filme.

De când terminasem cu armata, n-am mai fost capabil să mă mai entuziasmez pentru nimic, însă vocea ei, efectiv mă ambalase.

Deja vorbisem cu Rusty despre ea. I-am propus s-o angajeze, dar nici n-a vrut să audă de așa ceva. Era de acord că avea o voce teribilă și cânta al naibii de bine, numai că nici nu se gândea ca o femeie să cânte în barul lui. Mai devreme sau mai târziu, femeia asta i-ar fi adus belele, și avusese destule până să-și pună pe roate localul, ca să mai caute și altele.

— Cunosc un individ cu care s-ar putea lega ceva, i-am spus eu.

O să mă duc mâine să stau de vorbă cu el. Are un local de noapte în strada a 10-a. Nu e cine ştie ce, dar ar putea fi un început.

— Bine, cum spui tu. Îţi mulţumesc.

Tonul pe care îmi vorbise mi s-a părut atât de morocănos, încât i-am aruncat o privire pătrunzătoare.

— N-ai chef să devii o cântăreaţă profesionistă?

— Aş face orice ca să câştig nişte parale ca lumea.

— Bine, atunci o să mă duc mâine să vorbesc cu tipul ăla.

Am început să mă descalţ, ca s-o fac să înţeleagă că venise timpul să plece din camera mea, însă ea continua să stea locului, uitându-se la mine cu ochii ei mari, de culoarea cobaltului.

— Am de gând să mă culc, i-am spus-o pe şleau. O să ne vedem mâine, după ce o să vorbesc cu tipul ăla.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc mult, făcu ea, fără să se mişte.

Apoi, după un moment de tăcere, adăugă:

— Îmi este jenă să-ţi cer, dar n-ai putea să mă împrumuţi cu cinci dolari? Efectiv, sunt lefteră.

Mi-am scos haina şi am aruncat-o pe scaun.

— Şi eu sunt lefter, i-am răspuns. De vreo şase luni tot aşa mă ştiu. Nu-ţi mai face griji pentru atâta lucru. O să te obişnuieşti până la urmă.

— N-am mâncat nimic toată ziua.

Am început să-mi scot cravata.

— Îmi pare rău. Şi sunt la pământ cu paralele. Nu pot să-ţi dau nici un cent. Du-te şi culcă-te. Dacă o să adormi, o să uiţi de foame.

Şi-a bombat dinte-o dată pieptul, făcând să-i iasă sânii în relief, după care mi s-a adresat pe un ton complet impasibil:

— Îmi trebuie neapărat nişte bani. Dacă îmi dai cinci dolari, sunt în stare să stau toată noaptea cu tine. Şi o să ţi-i dau înapoi.

Mi-am atârnat haina în şifonier, după care, fiind întors cu spatele la Rima, i-am spus sec:

— Hai, întinde-o ! Ți-am mai spus că nu am de gând să mă încurc cu tine. Așa că, descurcă-te de una singură !

Am auzit cum s-a trântit ușa. Am dat din umeri și am răsucit cheia în broască. După ce m-am spălat în chiuvetă și mi-am schimbat pansamentul, m-am băgat în pat.

Am început să mă gândesc la Rima. Era pentru prima oară de atâta amar de vreme când mă gândeam la o femeie. Mă întrebam de ce oare nu încercase să devină cântăreață. Cu o voce și un corp ca al ei, îmi era greu să înțeleg de ce oare nu reușise în domeniul ăsta.

M-am gândit la vocea ei. Se putea ca tipul pe care îl știam eu, Willy Floyd, patronul de la „Trandafirul albastru" să fie interesat de ea.

Într-o anumită perioadă, Willy se arătase interesat de mine. Îmi propusese să cânt la pian de la opt seara până la trei dimineața într-o mică orchestră formată din trei muzicanți. Nu mă putusem hotărî să lucrez împreună cu alți tipi și ăsta a fost motivul pentru care am acceptat invitația lui Rusty. Willy îmi oferise un salariu de trei ori mai mare decât cel pe care mi-l dădea Rusty, însă îl refuzasem numai pentru faptul că aș fi fost obligat să cânt împreună cu alții.

Din când în când, aveam un chef nebun să câștig mai multe parale, însă efortul pe care trebuia să-l fac în acest scop, mă descuraja complet. Cu toate astea, tare aș fi vrut să mă mut în altă locuință, mai puțin mizerabilă decât cea în care stăteam. Și mi-ar fi plăcut și mie să cumpăr o mașină de ocazie, cu care să mă pot plimba când aș fi avut chef.

În timp ce stăteam culcat și cu ochii deschiși, mă întrebam dacă nu cumva ar fi fost posibil să câștig niște parale, fără să-mi bat prea mult capul, devenind impresarul Rimei. Cu vocea pe care o avea, ar putea câștiga serios. Ba chiar o avere, dacă ar reuși să imprime câteva discuri. Iar un comision de zece la sută, mi-ar fi putut procura banii de care aveam nevoie.

Dintr-o dată, am auzit-o strănutând. Mi-am amintit că noaptea trecută, când intrase în barul lui Rusty, era udă până la piele. Ar fi fost un adevărat ghinion dacă ar fi răcit și nu ar mai fi putut cânta.

Până să adorm, a tot strănutat întruna.

A doua zi dimineaţă, pe la unsprezece, când am ieşit din camera mea, am văzut-o în pragul uşii ei, cum stătea şi mă aştepta.

— Bună dimineaţa, i-am spus eu. Te-am auzit azinoapte strănutând. Ai răcit ?

— Nu.

În lumina soarelui ce răzbătea prin fereastra din culoar figura îi apărea de-a dreptul îngrozitoare : ochii îi erau cerniţi şi înlăcrimaţi, nasul roşu, iar faţa palidă şi trasă.

— Mă duc chiar acum la Willy Floyd, i-am spus. Cred că cel mai bun lucru pe care l-ai putea face ar fi să te odihneşti. Semeni cu un şoricel scăpat dintre labele unei pisici. Dacă Willy o să te vadă în halul ăsta, nici n-o să vrea să te mai audă cântând.

— Mă simt foarte bine, răspunse ea, trecându-şi mâna peste faţă cu un gest fără vlagă. N-ai putea să mă împrumuţi cu o jumătate de dolar, ca să beau şi eu o cafea.

— Ah, fi-r-ar să fie, vrei să termini odată ? Ţi-am mai spus că nu pot să-ţi dau nici-o para chioară, ce naiba !

Pe figură îi apăru o expresie de dezamăgire profundă. Nu era deloc plăcută la vedere în starea asta.

— Dar n-am mâncat nimic de două zile ! Chiar nu poti să-mi dai nimic... indiferent ce ?

Brusc, mi-am pierdut răbdarea şi am început să răcnesc la ea.

— Şi eu sunt la fel de lefter ca şi tine ! Şi încerc să aranjez ceva, din care să câştigăm amândoi ! Îţi este clar sau nu ?

— Dar mor de foame ! exclamă ea, sprijinindu-se de perete şi frângându-şi mâinile. Te implor, împrumută-mi nişte bani !

— Ah, Iisuse Cristoase ! Bine, bine ! O să-ţi dau o jumătate de dolar, dar să mi-l dai înapoi !

M-am gândit brusc că dacă intenţionam să facă o cât de mică impresie asupra lui Willy, aşa încât eu să pot pune mâna pe comisionul meu de zece la sută, trebuia să am grijă de ea şi să n-o las să moară de foame.

M-am întors în camera mea, am deschis sertarul de la noptieră şi am găsit o monedă de o jumătate de dolar. În sertarul ăla îmi puneam eu cei treizeci de dolari pe care Rusty mi-i dădea săptămânal. Am stat cu spatele spre uşă,

ca Rima să nu poată vedea pe unde scotoceam, după care am încuiat sertarul cu cheia.

Când i-am dat moneda, am observat că mâna îi tremura.

— Mulţumesc, o să ţi-i dau înapoi, pe cuvântul meu.

— Te sfătuiesc să faci întocmai. Acia dacă am şi eu din ce să trăiesc, aşa încât nici nu-mi trece prin cap să mai şi întreţin pe altcineva. Nici pe tine, nici pe nimeni altcineva.

Am ieşit din cameră, am încuiat uşa şi mi-am băgat cheia în buzunar.

— Mă găseşti în camera mea, dacă ai treabă cu mine, spuse ea. Mă duc să beau o cafea, după care mă întorc imediat.

— Încearcă şi tu să te mai aranjezi niţel. Cred că îţi este clar că dacă Willy te vede diseară, trebuie să arăţi mai ca lumea, nu ca în halul ăsta. Eşti sigură că o să poţi cânta ?

— Nu-ţi fă griji în privinţa asta, mă asigură ea, dând afirmativ din cap.

— Bine, atunci, pe curând.

Am coborât scara şi am ieşit afară, în soarele strălucitor.

L-am găsit pe Willy aşezat la biroul său, în faţa unui teanc de bancnote de douăzeci de dolari, pe care tocmai le număra. Din când în când, îşi înmuia în salivă degetul mare de la mâna dreaptă.

M-a salutat cu o mişcare a capului, după care a continuat să-şi numere banii. L-am aşteptat să termine, sprijinit de perete.

Biroul lui Willy nu era cine ştie ce, ca de altfel nici localul său.

Willy obişnuia să se îmbrace în haine ţipătoare. În ziua aia, costumul bleu dechis pe care îl purta împreună cu cravata înflorată, prinsă de cămaşă cu un ac împodobit cu un diamant fals, mă făceau să scrâşnesc din dinţi.

Îşi aranjă banii în sertarul biroului, se revărsă pe spătarul fotoliului şi mă privi cu un aer întrebător.

— Ce-i cu tine, Jeff ? Ce vânt te aduce pe aici ?

— Am dat peste o tipă care știe să cânte. Willy, o să-ți placă la nebunie. Este exact ceea ce cauți de atâta amar de vreme.

Își băgă degetul mic al mâinii drepte în ureche, și-l răsuci înăuntru de câteva ori, după care și-l scoase și examină cu interes unghia. Figura sa rotundă și puhavă exprima o plictiseală profundă. Era dolofan, scund, avea o gură mică, niște ochi mici și un caracter la fel de mic.

— Nu caut puicuțe care știu să cânte. Dacă aș fi vrut așa ceva, aș fi putut avea o grămadă. Când o să ai de gând să vii la mine, să cânți la pian ? Ar fi timpul să înțelegi și tu care îți este interesul. Efectiv îți irosești viața.

— Nu-ți fă griji pentru mine. Mă descurc bine acolo unde sunt. Willy, zău că ar trebui s-o asculți pe tipa asta. N-o să trebuiască să-i plătești cine știe ce și ascultă-mă pe mine, o să facă senzație. Arată și bine, dar are o voce de-a dreptul formidabilă, care o să-i dea gata pe toți clienții tăi.

Își scoase un trabuc din buzunar, îi mușcă grijuliu capul și-l scuipă apoi până-n mijlocul încăperii.

— Din câte știam eu, parcă nu te prea interesau femeile.

— Așa și este. Însă aici este vorba despre o afacere. Sunt impresarul tipei de care ți-am spus. Lasă-mă s-o aduc aici diseară. Chestia asta n-o să te coste nici un ban. Vreau s-o asculți mai întâi, după care putem să discutăm.

Își înălță umerii acoperiți de grăsime.

— Bine, e-n regulă. Nu-ți promit nimic, dar dacă este așa de bună cum spui tu, atunci poate că îi găsesc ceva de lucru.

— Să știi că este mai bună decât îți poți închipui.

Își aprinse trabucul și trimise în direcția mea un nor gros de fum.

— Ascultă, Jeff, de ce naiba nu încerci tu să te descurci nițel mai bine ? Când o să renunți la genul ăsta de existență pe care o duci ? Cineva cu educația ta, ar trebui să facă altceva decât...

— Bine, nu mai insista, i-am retezat eu vorba, nerăbdător. Așa cum sunt mă simt cât se poate de fericit. Ne vedem diseară. Salut !

Și am plecat.

Eram aproape sigur că după ce Willy avea s-o audă cântând, i-ar fi oferit de lucru. Iar dacă ne înțelegeam la

şaptezeci de dolari pe săptămână, asta ar fi însemnat un supliment de şapte dolari la venitul meu săptămânal. Şi de asemenea, eram la fel de sigur că după ce Rima ar fi cântat cincisprezece zile în localul lui Willy, lumea ar fi început să vorbească despre ea. Iar atunci, i-aş putea face intrarea într-un local de lux, unde ar putea câştiga ca lumea.

Gândul ăsta m-a ambalat serios. Mă şi vedeam în postura unui impresar important, într-un birou trăznet, primind marile vedete şi stabilind contracte cu ele.

M-am întors drept acasă. Sosise momentul să-i spun Rimei că aveam să-i fiu impresar. Nu aveam de gând să i-o prezint lui Willy, decât după ce o făceam să-mi semneze un contract. Nu eram eu prostul ăla să o duc la Willy şi să-mi sufle altcineva afacerea de sub nas.

Am urcat cele trei etaje sărind treptele câte două şi am intrat în camera ei.

Carrie, menajera, tocmai schimba aşternutul. Dar nici urmă de Rima.

Carrie m-a privit cu ochii ei mari. Era o femeie masivă şi grasă al cărui bărbat era şomer şi beţiv.

Mă înţelegeam bine cu ea. În timp ce-mi făcea curat prin cameră ne povesteam necazurile. Avea mai multe decât ale mele, dar întotdeauna reuşea să-şi păstreze veselia. Nu scăpa niciodată ocazia să nu-mi facă reproşuri despre existenţa pe care o duceam şi să nu mă sfătuiască să mă întorc acasă.

— Unde este domnişoara Marshall ? am întrebat-o, oprindu-mă în prag.

— A plecat acum vreo jumătate de oră. Cred că de tot.

— Cum adică, de tot ?

— Uite aşa bine. Adică, definitiv.

M-am simţit brusc slăbit.

— A lăsat vreo vorbă pentru mine ? Ţi-a spus unde se duce ?

— Nu. Nici una, nici alta.

— A plătit camera ?

Carrie rânji, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi. Ideea că cineva ar putea pleca din casa doamnei Millard, fără să plătească, i se părea de-a dreptul comică.

— A plătit, bineînţeles că a plătit.

— Cât ?

— Doi dolari.

Am respirat lung. Existau toate şansele ca Rima să mă fi dus cu preşul cu jumătatea aia de dolar. Probabil că avea bani, iar chestia aia, că nu mâncase de două zile, fusese o minciună gogonată, pe care eu, ca un prost, o crezusem.

M-am îndreptat spre uşa camerei mele, mi-am scos cheia din buzunar, am băgat-o în broască şi am încercat s-o răsucesc, fără însă să reuşesc. Am apăsat pe clanţă şi uşa se deschise. Cu toate astea, mi-am amintit perfect că o închisesem cu cheia, mai înainte de a mă duce la Willy.

M-am repezit spre noptieră cu o presimţire sumbră în suflet. Nici sertarul nu mai era închis cu cheia, iar cei treizeci de dolari, care trebuiau să-mi ajungă pentru toată săptămâna, dispăruseră.

Nu putea fi vorba de nici-o eroare : Rima mă fraierise numărul unu !

II

Am avut parte de o săptămână destul de dură. Rusty a fost înţelegător şi mi-a dat două mese pe zi, dar a refuzat să-mi dea bani pentru ţigări. Doamna Millard a fost de acord să mă amâne cu plata chiriei, dar abia după ce mi-a smuls promisiunea de a-i da săptămâna următoare un mic supliment. În cele din urmă, am reuşit să trec de cele şapte zile nenorocite, în care m-am gândit mult la Rima. Mi-am spus că dacă aveam să dau de ea, aş fi făcut-o să mă ţină minte toată viaţa. Iar chestia că am fost obligat să renunţ atât de rapid la cariera mea de impresar, m-a cam dezamăgit. Însă după două săptămâni, am uitat de ea iar viaţa mea şi-a reluat cursul obişnuit şi inutil, continuând să se desfăşoare ca şi înainte.

La o lună după ce Rima m-a părăsit, cu banii mei cu tot, Rusty m-a întrebat dacă nu vreau să merg la Hollywood, să iau o firmă cu neon pe care o comandase. Mi-a dat maşina lui şi doi dolari, pentru deranjul meu.

Cum nu aveam altceva mai bun de făcut, am acceptat. Am luat firma cu neon şi am pus-o în portbagajul bă-

trânului Oldsmobile demodat. Apoi, mi-am spus că dacă tot mai avem timp de pierdut, aş putea da o raită pe la studiouri.

În faţa studiourilor Paramount, am zărit-o pe Rima, discutând cu portarul. I-am recunoscut părul argintiu din prima aruncătură de ochi.

Era îmbrăcată în nişte pantaloni negri mulaţi pe picior, într-o bluză roşie, şi încălţată cu balerini roşii. Părea murdară şi neîngrijită.

Am parcat între un Buick şi un Cadillac după care m-am îndreptat spre ea.

În timp ce mă apropiam de ea, portarul a intrat în ghereta lui şi a trântit uşa. Rima s-a întors şi a luat-o înspre mine, fără să mă observe.

Abia când a ajuns la câţiva paşi de mine m-a remarcat. S-a oprit locului şi m-a privit lung. Am văzut după expresia ochilor că m-a recunoscut. Faţa i s-a îmbujorat violent.

S-a uitat pe furiş în stânga şi în dreapta, după care, neavând unde să se refugieze, s-a hotărât să mă înfrunte.

— Salut, am spus eu. Tocmai te căutam.

— Salut.

Am făcut un pas spre ea, pentru a fi sigur că o pot prinde, în cazul în care ar fi încercat să fugă.

— Îmi datorezi treizeci de dolari, i-am spus, zâmbind.

— Dacă e un banc, să-mi spui şi mie, ca să râd, făcu ea, evitându-mi privirea. Pe ce chestie îţi datorez treizeci de dolari ?

— Este vorba despre banii pe care mi i-ai furat. Hai, păpuşico, varsă-i uite, că dacă nu, facem o plimbare până la poliţie şi-i lăsăm pe ăia de-acolo să lămurească lucrurile.

— Nu ţi-am furat nimic. Îţi datorez o jumătate de dolar, asta-i tot. I-am prins în mână braţul subţire.

— Hai, fără figuri, i-am spus. Nu încerca să faci pe deşteapta cu mine. O să mergem împreună la poliţie, să vedem care minte şi care nu.

A făcut o slabă tentativă de a se elibera, însă degetele mele o ţineau aşa de strâns, încât şi-a dat seama că nu avea nici o şansă de scăpare. A dat din umeri şi a început să meargă alături de mine. După ce am ajuns la maşină, am împins-o înăuntru şi m-am aşezat alături de ea.

În clipa în care am pornit motorul, m-a întrebat pe un ton care vădea un interes subit :

— Mașina asta e a ta ?

— Nu, păpușel, mi-a împrumutat-o cineva. Sunt lefter ca până acum, așa că am de gând să te fac să-mi dai banii pe care mi i-ai furat. Cum te-ai descurcat de ultima oară de când te-am văzut ?

Strâmbă din nas și se chirci în scaun.

— Nasol de tot. Sunt la pământ.

— Atunci, ar fi chiar nimerit să stai câtva timp la răcoare. Acolo ți se dă mâncare pe gratis.

— N-o să ai tu sufletul ăla, să mă trimiți la pușcărie...

— Ai dreptate. N-o să te trimit, cu condiția să-mi dai cei treizeci de dolari.

Se întoarse spre mine și-și puse mâna pe brațul meu. Sânii ascuțiți mă amenințau provocator.

— Te rog să mă ierți. Aveam absolută nevoie de banii ăia. O să ți-i dau înapoi, ți-o jur.

— Nu te jura. Mulțumește-te să mi-i dai.

— Nu-i mai am. I-am cheltuit.

— Dă-mi poșeta.

— Nu ! exclamă ea, strângându-și nenorocita de poșetă în mâini.

Am tras de volan la dreapta și am oprit lângă trotuar.

— N-ai auzit ce ți-am spus ? Dă-mi poșeta, că dacă nu, mă opresc la cel mai apropiat comisariat de poliție !

M-a fixat cu ochii albaștri de cobalt, scânteind de furie.

— Lasă-mă în pace ! N-am nici un ban ! I-am cheltuit pe toți !

— Ascultă, păpușo, balivernele tale nu mai țin. Ori îmi dai poșeta, ori mă opresc la poliție !

— O să regreți, ți-o jur. Să știi că nu uit așa ușor.

— Puțin îmi pasă mie ce uiți și ce nu. Dă-mi poșeta!

Mi-a aruncat-o pe genunchi.

Am deschis-o. Înăuntru, am dat de cinci dolari și opt cenți, un pachet de țigări, cheia unei camere și o batistă murdară.

Am luat banii, i-am băgat în buzunar, am închis poșeta și i-am aruncat-o înapoi.

— Lucrul ăsta n-o să-l uit niciodată.

— Foarte bine. Asta o să-ți fie învățătură de minte, ca altădată să nu mai furi. Pe unde stai ?

Mi-a dat adresa pe un ton morocănos și cu figura ca de piatră. Era aproape de locul în care ne aflam.

— În regulă, o să mergem acolo.

I-am urmat indicațiile pe care mi le-a dat cu o voce arțăgoasă și am ajuns la o clădire care era parcă și mai murdară și mizerabilă decât cea în care locuiam eu.

Am coborât amândoi din mașină și i-am spus:

— Păpușico, o să vii să stai cu mine. O să câștigi parale cântând și o să-mi dai înapoi banii pe care mi i-ai furat. Începând din clipa asta, eu sunt impresarul tău, iar tu mă plătești pentru asta cu zece la sută din ce vei câștiga. O să punem pe hârtie toate astea, dar mai întâi, strânge-ți catrafusele.

— Niciodată n-o să câștig parale cântând.

— Asta e treaba mea, păpușel. O să faci ce-ți spun eu să faci, că dacă nu, te trimit la zdup. Treaba ta ce preferi, însă te poftesc să te hotărăști rapid.

— De ce nu vrei tu să mă lași în pace? Îți spun eu că n-o să câștig nici un ban cântând.

— Ori vii cu mine, ori la zdup. Alege.

M-a privit drept în față câteva clipe bune. Ochii îi scăpărau de o ură care nu m-a impresionat de fel. O prinsesem la înghesuială, așa că putea să mă urască cât avea chef. Până la urmă, tot avea să-mi dea banii.

— Bine, e în regulă, o să merg cu tine, spuse ea, dând din umeri.

Și-a făcut bagajele rapid. Am fost obligat să las patru dolari din cei cinci pe care îi confiscasem, pentru a-i plăti camera. După care, am adus-o unde stăteam eu.

Vechea ei cameră era liberă, așa că s-a instalat din nou acolo. În timp ce-și scotea lucrurile din valiză, am redactat un contract plin de tot felul de termeni legali, din care reieșea că eram impresarul ei, pentru un comision de zece la sută din câștigul pe care urma să-l realizeze.

După ce l-am terminat de întocmit, m-am dus în camera ei.

— Semnează aici, i-am spus, arătându-i locul.

— Nu semnez nimic, mi-a răspuns cu o voce dușmănoasă.

— Semnează, că dacă nu, știi ce se întâmplă.

Am văzut din nou lucirea de ură din ochii ei, dar în cele din urmă, a semnat.

— În regulă, am zis, băgând hârtia în buzunar. Diseară, o să mergem la „Trandafirul albastru" : unde o să cânți. O să cânți cum n-ai mai cântat niciodată, iar pentru asta o să te alegi cu un contract de șaptezeci de dolari pe săptămână. Din ăștia, eu o să iau zece la sută, plus cei treizeci de dolari pe care mi-i datorezi. Păpușico, începând de astăzi, lucrezi mai întâi pentru mine și abia după aia, pentru tine.

— N-o să câștig nici un ban, o să vezi.

— Ce dracu' te-a apucat ? Cu vocea ta, ai putea câștiga o avere !

Și-a aprins o țigară, și a tras fumul adânc. Dintr-o dată, a devenit apatică și s-a prăbușit pe scaun, ca și cum i s-ar fi frânt șira spinării.

— Bine, de acord. Cum vrei.

— Ia spune-mi, cum o să te îmbraci ?

A făcut un efort vizibil și s-a dus să deschidă ușa șifonierului. Nu avea decât o rochie mai de doamne-ajută, dar știam că „Trandafirul albastru" nu era foarte luminat, așa că mi-am spus că rochia aia putea merge, la o adică. Și de altminteri, îi venea și bine.

— Aș putea să mănânc ceva ? mă întrebă ea, după ce se așeză din nou pe scaun. N-am băgat nimic în gură toată ziua.

— Doamne Sfinte, nu te gândești decât la mâncare ! O să mănânci după ce o să încheiem afacerea și nu înainte. Ce naiba ai făcut cu toți banii pe care mi i-ai șterpelit ?

— Am trăit din ei, ce să fac ! îmi răspunse, reluându-și tonul morocănos. Cum crezi că aș fi putut trăi altfel, toată luna trecută ?

— Da' ce, tu nu muncești niciodată ?

— Doar atunci când pot.

Și atunci, i-am pus întrebarea care mă tot obseda de când o întâlnisem.

— Auzi, ia spune-mi și mie, cum te-ai încurcat cu drogatul ăla de Wilbur ?

— Avea parale și nu era așa de zgârcit ca tine.

M-am așezat pe patul ei.

— Și de unde a răsărit tipul ?

— Habar n-am. Nu l-am întrebat niciodată. O perioadă de timp, a avut un Packard. L-ar mai fi avut și acum, dacă nu s-ar fi întâmplat beleaua aia cu polițaii.

— Și după ce a încurcat-o, i-ai dat papucii ?

— Și-a băgat mâna sub bluză și și-a mai ridicat nițel sutienul.

— E și normal. Polițiștii erau pe urmele lui. Iar eu, nefiind deloc amestecată în chestia asta, am șters-o.

— Treaba s-a întâmplat la New York ?

— Da.

— Atunci, cum de ai putut să-ți plătești drumul până aici ?

Și-a întors privirea.

— Mai aveam și eu niște parale. Da' ce te interesează chestia asta ?

— Pariez că i-ai umflat banii, cum mi i-ai umflat pe ai mei.

— Poți să crezi ce vrei, spuse pe un ton indiferent.

— Bine, hai s-o lăsăm baltă. Ia spune, ce-o să cânți diseară ? Ar trebui să începem cu „Corp și suflet." Mai știi și altceva, pentru un bis ?

— Ce te face să crezi că o să fie un bis ? mă întrebă ea, reluându-și aerul morocănos.

M-am stăpânit să n-o pocnesc.

— Dacă-ți spun eu că o să fie un succes, atunci să mă crezi pe cuvânt. Știi cumva „Nu mă pot opri să-l iubesc" ?

— Da.

Asta era o adevărată lovitură. Bucata asta cântată la volum maxim, și cu timbrul vocii ei, ca de argint, avea să-i lase pe toți în fund.

M-am uitat la ceas. Era șapte și un sfert.

— Bine, e-n regulă. Atunci, pregătește-te. O să mă întorc într-o oră.

Am ajuns la ușă și am scos cheia din broască.

— De fiecare dată când o să mai ai ideea s-o întinzi, o să te închid în camera ta.

— N-o să mai plec.

— Ca să fiu sigur, eu tot o să te încui.

Am ieșit și am închis ușa cu cheia în urma mea.

M-am dus să-i dau lui Rusty firma cu neon și i-am spus că în seara aia o să lipsesc.

M-a privit fix, după care s-a scărpinat în cap cu un aer stânjenit.

— Ascultă, Jeff, a venit vremea să stăm de vorbă. Ceea ce cânți tu la pian, nu interesează pe nimeni din clienții mei. Așa că, nu pot să te mai plătesc cu treizeci de dolari pe săptămână. Fii înțelegător, și întoarce-te acasă. Viața pe care o duci aici nu face două parale. În orice caz, nu-mi mai pot permite luxul să te păstrez. O să cumpăr un automat cu discuri. Săptămâna asta, e ultima, să știi.

— E-n regulă, Rusty, nu-i nici o problemă, i-am răspuns cu zâmbind. Sunt convins că intențiile tale sunt dintre cele mai bune, numai că eu nu am de gând să mă întorc acasă. Data viitoare când ne-om mai vedea, o să fiu la volanul unui Cadillac.

Îmi păsa prea puțin de cei treizeci de dolari săptămânali pe care îi pierdeam. Eram sigur că într-o lună sau două, Rima avea să câștige o grămadă de parale. Cu o voce ca a ei, eram sigur că o să dau lovitura.

L-am sunat pe Willy Floyd și i-am spus că pe la nouă și jumătate o să fiu la locaiul lui împreună cu Rima.

Mi-a răspuns că era de acord, numai că vocea lui era lipsită de entuziasm.

M-am întors apoi acasă, am deschis ușa de la camera Rimei și am aruncat o privire înăuntru.

Dormea.

Întrucât mai aveam suficient timp, am lăsat-o să doarmă. Am intrat în camera mea, m-am bărbierit și mi-am pus o cămașă curată. După care mi-am scos din șifonier smoking-ul și l-am curățat cât am putut. Era cam hârtănit, însă până să am bani ca să-mi pot permite să-mi cumpăr altul, trebuia să-mi fac treaba cu el.

La nouă fără un sfert, am intrat la Rima și am trezit-o.

— Hai, vedeto, i-am spus. Dezmorțește-te, mai ai încă o jumătate de oră.

Mi s-a părut destul de apatică și ca să se scoale din pat, a trebuit să facă un adevărat efort.

La urma urmelor, se putea ca într-adevăr, să-i fie foame. Nu mă puteam aștepta să cânte, dacă se simțea atât de rău pe cât arăta.

— Am s-o trimit pe Carrie să-ți cumpere ceva de mâncare în timp ce o să te îmbraci, i-am spus.

— Cum crezi.

Indiferența ei începuse să mă cam neliniștească. În momentul în care a început să se dezbrace, am ieșit și m-am dus după Carrie.

Am rugat-o să-mi cumpere două sandviciuri cu pui, pe care mi le-a adus peste zece minute, într-o pungă de hârtie. Am urcat cu ele în camera Rimei.

Își pusese rochia și stătea pe scaun, zgâindu-se în oglinda murdară și crăpată. I-am aruncat punga cu sandviciuri pe genunchi, dar i-a tras una cu dosul palmei, trântind-o jos și strâmbându-se.

— Nu vreau.

— Fir-r-ar al dracului să fie!

Am înșfăcat-o de braț, am ridicat-o de pe scaun și am început s-o zgâlțâi.

— Vrei să termini cu figurile astea? Peste câteva minute, trebuie să cânți, m-ai înțeles? În viața ta nu o să mai ai o asemenea ocazie! Hai, mănâncă sandviciurile astea, pentru numele lui Dumnezeu! Până acum, mi-ai scos sufletul că ți-e foame! Na, mănâncă!

Luă punga de jos, scoase un sandvici și începu să mănânce în silă. După câțiva dumicați, dădu sandviciul deoparte.

— Dacă mai înghit ceva, simt că o să vomit.

I l-am luat și am început să-l mănânc eu.

— Mă scoți din sărite, nu alta, i-am spus, cu gura plină. Există momente în care regret că te-am întâlnit. Bine, hai să mergem! I-am spus lui Willy că o să fim acolo pe la nouă jumătate.

Continuând să mestec, m-am dat înapoi cu un pas și am privit-o. Semăna cu o fantomă plăpândă, de culoarea fildeșului vechi, cu cearcăne violete sub ochi, însă în ciuda lucrului ăsta, reușea să pară interesantă și excitantă.

Am coborât scara și am ieșit în stradă.

Noaptea era caldă, dar când corpurile ni s-au atins, am simțit cum tremura.

— Ce-i cu tine? am întrebat-o. Ți-e frig? Nu te simți bine?

— N-am nimic.

Dar brusc, strănută violent.

— Termină odată ! am izbucnit urlând la ea. Nu înțelegi că în seara asta trebuie să cânți ?

— Bine, dacă așa vrei tu...

Începusem să mă cam satur, dar nu mă puteam împiedica să mă gândesc la vocea ei. Dacă ar fi început să-i strănute în față lui Willy Floyd, tot planul meu se ducea pe apa sâmbetei.

Am luat un autobuz către Strada 10-o. Mașina era aglomerată, așa încât stăteam înghesuiți unul lângă celălalt. Din când în când, îi simțeam trupul-fiarv cum tremura din cap până-n picioare. Chestia asta mă cam neliniștea.

— Precis nu ești bolnavă ? am mai întrebat-o. Sper că ești în stare să cânți, nu ?

— Mă simt bine, lasă-mă în pace !

„Trandafirul albastru" era plin ochi. Se afla acolo toată clientela obișnuită a lui Willy : oameni de afaceri cât de cât cinstiți, femei respectabile cât de cât frumoase, indivizi dubioși și femei la fel de dubioase care-i însoțeau.

Orchestra interpreta o melodie săltăreață. Ospătarii se agitau de colo-colo, sfidând de transpirație. Atmosfera era încinsă, s-o tai cu cuțitul.

Am împins-o pe Rima în fața mea, până la biroul lui Willy. Am bătut, am deschis ușa și am intrat amândoi.

Willy își curăța unghiile, cu picioarele trântite pe birou. Și-a ridicat ochii spre noi și și-a încruntat sprâncenele.

— Salut, Willy, i-am spus. Iată-ne. Ți-o prezint pe Rima Marshall.

S-a uitat la ea fix, după care a înclinat ușor capul. Ochii lui mici au început s-o examineze cu atenție și în cele din urmă s-a strâmbat.

— Când putem să trecem la treabă ? l-am întrebat eu.

— Când vreți, mi-e perfect egal, răspunse Willy, dând din umeri. Și acum, dacă ai chef.

Își dădu jos picioarele de pe birou și adăugă :

— Ești sigur că merită ? Nu prea pare să fie așa de formidabilă.

Cu un acces de energie nebănuită, Rima interveni brusc :

— Eu n-am cerut să vin aici !

— Tacă-ţi gura, i-am retezat-o eu. Eu discut, nu tu. Apoi i-am spus lui Willy :

— Aşteaptă nitel şi o să vezi. Pentru început, te va costa o sută de dolari pe săptămână.

Willy izbucni în râs.

— Bine, ticălosule ! Ca să mă despart de atâta bănet, ar trebui să fie cu adevărat nemaipomenită ! Bine, dă-i drumul ! Hai să vedem de ce este în stare !

Am intrat în restaurant şi am aşteptat în semiobscuritate ca orchestra să termine de interpretat melodia. După care Willy s-a urcat pe estradă, le-a spus instrumentiştilor să ia o pauză şi a anunţat-o pe Rima.

Nu i-a oferit nici o floare. S-a mulţumit să spună că în sală era o fetişcană care voia şi ea să cânte două melodii. Ne-a făcut apoi un semn cu mâna, poftindu-ne pe estradă.

— Cântă cât poţi de tare, i-am spus Rimei în timp ce mă aşezam la pian.

Cei mai mulţi dintre clienţi continuau să pălăvrăgească. Nici măcar unul dintre ei nu a aplaudat.

Dar mie puţin îmi păsa. Ştiam că din clipa în care Rima avea să deschidă gura şi să lase să iasă valul ăla de sunete ca de argint, toată lumea ar fi rămas mută de uimire.

Willy stătea lângă mine, cu sprâncenele încruntate. N-o scăpa din ochi pe Rima. Se părea că îl preocupa ceva.

Rima stătea lângă pian, privind impasibilă la sala cufundată în semiobscuritate şi plină de fum. Nu dădea nici un semn de stinghereală.

Am început să cânt.

A atacat în plin primele note. Iar primele şase sau şapte măsuri, le-a interpretat ca o adevărată profesionistă, cu un ton perfect echilibrat, cu timbrul ei ca de argint şi cu un ritm impecabil.

Am observat-o cu atenţie şi mi-am dat imediat seama că lucrurile se precipitau. Figura i s-a strâmbat. Şi-a pierdut tonul. Timbrul vocii i-a devenit dogit. Apoi, brusc, s-a oprit din cântat şi a început să strănute. Ş-a aplecat în faţă, cu faţa îngropată în palme şi a început să strănute întruna, tremurând din tot corpul.

S-a făcut o liniște cumplită, întreruptă doar de strănuturile ei. După care, s-a pornit un zgomot confuz de voci.

M-am oprit și eu din cântat. Un fior ca de gheață îmi străbătea șira spinării.

L-am auzit pe Willy care urla la mine :

— Dă-o dracului afară pe drogata asta de-aici ! Ce ți-a venit să-mi aduci o drogată ? Hai, n-auzi ? Dispari cu târfa asta de drogată cu tot !

Capitolul III

I

Rima zăcea pe pat, cu fața pe jumătate ascunsă în pernă, tremurând din tot corpul și strănutând din când în când.

Eu stăteam la capul patului și mă uitam la ea.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să recunosc simptomele. Cu toate astea, nici prin cap nu mi-a trecut că ar putea fi o drogată deși lucrul ăsta sărea în ochi în noaptea în care o auzisem strănutând ore în șir.

Lui Willy Floyd îi sărise mustarul. Mai înainte de a ne da pe ușă afară, m-a avertizat că dacă mai îndrăzneam vreodată să calc prin localul lui, mă dădea pe mâna bătăușilor pe care îi avea năimiți. Și vorbea serios.

Abia am reușit s-o car pe Rima până acasă. Era într-un asemenea hal încât nu am îndrăznit să ne urcăm într-un autobuz. Așa că am fost nevoit s-o târâi după mine și chiar să o și car în spate cât a durat drumul.

Începuse să-și mai revină.

Mă uitam la ea cu convingerea că o făcusem de oaie.

Îmi pierdusem slujba la Rusty, iar cu Willy Floyd stricasem căruța. Din toată seara asta, nu mă alesesem decât cu o drogată pe cap.

Dacă aș fi avut cât de puțină minte în cap, ar fi trebuit să-mi fac bagajele și să-mi iau tălpășița. Mi-a părut rău că n-am făcut-o. Însă aveam în urechi fără încetare vocea ei argintie și eram ferm convins că ar fi putut câștiga o avere iar conform contractului nostru, o parte din această avere mi-ar fi revenit mie.

Brusc, s-a întors pe spate și m-a privit lung.

— Te-am avertizat doar, spuse ea, gâfâind. Acum, cară-te și lasă-mă în pace.

— Bine, recunosc că m-ai avertizat, am replicat eu, sprijinindu-mi mâinile de capul patului şi înfruntându-i privirea. Dar ai omis să-mi spui de ce scârţâia treaba. De cât timp te droghezi ?

— De vreo trei ani. Sunt intoxicată până-n măduva oaselor.

S-a aşezat în capul oaselor şi-a scos batista şi şi-a tamponat ochii. Avea un aer la fel de seducător ca şi un prosop murdar.

— De trei ani ? Dar câţi ani ai ?

— Optsprezece. Şi de ce mă rog te interesează câţi ani am ?

— Adică, ai început să te droghezi de la cincisprezece ani ! am exclamat eu îngrozit.

— Da, şi ce-i cu asta ! Ia mai lasă-mă în pace !

— Wilbur ăla îţi făcea rost de droguri, nu-i aşa ?

— Ce-ţi pasă ţie ?

Şi-a suflat nasul şi a continuat :

— Vrei să cânt ? Vrei să fac o carieră senzaţională ? Dacă asta vrei, dă-mi nişte parale. Când am luat o doză ca lumea, sunt trăznet. Până acum încă n-ai auzit nimic. Dă-mi nişte parale, asta-i tot ce-ţi cer.

M-am aşezat pe marginea patului.

— Termină cu prostiile. Doar ştii că n-am parale şi chiar dacă aş avea tot nu ţi-aş da. Ascultă-mă : cu o voce ca asta pe care o ai, este imposibil să nu reuşeşti. O ştiu. Sunt ferm convins de asta. O să faci o cură de dezintoxicare. După ce o să-ţi pierzi obişnuinţa de a te droga, o să fii în formă şi o să câştigi câte parale o să vrei.

— Nu-i nici o noutate ce-mi spui tu. Nu ţine figura. Dă-mi nişte bani. Doar cinci dolari. Cunosc un tip care...

— O să mergi la spital.

— La spital ? E plin acolo de drogate ca mine şi în orice caz, ăia tot nu sunt în stare să te vindece. Am fost şi eu în spital. Nu ţine. Dă-mi cinci dolari. O să cânt pentru tine. O să fiu formidabilă, pe cuvântul meu. Cinci dolari, nu mai mult.

Nu mai puteam suporta. Expresia din ochii ei mă îmbolnăvea. Îndurasem destule în seara aia.

M-am îndreptat spre uşă.

— Unde te duci ? mă întrebă ea.

— Să mă culc. O să reluăm discuţia mâine. Pentru astăzi, ajunge.

Am intrat în camera mea şi am închis uşa cu cheia.

Dar n-am reuşit să adorm aşa de repede. Pe la două noaptea, am auzit-o pe Rima deschizând uşa, şi mergând pe culoar în vârful picioarelor. Pe moment, mi-am spus că ar fi fost bine dacă şi-ar fi făcut bagajele şi ar fi plecat. Mă săturasem până-n gât de ea.

M-am trezit a doua zi dimineaţă pe la zece. M-am spălat, m-am îmbrăcat şi m-am dus să văd ce-i cu ea.

Dormea. Mi-a fost suficientă o singură privire aruncată pe figura ei destinsă, ca să-mi dau seama că făcuse rost de undeva de nişte droguri. Aşa cum era, cu părul argintiu împrăştiat pe pernă şi fără aspectul ăla îngrozitor de cap de mort, părea chiar drăguţă. Probabil că se descurcase şi găsise un tip pe care-l fraierise de bani.

Am închis uşa, am coborât scara şi am ieşit în strada însorită. M-am dus pe jos până la barul lui Rusty.

Aceasta s-a cam mirat când m-a văzut.

— Trebuie să-ţi vorbesc, i-am spus eu. E o afacere serioasă la mijloc.

— Bine, dă-i drumul ! Te ascult.

— Tipa asta este în stare să cânte de-adevărat. Are o voce care i-ar putea aduce o avere. A semnat un contract cu mine. Rusty, asta poate că este şansa vieţii mele. Zău că ar putea câştiga o avere.

M-a privit cu un aer intrigat.

— De acord cu tine. Şi atunci, ce nu merge ? Dacă ar putea câştiga o avere, de ce nu a făcut-o ?

— Fiindcă se droghează.

Rusty se strâmbă dezgustat.

— Şi ce-i cu asta ?

— Trebuie s-o internez undeva, pentru dezintoxicare. Cui ar trebui să mă adresez ? Şi ce trebuie să fac ?

— Ce trebuie să faci ? O să-ţi spun eu ce trebuie să faci. (Şi mi-a înfipt în plex degetul arătător, gros cât o banană.) Scapă de individa asta cât poţi de repede. Jeff, nu poţi scoate nimic de la o drogată. Crede-mă că ştiu ce spun. Doctorii pretind că-i pot lecui pe drogaţi de năravul ăsta. De acord, dar pentru cât timp ? O lună, poate două, poate chiar trei. Dar după asta, furnizorii îi depistează din nou şi iar le vând droguri şi totul reîncepe. Ascultă, măi

băiatule, știi că-mi placi și că mă interesează viața ta. Ești inteligent și educat. N-ai nici un motiv să te încurci cu tot felul de neisprăviți. O individă ca asta nu face doi bani, și nu merită nici un fel de atenție. Puțin îmi pasă că este în stare să cânte. Fă-i vânt. N-o să-ți aducă decât belele.

Îmi pare rău că nu l-am ascultat, fiindcă avea al naibii de multă dreptate. Însă, în acel moment, nimeni nu m-ar fi putut convinge de contrariul. Eram convins că vocea ei valora o avere. Nu trebuia decât s-o îngrijesc, iar după asta, aveam să pășesc pe aur.

— Rusty, la cine să mă duc ? Cunoști pe cineva care ar putea s-o facă bine ?

Și-a trecut palma pe sub nas, gest care pentru el, vădea o stare de iritare.

— S-o facă bine ? Nimeni nu poate s-o facă bine ! Ce naiba, te-ai țicnit ?

Am făcut un efort pentru a rămâne calm. Toată povestea asta devenise foarte importantă pentru mine. Dacă aș fi reușit s-o dezintoxic, Rima ar fi devenit o adevărată mină de aur. Eram absolut sigur de lucrul ăsta.

— Rusty, tu ești un tip mai umblat ca mine. Auzi vorbindu-se de o grămadă de lucruri. Care-i individul care se ocupă serios de drogați ? Trebuie să existe unul care s-o facă. Lumea cinematografului este plină de drogați. Și ăștia se vindecă. Cine-o face ?

Rusty își frecă ceafa, cu sprâncenele încruntate.

— Așa este, însă indivizii ăștia au parale. O cură de dezintoxicare costă o grămadă de parale. Există un asemenea individ, dar, după câte mi s-a spus e al naibii de scump.

— Bine, de acord cu tine, dar aș putea împrumuta de undeva banii ăștia. Trebuie s-o pun neapărat la dezintoxicarea asta. Cum îl cheamă pe tipul ăsta ?

— Klinzi, răspunse Rusty. Doctorul Klinzi.

După care adăugă, rânjind :

— Zău că mă faci să râd. Tipul nu este pentru amărâți ca tine. Este un adevărat barosan. I-a vindecat pe Mona Gissing și pe Frankie Ledder, vedetele alea de la studiourile Pacific. Fumau marijuana, dar până la-urmă, i-a dezbărat de obiceiul ăsta.

— Și unde pot să dau de el ?

— Îl găsești în anuarul telefonic. Ascultă Jeff, ești pe cale să faci o tâmpenie cât tine de mare. Tipul ăsta are niște prețuri de te seacă, nu alta.

— Puțin îmi pasă cât costă, dacă este în stare s-o vindece. O să-i vând o bucată din Rima ! Doar ea o să câștige o avere, nu ? Simt asta prin toți porii mei. Cu o voce ca a ei, n-are cum să nu reușească.

— Te-ai țicnit, ascultă-mă pe mine !

— Bine, cum spui tu, m-am țicnit.

Am găsit în anuarul telefonic adresa doctorului Klinzi. Avea o clinică pe bulevardul Glyn.

Rusty, care se uita la mine, cum răsfoiam anuarul, mai făcu o tentativă :

— Jeff, ascultă-mă ! Știu ce-ți spun, ce naiba ! Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla cuiva, este să se încurce cu o persoană care se droghează. Nu te poți încrede în drogați. Sunt periculoși. Nu au simțul responsabilității pe care îl au oamenii normali. Au o rotiță în creier care nu li se învârte ca lumea. Să-ți intre bine asta în cap. Fac absolut orice, fără să le pese de urmări. Scapă de tipa asta. N-o să-ți aducă decât belele. Ascultă-mă pe mine și scapă de ea.

— Bătrâne, las-o baltă ! De ce ești așa de îngrijorat ? Doar nu ți-am cerut să faci nici o donație !

Am ieșit și m-am întors acasă cu autobuzul.

Când am intrat în camera Rimei, am găsit-o stând în pat. Era îmbrăcată într-o pijama neagră. Cu părul ei ca de argint și cu ochii albaștri, de cobalt, avea o mutră într-adevăr interesantă.

— Mi-e foame, au fost primele ei cuvinte.

— Am să-ți gravez cuvintele astea pe piatra ta funerară. Puțin îmi pasă mie că ție foame. Cine ți-a dat parale azi-noapte, ca să-ți faci și tu o injecțioară, acolo ?

Și-a întors privirile de la mine.

— Nu mi-am făcut nici o injecție. Mor de foame. Nu vrei să-mi împrumuți...

— Of, mai tacă-ți gura ! Ia spune-mi, dacă mă descurc și fac rost de niscaiva parale, ești de acord să te internezi pentru o cură de dezintoxicare ?

Brusc a devenit morocănoasă.

— Sunt prea intoxicată, ca să mai pot fi vindecată O știu foarte bine. Așa că nu mai are rost să batem câmpii despre asta.

— Am aflat de un tip care este în stare să te rezolve. Dacă am să reușesc să-l conving să te ia la el, o să fii de acord ?

— Cine-i tipul ăsta ?

— Doctorul Klinzi. Îi îngrijește pe toți barosanii și pe toate vedetele de cinema. Cu puțină baftă, l-aș putea convinge să se ocupe de tine.

— I-auzi la el ! Te-ar costa mult mai puțin, dacă mi-ai da niște parale. N-am nevoie de mare lucru.

Am prins-o zdravăn de umeri și am început s-o zgâlțâi. Răsuflarea ei mai că mă făcea să vomit.

— O să te duci, dacă o să reușesc să aranjez chestia asta ? am urlat.

S-a smuls din mâinile mele și mi-a răspuns îmbufnată :

— Treaba ta, cum vrei.

Eram pe punctul de a-mi ieși din fire, așa că am făcut un efort să-mi păstrez calmul.

— Bine. Atunci, o să mă duc să vorbesc cu el. Iar tu, o să rămâi cuminte aici. O să-i spun lui Carrie să-ți aducă ceva de mâncare și o cafea.

Am lăsat-o locului și am ieșit.

Din capul scărilor am strigat la Carrie și am rugat-o să se ducă să cumpere un biftec și o cafea, pe care să i le aducă Rimei. Apoi, am intrat la mine în cameră și m-am îmbrăcat cu cel mai bun costum pe care îl aveam. Nu era cine știe ce de capul lui, iar în anumite porțiuni chiar lucea ; dar după ce m-am pieptănat și mi-am făcut pantofii, arătam destul de onorabil și nu chiar ca un vagabond.

M-am întors apoi în camera Rimei.

Stătea pe pat și sorbea cafeaua, cu înghițituri mici. S-a uitat la mine, strâmbând din nas.

— Aha ! Te-ai pus la țol festiv !

— Las-o jos ! Ia cântă ! Hai, dă-i drumu', cântă ce vrei tu !

M-a privit cu ochii mari.

— Să cânt ? Indiferent ce ?

— Da, indiferent ce ! Cântă, când îți spun !

A început să cânte „Fumul îmi înțeapă ochii"

Melodia îi ieşea din gură, fără să facă nici cel mai mic efort, ca un izvor de argint. Am simţit sunetele cum mi se căţărau de-a lungul şirei spinării, până la rădăcina părului. Umpleau încăperea cu un sunet clar, ca de clopot. Era cu mult mai bine decât în cele mai optimiste aşteptări ale mele.

Am ascultat-o nemişcat, iar după ce şi-a terminat refrenul, am oprit-o :

— Bine, bine, i-am spus, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Nu te mişca de-aici. Mă întorc cât pot de repede.

Am coborât scările, sărind treptele din trei în trei.

II

Clinica doctorului Klinzi se găsea amplasată în mijlocul unui parc uriaş, înconjurată de ziduri înalte, prevăzute cu sârmă ghimpată.

Am luat-o de-a lungul unei alei al cărei capăt nu se vedea.

Mi-au trebuit câteva minute bune de mers rapid până să zăresc o clădire care seamănă cu palatul familiei de Medicis din Florenţa.

Clădirea se afla pe un teren întins şi abia după ce urcai vreo cincizeci de trepte ajungeai la intrare. Ferestrele camerelor de la etaj erau prevăzute cu gratii.

Întreg ansamblul clădirii şi al parcului aveau un aer melancolic şi extrem de liniştit. Chiar şi trandafirii şi begoniile păreau deprimate.

La o bună depărtare de alee, sub umbra ulmilor, se vedeau mai multe persoane aşezate în scaune pe rotile. Trei sau patru infirmieri, îmbrăcaţi în nişte bluze de un alb strălucitor, se învârteau în jurul lor.

Am urcat scările şi am sunat.

Peste câteva clipe, mi-a deschis un tip. Un tip complet în cenuşiu : cu părul cenuşiu, cu ochii cenuşii, îmbrăcat într-un costum cenuşiu şi cu maniere la fel de cenuşii.

I-am spus cum mă numeam.

Fără să scoată un cuvinţel, m-a condus de-a lungul unui parchet strălucitor, până într-o încăpere în care, o

infirmieră blondă și slăbuță, stătea la un birou, ocupată nevoie mare și scriind de zor.

— Domnul Gordon, mă anunță individul cenușiu.

Îmi oferi un scaun, după care ieși din încăpere, închizând ușa în urma sa cu atâta grijă, de parcă aceasta ar fi fost făcută din coji de ouă.

Infirmiera își lăsă pixul jos și mi se adresă cu o voce suavă, în timp ce se uita la mine cu o privire tristă :

— Ei bine, domnule Gordon, putem face ceva pentru dumneavoastră ?

— Eu sper că da. Aș dori să vorbesc cu doctorul Klinzi, în vederea unui eventual client.

— Mda, se poate aranja lucrul acesta. (Mi-am dat seama că-mi examina costumul) Domnule Gordon, cine este acest client ?

— O să-i spun pe larg toată povestea doctorului Klinzi.

— Mă tem că doctorul Klinzi este cam ocupat în prezent. Dar puteți să aveți încredere deplină în mine. Sarcina mea este de a accepta sau de a refuza clienții.

— Probabil că e o sarcină care îți face plăcere. dar vezi, aici e vorba de un caz cu totul special. Așa că vreau să vorbesc personal cu doctorul Klinzi.

— Dar de ce este un caz special, domnule Gordon ?

Mi-am dat seama că nu o impresionam câtuși de puțin. Ochii săi nu mai exprimau tristețe, ci pur și simplu plictiseală.

— Vezi, dumneata, am început eu să-i explic, se întâmplă să fiu impresarul unei cântărețe, care reprezintă un capital foarte important. Iar dacă nu tratez afacerea asta direct cu doctorul Klinzi, o să fiu nevoit să mă adresez altei clinici.

Se pare că chestia asta i-a trezit brusc interesul. După o scurtă ezitare, s-a ridicat de pe scaun și mi-a spus :

— Domnule Gordon, fiți amabil și așteptați câteva clipe. O să văd dacă pot face ceva pentru dumneavoastră.

A traversat încăperea, a deschis o ușă și a dispărut. După o așteptare destul de lungă, și-a făcut din nou apariția, ținând ușa deschisă.

— Vă rog să poftiți !

Am intrat într-o cameră uriașă, în care se aflau câteva mobile moderne și o masă de operație. Lângă o fereastră cât toate zilele, un tip în bluză stătea la un birou.

— Domnul Gordon ?

Tonul vocii sale dădea a înțelege că era fericit că mă vede.

S-a ridicat de la birou. Avea vreo treizeci de ani, era scund, cu părul blond și ondulat, cu ochi de culoarea ardeziei și cu un aer extrem de profesional.

— Chiar eu. Bănuiesc că sunteți doctorul Klinzi.

— Exact.

Mi-a indicat cu un gest al mâinii un scaun, după care a adăugat :

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Gordon ?

M-am așezat, am așteptat ca infirmiera să plece, după care i-am spus :

— Domnule Klînzi, eu sunt impresarul unei cântărețe care se drogheză cu morfină de trei ani de zile. Vreau s-o supun unei cure de dezintoxicare. Cât m-ar costa chestia asta ?

Ochii de culoarea ardeziei mă examinau fără prea multe speranțe.

— Domnule Gordon, tariful nostru pentru o cură a cărei reușită o garantăm, este de cinci mii de dolari. Și vă repet că suntem foarte mândri pentru succesul pe care vi-l garantăm.

Am respirat îndelung și încet :

— Pentru banii ăștia, cred și eu că garantați succesul !

Klînzi râse melancolic. Stabilimentul părea să aibă specialitatea surâsurilor melancolice.

— Domnule Gordon, s-ar putea să vi se pară scump. Dar aici nu sunt tratați decât clienți care fac parte din lumea bună.

— Și cât timp durează cura ?

— Asta depinde foarte mult de pacient. Probabil că vreo cinci săptămâni dar dacă este vorba de un caz mai special, poate să ajungă și până la opt săptămâni. Dar în nici un caz, nu mai mult.

— Și spuneți că succesul este garantat ?

— Absolut.

Nu ştiam pe nimeni care să-şi fi pierdut minţile şi să mă împrumute cinci mii de dolari. Dar nici nu vedeam vreun alt mijloc de a face rost de o asemenea sumă.

Mi-am luat o voce vicleană şi i-am spus :

— Domnule doctor, tariful dumitale depăşeşte nitel posibilităţile mele. Cântăreaţa asta despre care îţi povestesc, are o voce formidabilă. Dacă reuşesc să o fac să se dezbare de năravul ăsta, o să câştige o adevărată avere. Aşa că îţi propun o afacere. Îţi ofer douăzeci la sută din câştigul ei până când o să fie acoperită datoria de cinci mii de dolari, la care o să se adauge încă trei mii de dolari.

Imediat ce mi-au ieşit cuvintele astea din gură, mi-am dat seama că făcusem o greşeală. Figura lui îşi pierdu brusc orice expresie iar privirea îi deveni îndepărtată.

— Mă tem, domnule Gordon, că nu putem încheia o afacere în aceste condiţii. Să ştiţi că avem mulţi clienţi. Am pretins întotdeauna şi încă mai pretindem ca la internarea în clinică să privim un avans de trei mii de dolari, urmând ca restul de două mii de dolari să fie achitaţi la sfârşit.

— Da, mă rog, însă este vorba de un caz cu totul special...

Arătătorul bine îngrijit al mâinii sale drepte se deplasă către un buton aflat pe birou.

— Îmi pare rău, astea sunt condiţiile noastre.

Degetul apăsă butonul cu un gest mângâietor.

— Dar dacă pot să fac rost de banii ăştia, succesul este într-adevăr garantat ?

— Vorbiţi despre cură ? Ah, bineînţeles că este garantat...

Se ridicase deja în picioare în momentul în care uşa se deschise lăsând să treacă infirmiera, cu un umblet lin şi elastic. Amândoi mi-au adresat un surâs melancolic.

— Domnule Gordon, dacă clienta dumneavoastră doreşte să beneficieze de serviciile noastre, vă rog să ne înştiinţaţi cât mai curând. Avem foarte multe cazuri, aşa încât ne va fi foarte greu, dacă nu chiar imposibil să-i rezervăm un loc.

— Îţi mulţumesc, doctore, o să mă mai gândesc.

Mi-a întins o mână albă şi fragedă, de parcă mi-ar fi acordat o favoare, după care infirmeria m-a condus până la ieşire.

Pe drumul de întoarcere, m-am gândit la cele ce-mi spusese, şi pentru prima oară în viaţă, am simţit o nevoie arzătoare să am bani. Dar cum naiba puteam spera să pun mâna pe cinci mii de dolari ? Cu toate astea, dacă printr-o minune aş fi reuşit să pun mâna pe o asemenea sumă, ca să o pot îngriji pe Rima, eram absolut sigur că tipa ar fi ajuns departe, şi eu împreună cu ea.

În timp ce mergeam, cufundat în gânduri, am trecut prin faţa unui magazin cu aparatură audio. M-am oprit şi m-am uitat la ambalajele în culorii vii ale discurilor, imaginându-mi că fotografia Rimei s-ar fi potrivit foarte bine pe oricare dintre ele.

Un anunţ din vitrină mi-a atras atenţia.

„Înregistraţi-vă vocea pe bandă !"

O înregistrare de 3 minute vă costă doar doi dolari.

Luaţi-vă vocea în buzunar, şi faceţi o surpriză prietenilor !

Chestia asta mi-a dat o idee.

Dacă aş fi înregistrat pe bandă vocea Rimei, atunci, nu ar mai fi trebuit să mă îngrijoreze, în eventualitatea unei audiţii, să nu dea chix, aşa cum se întâmplase la „Trandafirul albastru". M-aş fi putut duce cu banda în mai multe locuri şi poate că aş fi găsit pe cineva interesat, care să-mi avanseze banii necesari pentru tratamentul ei.

Am mărit viteza şi am ajuns acasă cât am putut de repede.

Când am intrat în camera ei, am găsit-o gata îmbrăcată. Stătea la fereastră şi fuma. S-a întors spre mine şi mi-a adresat o privire întrebătoare.

— Doctorul Klinzi afirmă că te poate face bine, i-am spus, aşezându-mă pe pat, însă chestia asta costă al naibii de mult. Cere cinci mii de dolari.

A strâmbat din nas, a dat din umeri şi s-a întors la fereastră.

— Dar nimic nu-i imposibil, am continuat eu. Am o idee. O să te înregistrezi pe bandă. Se prea poate ca cineva care se pricepe la muzică, să avanseze banii ăştia, după ce o să te audă cântând. Hai să mergem imediat !

— Eşti nebun de legat. Nimeni nu o să-ţi dea atâtea parale.

— Auzi, lasă treburile astea pe seama mea ! Hai să mergem !

Pe drum, i-am spus :

— O să cânţi „Într-una din zilele astea". O ştii ?

— Mda.

— Bine. Să cânţi cât poţi tu de tare.

Vânzătorul de la magazin avea un aer plictisit. După toate aparenţele, ne lua drept doi pierde-vară, care nu aveau altceva mai bun de făcut decât să arunce pe fereastră doi dolari şi să-l facă să-şi piardă vremea.

— O să facem mai întâi o probă, i-am spus eu, aşezându-mă la pian. Să cânţi tare, i-am adus aminte Rimei.

Vânzătorul meşteri ceva cu nişte fire.

— Nu obişnuim să facem probe, spuse el. O să înregistrăm direct.

— Mai întâi o să facem o probă. S-ar putea ca pentru tine să nu fie important, dar pentru noi este.

Şi am început să cânt, într-un tempo nitel mai rapid decât de obicei. Rima şi-a făcut intrarea imediat, puternic şi fără nici o ezitare. M-am uitat la vânzător cu coada ochiului. Acesta rămăsese locului, cu gura deschisă. Vocea clară şi argintie a Rimei il năucise.

Parcă niciodată nu o auzisem cântând atât de bine. Era într-adevăr ceva extraordinar.

După ce a cântat refrenul, i-am făcut semn să tacă.

— Doamne Sfinte ! făcu vânzătorul, aproape în şoaptă. De când sunt n-am auzit o voce ca asta !

Rima îi aruncă o privire indiferentă, fără să spună nimic.

— Acum, o să înregistrăm, am zis eu. Putem să-i dăm drumul ? l-am întrebat eu.

— Când vreţi voi, răspunse el, cu mâna pe butonul de înregistrare.

Şi dădu drumul la bandă, care începu să se deruleze prin faţa capului de înregistrare.

De data asta, Rima cântă parcă şi mai bine. Îmi era foarte clar că ştia toate şmecheriile pe care numai nişte profesionişti le pot şti, însă cel mai mult se baza pe timbrul vocii ei. Notele îi ieşeau din gură atât de clare, de parcă ar fi fost scoase de un clopot de argint.

După ce înregistrarea a luat sfârșit, vânzătorul ne-a propus să o ascultăm pe o stație de amplificare și pe niste difuzoare.

Ne-am așezat cu toții.

Cu volumul dat la maximum și cu filtrul de suprimare a zgomotului de fond conectat, vocea Rimei părea mai amplă decât în realitate, producând un efect extraordinar. În viața mea nu auzisem o asemenea înregistrare.

— Fi-r-aș al naibii să fiu ! exclamă vânzătorul. Dar ce aveți în gâtul ăla ? Neapărat trebuie să mergeți la Al Shireley, să asculte banda asta. O să cadă în fund, nu alta !

— Al Shireley ? am întrebat eu. Cine-i tipul ?

— Shireley ? se minună vânzătorul, cu un aer stupefiat. Păi, este chiar directorul de la *Californian Recording Company*. E tipul care l-a descoperit pe Joy Miller. Asta a înregistrat anul trecut cinci discuri. Și știți câte parale a umflat ? Numai o juma' de milion de dolari ! Și, pe cinstea mea, în comparație cu prietena dumitale, habar n-are să cânte. Pe cuvântul meu ! Sunt de douăzeci de ani în meserie, dar până acum, încă nu mi s-a întâmplat să aud pe cineva, care să ajungă măcar până la călcâiul fetei ăsteia. Du-te dom'le, la Shireley. După ce o să audă banda asta, bag mâna în foc că o să semneze pe loc un contract cu ea.

I-am mulțumit. Când i-am întins cei doi dolari, mi i-a refuzat.

— Nici să nu te gândești. Pentru mine a fost un adevărat eveniment și o mare plăcere. Du-te chiar acum la Shireley. Dacă o s-o angajeze, o să mă bucur din toată inima.

Mi-a strâns mâna și a adăugat :

— Îți doresc noroc. Este imposibil să nu reușești.

În timp ce ne-am întors acasă pe jos, de-a lungul malului, eram excitat la culme. Dacă Rima cânta mai bine decât Joy Miller, iar vânzătorul știa el ce spunea, atunci asta însemna că putea să câștige grămezi de bani. Mamă, doamne, dacă ar fi reușit să aibă priză la public chiar de la început și să câștige în primul an o jumătate de milion de dolari ! Zece la sută dintr-o jumătate de milion de dolari, nu era o sumă chiar de dat cu piciorul !

Am privit-o cum mergea alături de mine. Avea un aer indiferent și umbla cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor.

— În după-amiaza asta, o să mă duc la Shireley ăla. S-ar putea să cotizeze cu cinci mii de dolari pentru tratamentul tău. Ai auzit ce-a spus vânzătorul. Ai putea deveni o mare vedetă a muzicii ușoare.

— Mi-e foame, făcu ea, pe un ton morocănos. Aș putea mânca ceva ?

M-am oprit locului și am răsucit-o cu fața la mine.

— Tu mă auzi când vorbesc cu tine ? Ai putea să câștigi o avere cu vocea asta a ta. Îți trebuie numai un tratament de dezintoxicare.

— Îți bați tu gura de pomană, îmi răspunse, smucindu-se din mâinile mele. Ți-am spus doar că am mai fost la spital pentru așa ceva. Și degeaba. Auzi, ce-ar fi să mâncăm ceva, așa, la botul calului ?

— Doctorul Klinzi te poate vindeca. Poate că Shireley ăsta o să-mi dea niște parale, după ce o să-ți audă banda.

— Poate că o să-mi crească și aripi și o să pot zbura. Nimeni nu o să te împrumute cu atâta bănet.

Pe la trei după-amiaza, am împrumutat mașina lui Rusty și m-am dus la Hollywood. Aveam banda în buzunar și un tupeu de zile mari.

Acum știam că ar fi fost o greșeală fatală să-i spun lui Shireley că Rima era o drogată. Eram sigur că dacă ar fi aflat asta, nu l-ar mai fi interesat nici cât negru sub unghie.

Trebuia să mă descurc într-un fel, ca să-l conving să mă împrumute cu cinci mii de dolari, dar nu aveam nici cea mai mică idee despre cum aveam s-o fac. Totul depindea de reacția lui la ascultarea benzii. Dacă se entuziasma, atunci aveam șanse să pun mâna pe paralele alea.

„Californian Recording Company" se afla la o aruncătură de băț de Metro Goldwin Mayer. Era o clădire cu două etaje, care acoperea cel puțin vreo cinci hectare. În fața intrării, se afla amplasată obișnuita gheretă de pază, cu doi indivizi în uniformă. Aerul lor dur dădea de înțeles că aveau sarcina să se ocupe de vizitatorii nedoriți.

Cum am văzut imensitatea clădirii, mi-am și dat seama de dificultățile pe care aveam să le înfrunt. Gândindu-mă

la costumul meu tocit și la pantofii scâlciați, mi-am și pierdut încrederea în mine.

În clipa în care mă îndreptam spre intrare, unul dintre paznici a și luat-o spre mine. M-a examinat din cap până-n picioare, a ajuns la concluzia că eram un personaj nesemnificativ și m-a întrebat cu o voce dură, ce doream.

I-am răspuns că doream să vorbesc cu domnul Shireley. Chestia asta i s-a părut foarte nostimă.

— Există vreo douăzeci de milioane de indivizi în situația ta. Ai vreo întâlnire rezervată ?

— Nu, n-am.

— Atunci, n-o să-l vezi.

Venise momentul să trag o cacialma. Eram în stare de orice, chiar să și jur că tatăl meu fusese negru.

— Bine, în regulă. Am să-i spun că-ți faci treaba așa cum trebuie. Dar să știi că el mi-a cerut să-l vizitez, atunci când o să trec prin zonă. Dar dacă nu mă lași să intru, el o să regrete, nu eu. Așa că, nu-i nimic.

Și am dat să plec. Expresia figurii i s-a schimbat brusc.

— A spus domnul Shireley așa ?

— Bineînțeles ! Tații noștri au fost colegi la universitate.

Își pierdu și ce-i mai rămăsese din expresia aia agresivă.

— Mi-ați spus cumva cum vă numiți ?

— Jeff Gordon.

— Vă rog să așteptați o clipă.

Intră în gheretă și dădu un telefon. Ieși aproape imediat, deschise ușa și-mi făcu semn să intru.

— Căutați-o pe doamna Wessen.

Oricum, făcusem un pas înainte.

Cu gura uscată și cu inima bătând să-mi rupă pieptul, am luat-o pe alee, până am ajuns la un hol de proporții impozante, unde am fost luat în primire de un tinerel îmbrăcat într-o uniformă de culoarea cerului, ai cărei nasturi metalici străluceau de-ți luau ochii. Am fost condus de-a lungul unui culoar în care dădeau de-o parte și de alta, uși masive din acaju lucitor. Tinerelul se opri în fața uneia pe a cărei placă de cupru stătea scris :

Dl. Harry Knight și d-ra Henrietta Wessen

Deschise ușa și mă invită cu un gest al mâinii să intru.

Am pătruns într-o încăpere vastă, decorată cu un tapet gri, în care vreo cincisprezece persoane, ce semănau a niște condamnați, stăteau cuminți pe câteva canapele.

Înainte de a avea timpul necesar de a-mi fixa atenția asupra lor, m-am pomenit că priveam niște ochi verzi de smarald, duri ca o piatră și aproape la fel de inexpresivi.

Ochii aparțineau unei tipe de vreo douăzeci și ceva de ani, o roșcată care avea niște sâni cam ca a lui Marilyn Monroe, niște picioare cam ca ale lui Brigitte Bardot și o privire în stare să înghețe un eschimos.

— Da domnule, vă rog.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Shireley.

Își aranjă nițel părul și mă privi de parcă aș fi fost cine știe ce animal nemaivăzut.

— Domnul Shireley nu primește niciodată pe nimeni. De toate aceste probleme, se ocupă domnul Knight. Toată lumea asta (și arătă cu un gest lenes al mâinii spre adunătura de condamnați) îl așteaptă pe domnul Knight. Dacă doriți, îmi puteți spune numele dumneavoastră cât și scopul vizitei, iar eu voi încerca să vă rezerv o întrevedere spre sfârșitul săptămânii.

Mi-am dat seama că gogoșile pe care i le servisem paznicului de la intrare, ar fi lăsat-o complet rece. Era inteligentă, în temă și obișnuită cu minciunile.

Dar dacă nu trăgeam o cacialma, n-aș fi avut nici o șansă de reușită.

— O săptămână ? Hm, nu se poate, ar fi prea târziu, am replicat eu, cât se poate de dezinvolt. Dacă domnul Knight nu mă poate primi imediat, atunci o să piardă ceva parale. Iar domnul Shireley n-o să fie prea mulțumit de lucrul ăsta.

Nu era cine știe ce, dar în orice caz, era tot ce puteam face.

Cel puțin, cei prezenți mă ascultaseră cu corpurile aplecate în față, nemișcați ca niște copoi care adulmecă vânatul.

Dar asta nu însemna că dacă ei erau impresionați, puteam spune același lucru și despre domnișoara Wessen. Mă gratifică cu un surâs îngăduitor și-mi spuse :

— Dacă doriți puteți lăsa o cerere scrisă. Dacă propunerea dumneavoastră îl va interesa pe domnul Knight, atunci dumnealui vă va da de știre.

În acel moment, ușa din spatele ei se deschise și în prag apăru un individ masiv, cu un început de chelie, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-un costum maro. Individul își plimbă privirea ostilă prin încăpere și spuse :

— Următorul !

Mă aflam la doi pași de el. Cu coada ochiului, am văzut un tip solid, cu o chitară în mână, care se căznea să se scoale de pe canapea. Numai că eu am fost mai rapid.

Am înaintat spre el, l-am împins înăuntrul camerei din care ieșise, și i-am adresat un zâmbet plin de încredere.

— Am onoarea să vă salut, domnule Knight, î-am spus eu. Am ceva interesant să ascultați, iar după ce veți asculta, veți dori ca și domnul Shireley să asculte la rândul său.

În acel moment mă aflam în interiorul camerei și închisesem ușa în urma mea.

Pe biroul său se afla un magnetofon. Am trecut prin fața individului, am pus banda în magnetofon și l-am pornit fără să mai stau pe gânduri.

— Asta-i o înregistrare care precis că o să placă, am turuit eu, cu o voce fermă. Bineînțeles că nu o să se audă formidabil, dar dacă o s-o auziți pe o stație de amplificare și pe niște difuzoare ca lumea, vă asigur că o să cădeți pe spate.

M-a privit cu ochii holbați. Pe fața lui grasă se întipărise o expresie înspăimântată.

Am apăsat pe butonul de pornire. Imediat, din aparat a țâșnit vocea Rimei, care l-a pocnit drept în plex.

Îl observam atent. De îndată ce primele note au umplut încăperea, am văzut cum mușchii obrazului i s-au contractat.

A ascultat banda până la sfârșit, după care, în timp ce eu o derulam, m-a întrebat :

— Cine-i ?

— Este una dintre clientele mele. Ce spuneți, să-i punem banda și domnului Shireley ?

M-a privit din cap până-n picioare.

— Și tu, cine ești ?

— Mă numesc Jeff Gordon. Și mă grăbesc să închei o afacere. Ori cu domnul Shireley, ori cu R.C.A. Dumneavoastră sunteți cel care decide. Am venit mai întâi aici, pentru simplul motiv că R.C.A. este situată mai departe.

Tipul era un vulpoi prea bătrân ca să fie dus cu preșul. A zâmbit și s-a așezat la birou.

— Domnule Gordon, nu te agita. Nu zic nu, clienta dumitale nu cântă rău. Are o voce frumoasă, însă am auzit voci și mai frumoase. Însă, s-ar putea ca afacerea să ne intereseze. Veniți împreună cu dumneaei pe la sfârșitul săptămânii. O să-i acordăm o audiție.

— Nu este liberă. Are un contract cu mine.

— Ei bine, atunci veniți împreună când o să fie liberă.

— Intenția mea era de a semna pe loc un contract cu dumneavoastră. Dacă nu vă interesează, o să-mi încerc norocul la R.C.A.

— N-am spus că nu mă interesează. Am spus doar că vreau s-o aud personal.

— Nu, îmi pare rău. (Încercasem să iau totul tranșant al unui adevărat om de afaceri, însă mi-am dat seama că nu-mi prea reușise figura.) De fapt, adevărul este că are o sănătate cam șubredă. Are nevoie de o perioadă de refacere. Mă rog, dacă nu vă interesează, nu aveți decât să mi-o spuneți pe șleau și o să plec imediat.

În acel moment, ușa din cealaltă extremitate a încăperii se deschise și-și făcu apariția un moșuleț cu părul alb și cu mersul sprinten.

Knight se ridică vioi.

— Domnule Shireley, tocmai terminasem...

Ocazia era prea frumoasă ca să n-o înhaț din zbor. Am apăsat din nou pe butonul magnetofonului, și am dat volumul la maximum.

Vocea Rimei umplu camera.

Knight încercă să oprească magnetofonul, dar Shireley îi făcu semn să-l lase să meargă. În timp ce asculta, cu capul înclinat într-o parte, privirea îi mergea întruna de la mine la Knight și de la acesta la magnetofon.

După ce melodia s-a terminat iar eu am oprit magnetofonul, declară cu o voce calmă :

— Remarcabil. Absolut remarcabil. Cine-i ?

— Este o necunoscută. Numele ei nu vă spune nimic. Aş vrea un contract pentru ea.

— O să facem un contract. Vino împreună cu ea mâine dimineaţă. Ar putea deveni un element foarte important.

Şi se îndreptă spre uşă.

— Domnule Shireley...

S-a oprit şi m-a privit pe deasupra umărului.

— Fata asta nu stă prea bine cu sănătatea, am spus eu, încercând să-mi păstrez un ton ferm. Am nevoie de cinci mii de dolari ca s-o pun pe picioare. După ce va fi în formă bună, o să cânte chiar mai bine decât aţi auzit. V-o garantez. Ar putea fi cea mai senzaţională descoperire a anului, însă pentru asta, trebuie să se facă bine. Ce spuneţi, vocea ei, aşa cum aţi auzit-o, vi se pare suficient de bună pentru a risca un avans de cinci mii de dolari ?

M-a privit fix, iar ochii i-au devenit sticloşi.

— Ce are, de fapt ?

— Ceva care poate fi vindecat numai de un adevărat specialist.

— Ai spus cinci mii de dolari ?

— Da, fiindcă are nevoie de un tratament special, am răspuns eu, cu transpiraţia curgându-mi de-a lungul obrajilor.

— La clinica doctorului Klinzi ?

Mi-am spus că nu ar avea nici un rost să mint, întrucât nu mi se părea a fi un individ în stare să înghită orice.

— Da.

A făcut un semn negativ din cap.

— Nu mă interesează. Dacă ar fi fost în formă şi gata să se apuce de treabă, aş fi fost de acord şi aş fi semnat un contract foarte convenabil pentru voi doi. Însă cineva care trebuie să fie îngrijit la clinica doctorului Klinzi, mai înainte de a putea cânta, nu mă interesează absolut de loc.

A ieşit şi a închis uşa în urma sa.

Am scos banda din magnetofon, am băgat-o în cutia ei şi am lăsat cutia să-mi alunece în buzunar.

— Hm, asta-i, făcu Knight, cu un aer jenat. Ai nimerit-o prost. Bătrânul are oroare de drogați. Propria lui fiică se droghează.

— Dar dacă reușesc s-o vindec, credeți că o să mai fie interesat de ea ?

— Cu certitudine, dar mai întâi, trebuie să se convingă că într-adevăr s-a vindecat.

Și mi-a deschis ușa.

Capitolul IV

I

Când am ajuns în sfârșit acasă, Rima era plecată. Am intrat în camera mea și m-am trântit în pat, complet dezorientat.

De ani de zile nu mă mai simțisem într-o asemenea stare. De la studiourile *Californian Recording Company*, luasem autobuzul până la studiourile *R.C.A.* Cei de acolo au admirat și ei vocea Rimei, dar cum am deschis gura să le pomenesc despre un avans de cinci mii de dolari, m-au dat pe ușă afară, încât n-am avut nici cea mai mică ocazie să discut.

Am mai trecut pe la vreo doi impresari dintre cei mai importanți din oraș, dar când au aflat că Rima semnase un contract cu mine, mi-au trântit în față cele mai deocheate expresii pe care le-am auzit vreodată.

Mă simțeam cu atât mai deprimat, cu cât Rima nu era acasă. Cu toate că știa că mă dusesem la Shirley, nu catadicsise să mă aștepte, ca să afle rezultatul întrevederii. Avea certitudinea că n-o să rezolv nimic. Probabil că o experiență amară o lecuise și își băgase în cap că orice efort făcut pentru a o vindeca nu era decât o simplă pierdere de vreme. Ideea asta mă înnebunea.

Problema care se punea era de a mă hotărî ce aveam să fac.

Cu toate că nu aveam nici un chef, m-am decis în cele din urmă să mă întorc la mine acasă. Mă bazam pe faptul că tata era un om înțelegător, care nu m-ar fi lăsat să suport un asemenea eșec. Trebuia să-l conving pe Rusty să-mi împrumute bani de drum și să-l conving pe tata să i-i dau înapoi.

Eram atât de decepționat și de deprimat, încât îmi venea să mă dau cu capul de pereți.

Cinci mii de dolari !

Dacă aș fi reușit s-o vindec pe Rima, știam că ar fi avut un succes nebun. Într-un an de zile, ar fi câștigat o jumătate de milion de dolari, ceea ce ar fi însemnat cincizeci de mii de dolari partea mea. Oricum, era o diferență ca de la cer la pământ față de situația în care m-aș fi aflat întorcându-mă rușinat acasă și fiind nevoit să recunosc în fața tatălui meu că o dădusem în bară și nu făcusem nici o brânză.

Am rămas în pat până s-a înserat, întorcând problema pe toate părțile. În momentul în care mă hotărâsem să mă duc la Rusty și să-l rog să-mi împrumute niște bani de drum, am auzit-o pe Rima urcând scările și intrând în camera ei.

Am așteptat.

Peste câteva clipe a intrat în camera mea. s-a plantat la capul patului și m-a privit fix.

— Salut, îmi spuse.

Am rămas mut.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva. Ai bani ?

— Nu te interesează să știi ce-a spus Shireley ?

Căscă și se frecă la ochi.

— Shireley ?

— Chiar el. Directorul de la *Californian Recording Company*. Dacă îți amintești, m-am dus să vorbesc cu el despre tine.

A dat din umeri cu un aer indiferent.

— Nu vreau să știu ce-a spus. Toți spun același lucru. Hai mai bine să mâncăm ceva.

— A spus că dacă ai urma o cură de dezintoxicare, ai putea să câștigi o avere.

— Și ce-i cu asta ? Ai banii sau nu ?

M-am ridicat din pat, m-am dus în fața oglinzii fixate pe perete și am început să mă pieptăn. Dacă n-aș fi făcut ceva cu mâinile, aș fi pocnit-o numărul unu.

— Nu, n-am banii și nici n-o să mergem să mâncăm. Mai lasă-mă dracului în pace ! ! Numai când te văd mi se întoarce stomacul pe dos !

Se așeză pe marginea patului, își băgă o mână pe sub bluză și începu să-și scarpine coastele

— Eu am niște parale. Așa că te invit să mâncăm. Nu sunt zgârcită ca tine. Am chef de niște spaghete cu carne de vită.

M-am întors și am privit-o.

— Ai bani ? De unde ai făcut rost ?

— De la studiourile Pacific. Am primit un telefon, chiar după ce ai plecat. Am făcut trei ore de figurație.

— Bag mâna în foc că minți. Pariez că ai ademenit un bosorog în cine știe ce colț întunecos.

Chicoti amuzată.

— Nu, zău că am făcut figurație. Și mai vreau să-ți spun ceva : știu de unde putem face rost de ăia cinci mii de dolari care te frământă atât de mult.

Am rămas nemișcat, cu pieptenul în mână.

— Ce tot îndrugi acolo ?

S-a uitat la mâinile ei murdare, cu unghiile negre.

— Ăia cinci mii de dolari pentru tratamentul meu.

— Ce-i cu ei ?

— Știu cum putem face rost de ei.

Am respirat lung.

— De atâtea ori mi-a venit până acum să-ți trag câteva, i-am spus. Reușești să mă scoți din sărite în asemenea hal, că până la urmă, o s-o încasezi, de o să-ți aduci aminte toată viața !

A chicotit din nou.

— Știu cum putem face rost de ei, repetă.

— E grozav, i-am răspuns eu. Și-mi spui și mie cum ?

— Larry Lowenstein mi-a dat ideea.

Mi-am băgat mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Hai, mai termină cu atâtea fițe ! Cine mai e și Larry Lowenstein ăsta ?

— Un prieten de-al meu.

S-a trântit în pat pe coate, tresăltându-și sânii. Era la fel de excitantă ca o meduză moartă pe malul mării.

— Este în subordinea șefului de la figurație. Mi-a spus că întotdeauna, în biroul lui, există mai mult de zece mii de dolari. Sunt obligați să aibă suma asta, ca să poată plăti figuranții. Iar broasca de la ușă e floare la ureche.

Mi-am aprins o țigară. Mi-am dat seama că mâinile îmi tremurau.

— Și ce-mi pasă mie câte parale au ăia în biroul lor ?

— M-am gândit că poate ne-am fi putut duce acolo şi să ne servim.

— Dacă ideea asta îţi aparţine în totalitate, atunci este într-adevăr nemaipomenită. Dar ce te face să crezi că individul ăla ne-ar lăsa să-i săltăm banii ? Nimeni nu ţi-a spus până acum că a lua banii altcuiva se numeşte furt ?

A strâmbat din nas şi a dat din umeri.

— Mi-a venit şi mie ideea asta, uite aşa. Dacă crezi că nu merită s-o discutăm, foarte bine, nu-i nimic.

— Îţi mulţumesc pentru sfat. Chiar aşa o să şi facem.

— Bine, bine, cum vrei tu. Credeam însă că umbli cu limba scoasă după banii ăştia.

— Aşa este, dar nu în modul ăsta.

Se ridică din pat.

— Bine, atunci, hai să mâncăm ceva.

— Du-te singură. Eu am treabă.

Se îndreptă spre uşă cu paşi mici.

— Hai, vino ! Eu nu sunt zgârcită. O să plătesc eu. Sper că nu eşti aşa de mândru ca să refuzi o invitaţie la masă, dacă plăteşte o femeie !

— Nu-i vorba despre asta. Chiar am altceva de făcut. Trebuie să vorbesc cu Rusty şi să-l rog să mă împrumute banii de drum, ca să mă întorc acasă. Las baltă totul.

M-a privit cu nişte ochi mari.

— De ce te-ai hotărât să faci asta ?

— Fiindcă nu mai am nici o slujbă, i-am explicat pe un ton răbdător. Şi întrucât nu mă pot hrăni cu aer, o să mă întorc acasă.

— Dar să ştii că-ţi poţi găsi de lucru la studiourile Pacific. Mâine o să fie o filmare în care au nevoie de o grămadă de figuranţi.

— Nu zău ? Şi în cazul ăsta, ce trebuie să fac ?

— Lasă-mă pe mine, că mă descurc eu. O să mergem împreună şi o să aranjez eu chestia asta. Dar acum, hai să mâncăm ceva. Mor de foame, nu alta !

Am acceptat, nu de alta, dar şi mie îmi ghiorăiau maţele de foame. Şi în afară de asta, mă săturasem până peste cap să tot discut cu ea.

Ne-am dus la un mic restaurant italienesc, unde am luat spaghete cu nişte feliuţe de carne de vită prăjite în unt.

În mijlocul mesei, Rima mă întrebă brusc :

— Și Shireley ăla, chiar ți-a spus că știu să cânt ?

— Exact așa. Și a adăugat că după ce o să fii vindecată și în formă, o să semneze un contract.

Și-a împins farfuria în față și și-a aprins o țigară.

— E ficare la ureche să luăm banii ăia. O adevărată plimbare, joacă de copii.

— Niciodată n-o să fac așa ceva, nici pentru tine, nici pentru nimeni altcineva.

— Credeam că ai de gând să mă internez pentru un tratament...

— Mai taci din gură ! Și du-te naibii, cu tratamentul tău cu tot !

Un client băgă o fisă în tonomat și Joy Miller începu să cânte „Într-una din zilele astea". Am ascultat-o amândoi cu atenție. Vocea era puternică, timbrată și plăcută. Dar banda pe care o aveam în buzunar era de zece ori mai valoroasă.

— O jumătate de milion într-un an, făcu Rima, visătoare. Cu toate astea, nu prea este valabilă tipa, nu ? Ce spui ?

— Ca voce, nu, dar este mult mai valabilă decât tine. Și știi de ce... Pentru că nu are nevoie de nici o cură de dezintoxicare. Hai să plecăm ! Mi s-a făcut somn.

Ajunși acasă, Rima mă însoți până în camera mea.

— Poți să te culci cu mine în noaptea asta, dacă vrei, făcu ea. Am chef.

— Eu, nu, i-am răspuns, trântindu-i ușa în nas.

După ce am stins lumina și m-am băgat în pat, am început să mă gândesc la ce-mi spusese în legătură cu banii ăia din biroul de la studiourile Pacific. Îmi repetam întruna că trebuie să-mi scot din cap ideea asta de a fura. Era adevărat că decăzusem, dar nu în halul ăsta. Cu toate astea ideea furtului nu înceta să-mi dea târcoale. Dacă aș fi putut cumva să reușesc să o dezintoxic de toate drogurile alea... Când am adormit, încă mă mai gândeam la lucrul ăsta.

A doua zi dimineață, puțin după ora opt, am luat autobuzul spre Hollywood. O mulțime de oameni tocmai trecea de poarta principală o studiourilor Pacific, iar noi ne-am amestecat cu ei.

— Avem tot timpul, îmi spuse Rima. Filmările n-o să înceapă mai înainte de zece. Vino cu mine. O să-i spun lui Larry să te înscrie pe listă.

M-am luat după ea.

La o oarecare distanță de studioul principal se găseau câteva barăci. În fața uneia dintre ele, se afla un tip înalt și slab, îmbrăcat în niște pantaloni de catifea și într-o cămașă albă.

Nu mi-a plăcut de cum l-am văzut. Figura albă și buhăită îi era nerasă, iar ochii foarte apropiați îi exprimau șiretenia. Avea aerul unei scrumbii gata de atac.

A întâmpinat-o pe Rima cu un zâmbet batjocoritor.

— 'Mneața păpușico! Ce mai faci, ai venit să-ți câștigi pâinea?

După care, uitându-se la mine, adăugă:

— Cine-i individul ăsta?

— Un prieten de-al meu. Poate să facă și el figurație?

— De ce nu? Cu cât sunt mai mulți nebuni, cu atât se râde mai mult. Cum îl cheamă pe individ?

— Jeff Gordon.

— Bine, o să-l trec pe listă... Cât despre tine, amice, du-te în studioul trei. Mergi pe alee și o iei a doua la dreapta.

— Așteaptă-mă acolo, îmi spuse Rima. Vreau să vorbesc ceva cu Larry.

— Toate vor să vorbească cu mine, spuse Lowenstein, făcându-mi cu ochiul.

Am luat-o de-a lungul aleii. Pe la jumătatea drumului, am întors capul. Rima intra în birou cu Lowenstein, care o ținea de după umeri, cu capul aplecat spre ea.

Am rămas și am așteptat sub soarele dogoritor. Peste puțin timp, apăru și Rima.

— M-am mai uitat la broasca de la ușă. Este așa cum ți-am spus eu, un fleac. Aia de la sertarul în care-și ține banii e nițel mai complicată, dar tot o să-i vin de hac.

Am tăcut, fără să spun nimic.

— Am putea să dăm lovitura în seara asta. E floare la ureche să ne facem pierduți pe aici. Știu eu un colțișor în care ne-am putea ascunde. N-avem decât să stăm toată noaptea acolo, după care să ieșim mâine dimineață. O să fie ușor.

Am ezitat o secundă, nu mai mult. Știam că dacă n-aș fi riscat, n-aș fi ajuns la nici un rezultat și că ar fi trebuit să mă întorc acasă, recunoscându-mă învins. Iar după ce Rima ar fi fost vindecată, amândoi ne-am fi umplut de bani.

În acel moment, nu aveam în minte decât un singur lucru: ce anume ar fi reprezentat pentru mine zece la sută dintr-o jumătate de milion de dolari.

— Bine, am spus. Dacă tot trebuie s-o fac, atunci o s-o fac cu tine.

II

Stăteam întinși unul lângă celălalt în întuneric, sub scena cea mare a studioului trei. Ne aflam în poziția asta de vreo trei ore, ascultând zgomotele de deasupra noastră, strigătele mașiniștilor care pregăteau decorul pentru ziua următoare și vocea furioasă a regizorului nemulțumit ca de obicei de rezultatele muncii depuse.

Toată dimineața și după-amiaza am filmat până aproape de înserat împreună cu alți trei sute de figuranți, care formau zilnic o adunătură de condamnați ce se agățau de Hollywood cu speranța că într-o bună zi cineva îi va remarca și va face din ei vedete. Am transpirat împreună cu ei și ne-am invidiat reciproc cu cordialitate.

Făceam parte dintr-o mulțime care asista la un meci de box. La semnul regizorului, trebuia să ne ridicăm în picioare, urlând cât puteam. Trebuia să stăm jos și să huiduim. Trebuia să ne aplecăm în față, cu figurile îngrozite. Trebuia să înjurăm, agitându-ne mâinile amenințător. Iar la urmă, a trebuit să aplaudăm cu frenezie, când individul anemic și slăbănog, care nu părea în stare să doboare nici măcar o bătrânică, i-a tras una campionului, făcându-l să cadă în genunchi și obligându-l să abandoneze.

Am reluat totul de la cap de nu știu câte ori, de la unsprezece dimineața până la șapte seara. Niciodată în viața mea nu mi se mai întâmplase să muncesc o zi întreagă într-un asemenea hal.

În cele din urmă, regizorul s-a declarat mulțumit și a răcnit în portavoce :

— Gata băieți ! Ne vedem din nou mâine dimineață, la nouă fix, îmbrăcați cum ați fost astăzi.

Rima își puse mâna pe brațul meu.

— Stai pe lângă mine și când o să-ți fac semn, s-o iei din loc.

Am început să înaintăm încet, stând la coada lungului șir de figuranți transpirați până la piele. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, însă refuzam să mă gândesc la ceea ce avea să mă aștepte.

— Pe aici, făcu Rima, dându-mi un cot.

Am luat-o pe o alee care ducea la ușa din spate a studioului.

N-a fost greu să ne băgăm sub scenă. Timp de trei ore, am rămas locului, nemișcați, muți ca niște pești, de teamă să nu fim descoperiți. Pe la zece seara, ultimii mașiniști au plecat. Am rămas singuri în studiou.

Ne crăpa la amândoi buza să fumăm, așa că ne-am aprins câte-o țigară. În lumina palidă a chibritului, am văzut ochii strălucitori ai Rimei. A strâmbat din nas și mi-a spus :

— O să meargă ca pe roate. Într-o jumătate de oră, o să-i dăm drumul.

Abia atunci mi s-a făcut frică cu adevărat.

Mi-am spus că probabil mă țicnisem, de mă lăsasem antrenat într-o poveste ca asta. Măcar de nu m-ar prinde careva.

— Lowenstein ăsta, cine e în fond ? am întrebat-o eu, pentru a-mi schimba șirul ideilor.

Am simțit-o mișcându-se cam enervată și mi-am dat astfel seama că am atins-o într-un punct sensibil.

— Păi, cine să fie ? Ți-am mai spus, un prieten de-al meu.

— Hm, ce să-ți spun ! Și cum ai făcut tu cunoștință cu o pramatie ca ăsta ? Seamănă cu drăgălașul ăla de Wilbur.

— Auzi, eu, în locul tău, nici n-aș crâcni, cu o figură așa de prăpădită. Drept cine te crezi ?

I-am tras una, la întâmplare și am nimerit-o în picior.

— Să nu te mai prind vreodată că te legi de figura mea, ai înţeles ?

— Atunci, să-ţi ţii şi tu gura în legătură cu prietenii mei !

Brusc, m-am luminat.

— Aha, sigur că da, păi el îţi face rost de droguri ! Are şi mutră de aşa ceva !

— Mă doare-n cot de ce crezi tu !

— Există clipe în care te-aş strânge de gât cu cea mai mare plăcere. Ia spune, nu-i aşa că el îţi face rost de droguri ?

— Şi ce-i cu asta ? Trebuie ca cineva să-mi facă rost de droguri, nu ?

— Mi-a luat Dumnezeu minţile de m-am încurcat cu una ca tine !

— Mă urăşti, nu-i aşa ?

— Chestia asta n-are nici-o legătură cu...

— Eşti primul tip care a refuzat să se culce cu mine, făcu ea, cu un ton parcă încărcat cu amărăciune.

Doar gândul că i-aş fi putut atinge pielea mă şi făcea să vomit.

— Femeile nu mă interesează.

— Atunci eşti în rahat, ca şi mine, numai că nu prea îţi dai seama de asta.

— Of, mai taci naibii din gură !

Mi-era ciudă pe ea, dar ştiam că are dreptate. De când ieşisem din spital, eram într-un rahat permanent şi culmea era că mă obişnuisem cu o asemenea stare de lucruri.

— O să-ţi spun ceva, continuă ea cu o voce suavă. Te urăsc. Ştiu că-mi vrei binele şi ştiu că ai putea să mă salvezi, dar cu toate astea, te urăsc. N-o să uit niciodată cum te-ai purtat cu mine, atunci când m-ai ameninţat că mă dai pe mâna poliţiei. Fii atent, Jeff. O să ţi-o plătesc, chiar dacă o să devenim asociaţi.

— Încearcă numai să-mi faci vreo figură, i-am răspuns, uitându-mă furios în direcţia ei, că am să-ţi trag o mamă de bătaie, de o să zici ce-i asta. Asta-ţi trebuie ţie, o mamă de bătaie să n-o uiţi toată viaţa.

Pufni în râs.

— Tot ce se poate. Wilbur mă mai chelfăneca din când în când. Îmi plăcea.

M-am dat mai la o parte de ea. Era atât de depravată și de decăzută, încât mi se făcea greață doar știind-o alături.

— Cât e ceasul ? mă întrebă.

Am privit cadranul fosforescent al ceasului de la mână.

— Zece jumătate.

— Hai !

Inima a început să-mi bată nebunește.

— Sunt paznici pe-aici ?

— Paznici ? se miră ea. De ce-ar fi paznici ?

Se îndepărtase deja de mine, așa că m-am luat după ea. Peste câteva momente, am ajuns pe orbecăite la ieșirea din studiou. Ne-am oprit și am ciulit urechile.

Nu se auzea nici un zgomot.

— O s-o iau eu înainte, făcu ea. Ține-te lângă mine.

Am ieșit afară, în noaptea întunecoasă și caldă. Cerul era înstelat, dar luna încă nu răsărise. Abia dacă reușeam s-o disting pe Rima, care, nemișcată ca și mine, privea în întuneric.

— Ți-e frică ? mă întrebă, apropiindu-se de mine.

Atingerea corpului ei firav și cald mă scârbi, dar întrucât stăteam cu spatele lipit de un zid, n-am avut cum să mă dau la o parte.

— Mie nu, continuă ea. Niciodată nu mi-a fost frică de chestii de-astea, dar cred că ție îți este frică.

— Bine, așa este, mi-e frică, i-am răspuns, împingând-o de lângă mine. Și acum, ești mulțumită ?

— N-are de ce să-ți fie frică. Nimic nu-ți poate face mai mult rău decât ceea ce ți-ai făcut tu cu mâna ta. Lucrul ăsta mi-l repet mereu.

— Ești nebună ! Ce naiba ți-a venit ?

— Hai ! Hai să umflăm paralele ! Să vezi ce ușor o să fie !

Și a pornit-o în întuneric. M-am luat după ea.

Toată ziua, nu se despărțise de poșeta pe care o purta atârnată în diagonală de umăr. Când a ajuns în fața barăcii lui Lowenstein, am auzit cum a tras fermoarul poșetei.

Stăteam lângă ea, cu urechile ciulite. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, iar sângele îmi pulsa nebunește de groaza ce pusese stăpânire pe mine.

Începu să mestereasca la broasca uşii. Se vede treaba că se pricepea deoarece peste câteva secunde, se auzi un clinchet, iar uşa se deschise spre înăuntru.

Am intrat amândoi în încăperea întunecoasă. Ne-am oprit locului pentru a ne obişnui ochii cu lumina slabă a stelelor care pătrundea prin ferestrele fără perdele. În curând, am distins contururile biroului amplasat în celălalt capăt al camerei.

Ne-am îndreptat spre el. Rima s-a lăsat pe vine lângă el şi mi-a şoptit :

— Stai de pază. O să-mi trebuiască ceva timp.

Începusem de-a binelea să tremur de frică.

— Nu mai vreau să continuăm. Hai s-o întindem !

— Ce, nu ţi-e bine ? exclamă ea pe un ton sec. Doar n-o s-o lăsăm baltă tocmai acum !

Un fascicul de lumină ţâşni din lanterna din mâna ei, pe care-l îndreptă asupra încuietorii sertarului. Apoi se aşeză pe podea şi începu să fredoneze uşor.

Am rămas locului, cu inima bătându-mi în acelaşi ritm nebunesc, atent la scârţâitul abia perceptibil făcut de instrumentul cu care Rima umbla la încuietoare.

— E destul de greu, spuse ea, dar o scot eu la capăt în câteva clipe.

Însă se înşelă în previziunile făcute. Minutele treceau. Scârţâitul pe care-l făcea începuse să mă scoată din minţi. Nu mai fredona şi începuse să înjure.

— Ce naiba se întâmplă ? am întrebat-o, îndepărtându-mă de fereastră şi apropiindu-mă de ea.

— E o scârbă de încuietoare, dar tot o deschid eu, îmi răspunse calmă. Lasă-mă în pace. Trebuie să mă concentrez.

— Hai s-o ştergem !

— Ah, iar începi ! Mă plictiseşti !

M-am întors la fereastră. Imediat însă inima mi-a sărit din loc şi respiraţia mi s-a oprit.

În întunericul luminat doar de stele, se detaşa capul şi umerii unui bărbat care privea în interiorul încăperii.

Nu mi-am dat seama dacă mă văzuse sau nu. În birou era întuneric, dar aveam impresia că-şi aţintise privirea drept asupra mea.

Părea că are nişte umeri uriaşi, iar vederea caschetei de pe capul său făcu să-mi îngheţe sângele în vine.

— E cineva afară, am șoptit eu.

Însă cuvintele rostite nu ajunseră mai departe de buzele mele uscate.

— Gata, am reușit ! exclamă Rima.

— E cineva afară !

— Am reușit, am deschis-o !

— N-ai auzit ? E cineva afară !

— Ascunde-te !

Mi-am plimbat privirea rătăcită prin încăperea întunecoasă. O sudoare înghețată mi se prelingea pe față. În clipa în care mă pregăteam să mă mișc, ușa se deschise brusc. Am auzit imediat zgomotul făcut de întrerupător.

Șocul violent al luminii, avu același efect asupra mea, de parcă mi-ar fi dat cineva una în cap.

— Dacă faci o singură mișcare, am și tras !

Era vocea unui polițist, o voce seacă, tăioasă și sigură.

Mi-am îndreptat privirea în direcția de unde venise vocea.

Stătea în pragul ușii deschise. O mână bronzată și musculoasă, ținea îndreptat asupra mea un pistol de calibru 45. Era polițist din cap până-n picioare : masiv și puternic, cu umeri lați și aspect amenințător.

— Ce învârți pe aici ?

Mi-am ridicat încet de tot mâinile care-mi tremurau. Aveam senzația cumplită că o să trag în mine.

— Eu... eu... eu...

— Ține mâinile ridicate !

Nu știa că Rima era ascunsă în spatele biroului. Nu mă gândeam la nimic altceva decât s-o acopăr, ieșind din încăpere, mai înainte ca să-și dea seama și de prezența ei.

Cât de cât, reușisem să mă stăpânesc.

— M-am rătăcit, i-am răspuns. Mă pregăteam și eu să dorm pe aici.

— Nu zău ? O să dormi într-un locșor unde o să fii mai în siguranță ca aici. Hai, mișcă ! Mergi încet și ține-ți mâinile ridicate deasupra capului !

M-am îndreptat spre el.

— Hei, ia stai ! exclamă polițistul, la vederea biroului. Ai încercat cumva să umbli și la biroul ăsta ?

— Nu... doar v-am spus...

— Dă-te până la perete ! Hai, mișcă !

M-am apropiat de perete și m-am lipit cu spatele de el.

— Întoarce-te !

M-am întors cu fața la perete.

Preț de o clipă, a fost o liniște ca de mormânt. Urechile nu-mi distingeau alt zgomot decât acela făcut de bătăile violente ale inimii mele.

Brusc, a răsunat o împușcătură.

M-am chircit la zgomotul auzit, care mi s-a părut că-mi sparge urechile. După care, am privit pe deasupra umărului, convins fiind că Rima fusese descoperită, iar polițistul o împușcase.

Acesta se afla lângă birou, cu corpul îndoit. Cascheta îi căzuse descoperindu-i un început de chelie în creștetul capului. Se ținea de burtă cu ambele mâini. Pistolul îi căzuse pe podea.

Printre degetele înmănușate, începu să i se strecoare un firicel de sânge. Apoi, se mai auzi încă o împușcătură. Am văzut din spatele biroului țâșnind flacăra de la gura armei.

Polițistul scoase un geamăt înfundat, asemenea unui boxer care a încasat o lovitură decisivă. După care, căzu încet la podea și rămase nemișcat.

Am rămas locului, cu ochii dilatați de spaimă continuând să-mi țin mâinile ridicate deasupra capului, și cât pe ce să vomit.

Rima ieși din spatele biroului, ținând în mână un pistol de calibru 38, care încă mai fumega. Aruncă o privire indiferentă asupra polițistului. Nici măcar nu era palidă.

— N-am dat de nici un ban, spuse furioasă. Sertarul era gol.

Abia dacă am fost în stare să înțeleg ce-mi spusese.

Mă uitam ca hipontizat la corpul polițistului, din care siroia un firișor de sânge și se strecura pe parchetul lustruit.

— Hai s-o întindem de aici !

Tonul categoric din vocea ei seacă mă făcu să revin la realitate.

— L-ai omorât !

— Dacă nu l-aș fi împușcat eu, m-ar fi împușcat el pe mine, nu ? îmi răspunse, aruncându-mi o privire ca de gheață. Hai, tembelule, mișcă-te odată ! Cineva o fi auzit împușcăturile astea !

Şi se îndreptă spre uşă, dar când ajunse în dreptul meu, am luat-o de braţ şi am întors-o cu faţa la mine.

— De unde ai luat pistolul ?

S-a smuls cu o mişcare bruscă.

— Mişcă-te odată ! În curând o să fie plin de lume aici !

Ochii ei strălucitori, din care răzbătea o expresie înghețată, m-au umplut de groază.

În acel moment, de afară s-a auzit urletul unei sirene. Ceamătul ei lugubru îmi îngheţă sângele în vene.

— Hai, mişcă-te, ce naiba !

A ieşit alergând în întunericul de afară, iar eu am am urmat-o.

Prin studiouri se aprindeau peste tot luminile. Strigăte nedesluşite răzbăteau până la noi.

Am simţit mâna Rimei pe mine, împingându-mă într-o alee întunecoasă. Am alergat la nimereală, în timp ce sirena continua să sfâşâie bezna nopţii.

— Pe aici !

M-a tras după ea într-un loc unde nu vedeam nimic. Timp de-o clipă, lanterna ei proiectă o pată de lumină, după care se stinse. Ne-am ascuns amândoi în spatele unei grămezi de cutii de lemn.

Paşi grei şi grăbiţi trecură prin apropierea noastră. Oamenii se strigau unii pe alţii. Cineva fluieră dintr-un fluier. Sunetul ascuţit al acestuia mă terorizâ şi mai mult.

— Hai, vino !

Fără ea, nu aş fi reuşit să scap. Îşi păstra un sânge rece şi un calm înfiorător. Mă conducea prin tot felul de alei întortocheate. Părea să ştie pe unde am fi riscat să fim în pericol şi pe unde puteam înainta fără teamă de pericol.

Pe măsură ce alergam printre clădirile interminabile ale studiourilor, vocile şi fluierăturile se auzeau din ce în ce mai slab. În cele din urmă, ne-am oprit lângă o baracă, să ne mai tragem sufletul.

Liniştea nopţii nu mai era întreruptă decât de ecoul slab al sirenei.

— Trebuie s-o întindem cât mai repede de aici, mai înainte să apară sticleţii, spuse Rima.

— L-ai omorât !

— Oh, mai tacă-ți gura ! Am putea trece peste zidul de la capătul aleii.

Am urmat-o până la zidul de vreo trei metri înălțime, lângă care ne-am oprit, examinându-l cu atenție.

— Ajută-mă să mă urc.

I-am pris piciorul și am ridicat-o. S-a așezat călare pe zid, aproape lipită de el, și apoi mi-a spus :

— E-n regulă. Poți să te urci ?

M-am dat înapoi câțiva pași, mi-am făcut vânt, am sărit și m-am prins cu mâinile de creasta zidului. Am rămas suspendat o clipă, după care m-am tras în brațe. Apoi, am sărit amândoi.

Am ajuns destul de repede la șoseaua pe care erau parcate la rând o mulțime de mașini, ai căror proprietari se găseau în localul de noapte situat de cealaltă parte a șoselei.

— Din câte știu eu, pe aici trece un autobuz la fiecare cinci minute, spuse Rima.

Am auzit urletul unei sirene de poliție care se apropia.

Rima mă trase de mână și mă împinse spre un Ford Skyliner.

— Intră... repede !

M-am strecurat în mașină și ea a intrat după mine.

Abia a închis ușa, că două mașini de poliție au și trecut pe lângă noi, în trombă, îndreptându-se spre intrarea principală a studiourilor.

— O să așteptăm aici, spuse Rima. O să mai treacă și alte mașini ale sticleților și n-ar fi bine să ne vadă pe stradă.

Am recunoscut în sinea mea că avea dreptate, deși ardeam de nerăbdare să plec cât mai repede din locurile alea.

— Javra dracului de Larry ! exclamă ea, scârbită. Trebuia să-mi fi dat seama că mă aiurește cu poveștile lui. Probabil că-și depun bani la o bancă sau într-un seif, la sfârșitul fiecărei zile.

— Îți dai seama că ai omorât pe cineva și că ne paște pe amândoi camera de gazare ? Putoare ce ești ! Ești nebună de legat ! Doamne sfinte, cum de-am putut să mă încurc cu tine ?

— Am fost în legitimă apărare, replică ea, iritată. Am fost obligată să-l împuşc !

— Minţi ! L-ai omorât cu sânge rece ! Ai tras în el de două ori !

— Păi, aş fi fost de-a dreptul cretină dacă l-aş fi lăsat să tragă în mine, nu ? Doar avea arma în mână. Este un caz de legitimă apărare !

— E o crimă !

— Mai tacă-ţi gura !

— Nu mai vreau să am de-a face cu tine ! Nu vreau să te mai văd niciodată !

— Faci pe tine de frică, asta e ! Voiai paralele alea la fel de mult ca şi mine ! Şi acum, când afacerea a dat chix...

— Aşa spui tu la o crimă, o afacere care a dat chix ?

— Ah, iar începi ? Nu te mai ambala atât !

Am rămas nemişcat, cu mâinile lipite de volan. Eram înnebunit de panică. Mi-am spus că atunci când rău încurcasem cu ea, îmi luase probabil Dumnezeu minţile. Iar dacă reuşeam să scap din toată beleaua asta, m-am hotărât pe moment să mă întorc acasă şi să-mi reiau studiile. Şi mi-am jurat că niciodată, până la sfârşitul zilelor mele, nu aveam să mai comit vreun lucru de care să-mi fie ruşine.

Răsunară alte sirene. Trecu încă o maşină de poliţie, cu indivizi în civil, urmată la scurt timp de o ambulanţă.

— Gata, asta-i sfârşitul defilării, spuse Rima. Hai s-o întindem !

Ieşi din maşină şi eu am urmat-o.

Am întins pasul până la staţia de autobuz. Peste două sau trei minute, acesta îşi făcu apariţia.

Ne-am aşezat în spate. Nimeni nu ne-a băgat în seamă. Rima îşi aprinse o ţigară şi îşi întoarse capul spre geam.

În timp ce rulam pe şoseaua care ducea spre malul mării, începu să strănute.

Capitolul V

I

A doua zi dimineață, m-am trezit puțin după ora șapte. Cu ochii fixați pe tavan, am trecut în revistă evenimentele care se petrecuseră în ajun. Mă simțeam din cale afară de abătut.

Abia dacă reușisem să alipesc trei sau patru ore. Tot restul timpului, m-am gândit la polițist și la modul în care îl omorâse Rima.

Cum ne-am întors acasă, a intrat în camera ei și a strănutat o oră întreagă, de-am simțit că o să-mi pierd mințile. După care a plecat. Mi-am dat seama că pornise la vânătoare, pentru a-și găsi o pradă de unde să-și facă rost de banii necesari unei injecții.

Când s-a întors, reușisem să adorm. M-a trezit ușa de la camera ei, dar eram atât de frânt, încât m-am întors pe cealaltă parte și am adormit la loc.

Acum, treaz fiind, stăteam cu ochii deschiși în lumina soarelui ce răzbătea în încăpere, filtrată de storurile de la ferestre. Mă întrebam care ar fi fost cel mai bun lucru pe care îl puteam face. Era clar că trebuia să plec din oraș, pentru că nu îndrăzneam să mai stau mult timp. Trebuia să-l văd pe Rusty și să-l rog să mă împrumute cu banii de drum. Puteam să plec chiar în acea dimineață. Aveam un tren pe la unsprezece.

Ușa de la camera mea se deschise brusc și Rima își făcu apariția. Era îmbrăcată în bluza roșie și pantalonii negri pe care îi știam. Avea figura palidă, iar ochii îi emanau o strălucire anormală. Se vedea de la o poștă că reușise să-și facă injecția.

Se proțăpi la capul patului și se uită la mine.

— Ce dracu' vrei de la mine ? m-am răstit la ea. Cară-te naibii de aici !

— Mă duc la studiou. Nu vii ?

— Eşti nebună ? N-o să mai pun piciorul acolo, nici pentru tot aurul din lume !

Strâmbă din nas, iar ochii îi deveniră dispreţuitori.

— Treaba ta, dar eu n-am să dau cu piciorul la aşa ceva. Dacă n-o să mă duc astăzi, n-o să mai pup niciodată să fac figuraţie acolo. Şi tu, ce-ai de gând să faci ?

— O să plec din oraş. Ai uitat că azi-noapte ai omorât pe cineva, sau lucrul ăsta nu are nici un fel de importanţă pentru tine ?

— Se pare că tu eşti cel care l-a omorât, îmi spuse, zâmbind.

M-am ridicat brusc în capul oaselor.

— Eu ? Ce tot îndrugi acolo ?

— Uşurel, nu te enerva ! Nimeni nu a omorât pe nimeni. Tipul nu a murit.

Am azvârlit cearceaful la o parte şi m-am sculat din pat.

— De unde ştii ?

— Din ziar.

— Şi unde-i ziarul ?

— L-am găsit în faţa unei uşi, pe-aici pe undeva.

— Bine, nu mai sta aşa ! Du-te şi adu-mi-l !

— Nu mai e acolo.

Am simţit din nou aceeaşi poftă s-o strâng de gât.

— Şi chiar scrie că nu a murit ?

— Da !

Am întins mâna, mi-am luat o ţigară din pachet şi abia de-am reuşit s-o aprind, în asemenea hal tremuram. Valul de uşurare care mă străbătu din cap până-n picioare, îmi tăie respiraţia.

— Şi de unde ai scos-o pe asta, că eu l-aş fi omorât ? am întrebat-o.

— Fiindcă sticletele a dat semnalmentele tale. Acum, poliţia caută un tip cu o cicatrice pe faţă.

— Mai termină cu bancurile astea ! Doar tu l-ai împuşcat !

— Da, dar nu m-a văzut ! Te-a văzut doar pe tine !

— N-are cum să spună că eu l-am împuşcat, am spus, încercând să nu ridic vocea. Doar eram cu faţa la perete ! Aşa că nu-l puteam împuşca !

A dat din umeri, cu un aer indiferent.

— Tot ceea ce ştiu, este că poliţia caută un tip cu o cicatrice pe faţă. Ar fi bine să cauţi ochii.

Eram la un pas de a face o criză.

— Du-te şi cumpără-mi un ziar ! M-ai auzit ! Du-te şi cumpără-mi un ziar !

— Termină cu zbieretele astea ! Vrei să te audă toată lumea ? Trebuie să prind autobuzul ca să merg la studiou. Cred că ar fi mai bine să stai în casă şi să nu te arăţi.

Am prins-o de mână.

— De unde ai avut pistolul ?

— Este al lui Wilbur. Dă-mi drumul !

Se smuci şi adăugă :

— Trebuie să nu-ţi pierzi sângele rece. Să ştii că mi s-a întâmplat de câteva ori să fiu în nişte situaţii mai nasoale ca asta. Dacă o să rămâi ascuns vreo două zile, n-o să ai de ce să te temi. După asta, o să poţi pleca din oraş, dar nu încerca acum.

— Cum o să-mi dea de urmă, o să şi fie aici !

— Of, fi-r-ar să fie, ce dracu te enervezi aşa ? făcu ea, pe un ton dispreţuitor, care mă scotea din minţi. Faci pe tine de frică. Păstrează-ţi calmul şi totul o să se termine cu bine. Ce naiba, nu poţi să te calmezi nitel ? De fapt, m-am cam săturat de cât mă poţi bate la cap !

Am înşfăcat-o de gât şi am trântit-o de perete. Apoi, i-am tras o pereche de palme, de i-au răsunat obrajii. Mi-a fost ruşine că am pocnit-o, însă nu m-am putut abţine. Era atât de dezgustătoare, încât nu aveam de ales.

I-am dat drumul şi m-am îndepărtat de ea, gâfâind.

— Da, îmi este frică, am mărturisit eu. Îmi este frică. pentru că în mine încă mai există ceva curat. Dar în tine, nu ! Eşti putredă până-n măduva oaselor ! Aş da orice să nu te fi întâlnit ! Hai, cară-te !

A rămas sprijinită de zid. Obrajii i se înroşiseră acolo unde o pocnisem, iar ochii îi străluceau de ură.

— N-o să uit niciodată asta, ticălosule ! N-o să uit niciodată ce mi-ai făcut. Într-o zi, o să ţi-o plătesc cu vârf şi

îndesat. Sper ca sticletele ăla să crape, şi să te trimită la camera de gazare !

Am deschis uşa larg, cu un gest brutal.

— Cară-te dracului ! am urlat la ea.

A ieşit fără să mai spună nimic. Am trântit uşa în urma ei.

Câteva clipe, am rămas nemişcat, încercând să-mi recapăt ritmul normal al respiraţiei. M-am dus apoi în faţa oglinzii şi mi-am privit figura palidă, descompusă de spaimă. M-am uitat la cicatricea subţire de-a lungul maxilarului. Dacă poliţistul reuşise să mă descrie aşa cum arătam, nu mai aveam nici o scăpare.

Teroarea m-a paralizat în întregime. Nu aveam decât o singură idee să plec din oraş şi să mă întorc acasă. Dar dacă poliţia era pe urmele mele, aş fi intrat singur în gura lupului, arătându-mă în oraş, în plină zi.

Am auzit-o pe Carrie cum urca scările, cu paşii grei. I-am deschis uşa.

— Carrie, vreau să te rog ceva. Astăzi o să stau în casă. Du-te şi ia-mi şi mie un ziar, te rog.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Nu prea am timp, domnu' Jeff. Trebuie să fac curat.

— Carrie, e foarte important pentru mine, i-am spus, făcând un efort pentru a-mi păstra calmul. Ia de la cineva unul. Hai, Carrie, te rog !

— Bine, o să iau. Dar ce aveţi, sunteţi bolnav ?

— Da, nu mă prea simt bine. Hai, adu-mi ziarul ăla, te rog.

A făcut din cap un semn că da şi a coborât scările.

M-am băgat din nou în pat şi mi-am aprins o ţigară, aşteptând-o pe Carrie. După o jumătate de oră, tot nu se întorsese, iar nervii mei erau pe punctul de a exploda. În cele din urmă, am auzit-o urcând greu scările. M-am ridicat dintr-un salt şi m-am repezit să deschid uşa. Îmi aducea o ceaşcă cu cafea şi un ziar.

— Mulţumesc, Carrie.

— Îl citea doamna Millard, de aia am întârzit.

— E în regulă. Îţi mulţumesc încă o dată.

Am închis uşa, am lăsat ceaşca cu cafea pe noptieră şi m-am uitat pe prima pagină.

Ca de obicei, ştirile de război aveau prioritate. Doar eram în 5 august 1945. Fortăreţele zburătoare americane

zburaseră deasupra a unsprezece orașe japoneze, aruncând cantități enorme de manifeste prin care populația era avertizată asupra iminenței unui bombardament intens.

Amenințarea asta adresată japonezilor nu mă interesa căutai de puțin. Căutam o amenințare care să mi se adreseze mie însumi.

Am găsit-o în ultima pagină.

Un paznic al studiourilor Pacific surprinsese un intrus și fusese împușcat, spunea pe scurt. Paznicul, un fost polițist, foarte apreciat de colegii săi și de foștii săi șefi, se găsea în prezent la spitalul municipal din Los Angeles. Înainte de a intra în comă, dăduse poliției semnalmentele ucigașului. Era căutat un bărbat cu o cicatrice pe față.

Asta era totul, însă ajungea din plin.

Mă simțeam atât de rău, încât a trebuit să mă așez pe pat. Picioarele nu mă mai ajutau, refuzând să-mi susțină corpul.

La urma urmelor, era posibil ca paznicul ăla să moară.

După câteva clipe, am găsit resursele necesare să mă îmbrac. Aveam impresia că din moment în moment aș fi fost obligat să-mi iau tălpășița în mare viteză și simțeam nevoia să fiu pregătit. Mi-am făcut valiza, după care mi-am numărat banii pe care-i mai aveam. Zece dolari și cincizeci de cenți era toată averea mea.

Apoi, m-am așezat la fereastră pentru a observa ce se întâmplă pe afară.

Puțin după ora prânzului, o mașină a poliției se opri în capul străzii. Din ea coborâră patru indivizi în civil. La vederea lor, inima începu să-mi bată atât de puternic, încât abia dacă mai puteam respira.

În colțul străzi se aflau patru blocuri. Polițiștii se separară, fiecare dintre ei îndreptându-se spre câte un bloc.

Cel care venea în direcția mea, era un tip zdravăn, cu o pălărie pe ceafă și cu un chiștoc stins în colțul gurii.

L-am privit cum urca scările de la intrare. În clipa în care a apăsat pe buton, am auzit soneria.

Am ieșit ușurel din cameră și m-am dus pe palier, de unde mi-am îndreptat privirea peste balustrada scărilor, asupra intrării situate cu trei etaje mai jos.

Am văzut-o pe Carrie traversând holul de la intrare, după care am auzit-o deschizând ușa.

Vocea poliţistului răsună până la mine, dură şi tăioasă.

— Poliţia municipală. Căutăm un bărbat destul de tânăr, cu o cicatrice pe faţă. Locuieşte aşa cineva pe-aici ?

Stăteam cu mâinile pe balustradă. O strângeam atât de tare, încât vopseaua încălzită de soare mi se lipi de palme.

— O cicatrice ? întrebă Carrie mirată. Nu, domnule. Nu avem pe nimeni aici care să aibă o cicatrice.

M-am sprijinit de rampă, binecuvântând-o pe Carrie din toată inima.

— Eşti sigură ?

— Cât se poate de sigură, domnule. Dacă ar fi fost aici cineva cu cicatrice, aş fi ştiut. Dar nu este.

— Tipul ăsta este căutat pentru o crimă care a comis-o. Tot mai eşti sigură ?

— Domnule, aici nu stă nimeni cu o cicatrice pe faţă. Căutat pentru crimă !

Va' să zică, paznicul murise !

Am intrat înapoi în camera mea şi m-am întins pe pat. Eram acoperit de o sudoare îngheţată şi tremuram din tot corpul.

Am pierdut noţiunea timpului.

Am rămas nemişcat vreo zece sau douăzeci de minute, stăpânit de groază. Am auzit apoi o bătaie timidă în uşă.

— Intră ! am reuşit să articulez.

Carrie intră, uitându-se la mine cu ochii mari. Figura ei rotofeie brăzdată de riduri, avea o expresie îngrijorată.

— Tocmai am stat de vorbă cu un poliţist...

— Ştiu. Am auzit ce ai vorbit. Hai, intră şi închide uşa.

A făcut întocmai.

M-am ridicat din pat.

— Carrie, îţi mulţumesc. Vreau să-ţi spun că ancheta asta nu are nici o legătură cu mine, dar m-ai scutit de o grămadă de neplăceri.

M-am dus să-mi iau portofelul de pe noptieră.

— Poliţistul ăla putea să mă bage într-o belea urâtă de tot, am continuat, scoţând din portofel o bancnotă de cinci dolari. Aşa că te rog să accepţi banii ăştia.

— Nu, domnule Jeff, nu trebuie. Am minţit pentru că suntem prieteni buni.

Mi-a venit cât pe ce să plâng de emoţia prin care trecusem. M-am aşezat greoi pe marginea patului.

— Aveţi probleme, nu-i aşa ? mă întrebă ea, observându-mă cu un aer scrutător.

— Da, Carrie, aşa este. Însă nu am nici o legătură cu crima asta. Sunt incapabil să omor pe cineva.

— Nu trebuie să-mi spuneţi. Staţi liniştit. Mai vreţi o ceaşcă cu cafea ?

— Nu. Îţi mulţumesc, n-am nevoie de nimic.

— Nu vă faceţi griji. O să vă aduc mai târziu un alt ziar.

A deschis uşa şi a rămas în prag, indicându-mi cu un semn din cap camera Rimei.

— A plecat acum vreo zece minute, cu toate catrafuselc.

— Mda, îmi spusese.

— Bine că a plecat. Nu vă faceţi griji, domnule Jeff.

Şi închise uşa.

A revenit puţin după ora cinci şi mi-a lăsat pe pat un ziar de seară. Era palidă şi părea preocupată. Înainte de a ieşi, m-a privit lung, cu un aer jenat.

Cum a închis uşa, m-am şi aruncat asupra ziarului.

Paznicul murise, fără să-şi mai fi revenit.

Articolul părea scurt de tot, în comparaţie cu cele consacrate operaţiunilor militare. Însă cuvintele din el aveau asupra mea efectul unei lovituri drept în moalele capului.

Poliţia căuta în continuare un individ tânăr, cu o cicatrice pe figură. O arestare părea a fi iminentă.

M-am hotărât să ies imediat ce se înserа. Ideea de a sta închis în camera mea amărâtă nu-mi surâdea de fel, însă ştiam foarte bine că nu mă puteam aventura pe străzi, ziua în amiaza mare.

Am coborât scările şi am intrat în cabina telefonică din holul de la parter de unde l-am sunat pe Rusty.

Vocea lui dură şi aspră mi-a făcut bine.

— Rusty, am probleme. Poţi să treci pe la mine când s-o înserа ?

— Şi cine o să se ocupe de local în timpul ăsta ? mormăi el.

Nu mă gândisem la asta.

— Atunci, poate că o să reuşesc să trec eu pe la tine.

— E vreo treabă nasoală ?

— Mai rău nici că se poate.

Probabil că descifrase o notă de panică în vocea mea, întrucât îmi răspunse apăsat :

— Stai liniștit. O să se ocupe Sam de local. Ai spus, când s-o însera.

— Da, nu mai devreme.

— În regulă. O să vin.

Și închise.

M-am întors în camera mea și m-am pus pe așteptat. Timpul trecea înfiorător de încet. Când soarele apuse dincolo de golf și când începură să se aprindă luminile la bărulețele de mâna a treia, de la bordul vaporașelor, mă aflam într-o stare lamentabilă. Însă, cel puțin întunericul îmi dădea un sentiment de siguranță.

La puțin timp după ora nouă, am văzut Oldsmobil-ul lui Rusty apărând în colțul străzii. Am coborât imediat și i-am deschis ușa de la intrare. Am urcat cele trei etaje fără să scoatem o vorbă. Abia după ce am ajuns în camera mea și am închis ușa, am început să mă simt nițel mai destins.

— Rusty, îți mulțumesc că ai venit.

S-a așezat pe pat. Figura lui dolofană strălucea de sudoare iar ochii aveau o expresie îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat ? Ceva cu târfa aia, nu ?

— Da.

Am luat ziarul și i l-am întins, arătându-i articolul cu o mână tremurândă.

L-a citit cu figura contractată și un aer consternat.

Apoi și-a ridicat ochii spre mine și m-a privit fix.

— Doamne, Dumnezeule ! Doar nu l-ai omorât tu, nu ?

— Nu, ca l-a omorât. M-am purtat ca un nebun. Aveam nevoie de cinci mii de dolari, ca s-o internez pentru o cură de dezintoxicare. Ea mi-a spus că am putea găsi banii în biroul șefului de figurație. Am fost de acord. Am reușit să intrăm în biroul ăla, dar n-am găsit nici un ban. Am fost surprinși de către paznic. Ea era ascunsă în spatele biroului. Și l-a împușcat.

M-am așezat pe scaun și mi-am ascuns figura în palme.

— Eu stăteam cu fața la perete, și cu spatele la paznic. Ascultă, Rusty, îți jur pe ce vrei tu, nu eu l-am omorât.

A lăsat ziarul pe pat, și-a scos din buzunar un pachet de țigări, a dat drumul la una în palma-i cât o cazma și și-a aprins-o.

— Cu alte cuvinte, ești băgat în rahat până-n gât. Pe cuvântul meu, doar te-am avertizat, nu ? Ți-am spus că o să-ți aducă numai belele.

— Da, așa este.

— Și acum, ce-ai de gând să faci ?

— Vreau să plec de aici. Vreau să mă întorc acasă.

— Asta-i primul lucru cu cap pe care-l aud din gura ta de când te cunosc...

Își băgă mâna în interiorul hainei și scoase la iveală un portvizit jerpelit.

— Ia-l, băiete. Cum mi-ai spus că ai probleme, am și luat niște parale din rezervele mele strategice.

Și mi-a întins cinci bancnote de câte douăzeci de dolari.

— Rusty, n-am nevoie de toți banii ăștia.

— Ia-i și nu mai comenta.

— Ba nu. Am nevoie numai de bani de drum. Adică zece dolari. Nu-mi trebuie nici un cent în plus.

S-a ridicat în picioare, băgându-și la loc în portofel restul banilor.

— Ar fi bine să nu iei trenul din gara de la Los Angeles. S-ar putea să fie supravegheată. O să te conduc cu mașina până la Frisco. De-acolo, poți să iei trenul.

— Dacă o să fim opriți și o să mă găsească împreună cu tine...

— Hai, mai termină cu prostiile astea ! Gata, hai să-i dăm drumul !

A ieșit și a început să coboare scările. După ce mi-am luat valiza, l-am urmat și eu.

Carrie mă aștepta jos, în hol.

— Carrie, plec, i-am spus eu. Mă întorc acasă.

Rusty ieși afară, lăsându-ne singuri.

— Uite, am adăugat, întinzându-i ultimele mele două bancnote de cinci dolari. Vreau neapărat să-i iei...

Nu a acceptat decât una singură.

— Asta e suficientă pentru plata camerei, domnu' Jeff. Puteți să-i țineți pe ăilalți. O să aveți nevoie de ei. Și să aveți noroc.

— Carrie, să știi că nu l-am omorât eu. Orice s-ar putea spune despre mine, dar nu l-am omorât eu.

Mă bătu ușor pe braț, zâmbindu-mi cu un aer obosit.

— Să aveți noroc, domnu' Jeff.

Am ieșit în întunericul nopții și am urcat în Oldsmobile. În momentul în care am trântit portiera, Rusty a și demarat în trombă.

II

Am deschis gura după aproape douăzeci de minute de când pornisem.

— Ca să vezi ce chestie, Rusty, nu mă gândesc decât la un singur lucru : să ajung acasă. Povestea asta m-a învățat minte. Dacă o să scap de belea, o să-mi reiau studiile. M-am hotărât. Am terminat-o cu viața pe care am dus-o până acum. Am terminat-o definitiv.

— Era și timpul, mormăi Rusty.

— Da, dar ai auzit-o și tu cântând. Are o voce trăznet, nu alta. De nu s-ar fi drogat naibii...

— Dacă n-ar fi fost o drogată, n-ai fi întâlnit-o niciodată. Așa se întâmplă lucrurile. Dacă o s-o mai vezi vreodată, să fugi de ea ca dracu' de tămâie.

— Așa am să fac. Dar sper să n-o mai întâlnesc niciodată.

Am ajuns la San Francisco pe la trei dimineața. Rusty a parcat în apropierea gării și în timp ce eu îl așteptam în mașină, s-a dus să se uite la mersul trenurilor.

A revenit cu un aer preocupat.

— E un tren pentru Holland City la opt și zece. Am văzut doi polițiști la intrare. Poate că n-au treabă cu tine, dar sunt acolo. O să fii obligat să treci prin fața lor. Ți-am luat biletul.

L-am luat și l-am băgat în portofel.

— Rusty, îți mulțumesc. Și acum, lasă-mă. O să aștept undeva, într-un bar.

Dădu din cap, în semn că nu.

— O să rămân cu tine, până când pleacă trenul. N-am chef să risc nimic cu un asemenea individ, așa cum ești tu.

Hai, liniștește-te și încearcă să dormi niţel. Mai avem de aşteptat, nu glumă.

— O să-ţi trimit banii, să ştii. Ai fost un adevărat prieten.

— Du-te acasă şi apucă-te de o treabă serioasă. Nu vreau să-mi trimiţi prăpădiţii ăştia de bani. Şi începând de astăzi, să nu mai pui piciorul prin Los Angeles. Singurul mod prin care-mi poţi da banii înapoi este să te cumineţeşti şi să te pui serios pe treabă.

Am stat în maşină şi am fumat, am pălăvrăgit şi am moţăit. Timpul trecea greu.

Pe la şapte, Rusty spuse :

— Acum, cred că putem bea o cafea. După asta, poţi să pleci.

Am intrat într-un bar şi am băut o cafea cu cornuri.

În cele din urmă, a sosit ora plecării trenului meu. Ne-am strâns mâinile bărbăteşte.

— Îţi mulţumesc, bătrâne, i-am spus.

— Să mă suni, să-mi spui cum te descurci !

Mi-a tras una peste umeri, după care a luat-o spre maşina lui, cu paşii mari.

Am intrat în gară, ţinându-mi batista la nas, ca să-mi ascund cicatricea.

Nimeni nu mi-a acordat vreo atenţie.

Cu mult timp înainte de sosirea în gară a trenului pentru Holland City, se produsese un eveniment care deturnase întreg interesul presei faţă de asasinarea unui paznic al studiourilor cinematografice Pacific. Un eveniment atât de extraordinar, încât căutarea unui individ cu o cicatrice pe figură nu mai avea nici cea mai mică importanţă.

Fusese lansată o bombă atomică asupra Hiroşimei.

La adăpostul acestei ştiri fantastice, m-am putut întoarce liniştit acasă.

Când Japonia a capitulat, eram din nou la universitate. Iar când lumea era ocupată cu tratativele de pace, eu îmi luam diploma de inginer constructor.

Se împlineau exact doi ani de când o întâlnisem pentru prima oară pe Rima.

Aveam s-o mai revăd abia peste unsprezece ani.

Partea a doua

Capitolul I

I

În unsprezece ani, se pot întâmpla o grămadă de lucruri.

Când mă gândesc la perioada asta, îmi dau seama că a fost cea mai pasionantă și cea mai tonifiantă din viața mea.

A existat o singură întâmplare nefericită și anume moartea tatălui meu, care a survenit la doi ani după ce mi-am luat diploma. A murit din cauza unei crize cardiace, în timp ce se afla la bancă ; exact cum ar fi vrut să moară, dacă ar fi putut alege. Mi-a lăsat cinci mii de dolari și casa, pe care am vândut-o imediat. Cu capitalul ăsta și cu diploma de inginer în buzunar, m-am asociat cu Jack Osborne.

Jack făcuse parte din unitatea mea pe vremea când luptam în Filipine. Am debarcat împreună pe plajele din Okinawa. Cu cinci ani mai în vârstă ca mine, terminase mai întâi facultatea, luându-și și el diploma de inginer în în construcții după care se înrolase în armată. Mic de statură, dar îndesat, cu părul roșu, care i se cam rărea în creștetul capului, avea o figură roșcovană acoperită de pete roșiatice.

Jack părea făcut din argint viu. Avea o putere de muncă inimaginabilă, care mă lăsa de multe ori perplex. Putea să lucreze douăzeci de ore pe zi, să doarmă restul de patru ore și să o ia de la capăt, cu același dinamism.

Pentru mine a fost o adevărată baftă că a venit să-mi facă o vizită, în momentul în care aveam cei cinci mii de dolari lăsați moștenire.

Jack petrecuse trei zile în oraș înainte de a trece pe la mine. În tot acest timp, vorbise cu diferite persoane și eva-

luase tot felul de posibilităţi, ajungând în cele din urmă la concluzia că acela era locul în care un inginer constructor şi-ar fi putut câştiga existenţa.

După toate astea, intrase în trombă în garsoniera mea, îşi pusese laba grea pe umărul meu şi în timp ce mă privea, zâmbind cu gura până la urechi, îmi spuse :

— Jeff, am analizat treaba asta până-n pânzele albe : aici o să-mi instalez cortul ! Ce spui, ce-ar fi să ne asociem ?

Şi uite-aşa, ne-am lansat în afaceri, firma noastră numindu-se „Osborne şi Halliday".

Haliday era numel tatălui meu. Când plecasem la Hollywood, îmi luasem numele de Gordon, care aparţinuse mamei mele, întrucât nu mă prea simţeam sigur de mine şi încercam sentimentul că m-aş fi putut găsi confruntat cu o situaţie pe care n-aş fi putut-o depăşi, aşa că nu aveam de gând ca numele tatălui meu să fie amestecat într-un eventual eşec. A fost unul din acele instincte ciudate care ne vin câteodată şi pe care ne considerăm obligaţi să le urmăm.

În cei trei ani care au urmat, n-am făcut altceva decât să aşteptăm şi să sperăm că ne vor sosi comenzi. Dacă n-am fi avut nişte bani puşi deoparte, am fi murit de foame. Am reuşit să supravieţuim reducându-ne cheltuielile la strictul necesar. Stăteam împreună într-o cameră mobilată, pe care o închiriasem, ne pregăteam împreună masa şi nu aveam nici sediu şi nici secretară.

Dintr-o dată, ne-a căzut din cer o afacere : era vorba să construim un grup de case de închiriat, în apropierea râului. Concurenţa era cumplită, dar ne-am lansat în luptă ca nişte câini. Ne-am redus cheltuielile la sânge şi am câştigat în cele din urmă, obţinând comanda. Din punct de vedere financiar, afacerea nu ne-a adus cine ştie ce, dar, cel puţin a demonstrat celor interesaţi ce puteam face.

Încetul cu încetul, am mai obţinut şi alte comenzi, mai uşor decât prima, dar nu cu mult. Ne-au trebuit vreo doi ani buni pentru a ne pune pe picioare şi a nu mai avea o balanţă financiară deficitară. Şi să nu credeţi cumva că a fost uşor. Ne-am luptat cu îndârjire, fără a folosi însă vreo lovitură interzisă. În cele din urmă am reuşit iar soarele a răsărit şi pe strada noastră.

Împreună cu Jack, formam o echipă bună. Ei se ocupa de şantier iar eu de bunul mers al biroului. Ne-am putut permite chiar să mai luăm pe cineva, care să ne ajute în muncă. Aşa că am angajat-o pe Clara Collins o fată bătrână şi slăbănoagă, între două vârste. Părerea ei despre noi era că suntem doi puşti cam într-o ureche, însă ţinea hăţurile firmei noastre cu o competenţă care merita cu prisosinţă banii cu care o plăteam.

La capătul a vreo şase ani, începuserăm să avem o grămadă de comenzi particulare : case, vile, staţii de benzină şi chiar o mică sală de cinematograf. Însă nu reuşiserăm încă să punem mâna pe nici o construcţie în beneficiul municipalităţii oraşului, acesta fiind cele care aduceau cel mai mare profit.

Aşa că m-am hotărât să cultiv relaţii cu primarul oraşului. Îl întâlnisem de vreo două ori şi mi se păruse a fi un individ abordabil. Fiul său îşi găsise moartea în Filipine. Aflând că şi eu şi Jack luptaserăm tot acolo, s-a arătat extrem de binevoitor, dar nu suficient de binevoitor pentru a ne da o afacere pe mână.

De fiecare dată ce consiliul municipal vota un proiect de construcţie, noi trimiteam regulat un deviz, despre care însă nu mai auzeam nimic vorbindu-se. Cele trei firme de construcţii care se aflau în Holland City de douăzeci de ani, obţineau toate comenzile.

În perioada în care încercam să găsesc un punct serios de contact cu primarul, am cunoscut-o pe Sarita Fleming. Sarita conducea biblioteca municipală din Holland City. Părinţii ei locuiau la New York. Obţinuse diploma în literatură, iar când i se oferise postul de bibliotecară, îl acceptase cu ochii închişi, întrucât nu prea se înţelegea cu mama ei. Lucra de doi ani la bibliotecă, când, într-o bună zi, am intrat şi eu acolo, să caut nişte informaţii despre Mathison.

După ce i-am explicat exact ce doream, Sarita s-a dovedit deosebit de utilă. Ştia multe lucruri în legătură cu primarul. Mi-a dezvăluit pasiunile acestuia pentru vânătoarea de raţe şi muzica clasică şi faptul că era un bun operator de cinema. Vânătoarea de raţe şi operatoria de cinema nu erau domeniul meu forte, dar muzica clasică mi-a dat speranţe. Sarita mi-a mărturisit că primarul era mort după Chopin.

A adăugat apoi că avea patru bilete la un recital Chopin, care trebuia să aibă loc a doua zi, cu concursul pianistului Stefan Askenase, unul dintre cei mai mari interpreți ai lui Chopin. Sarita vânduse bilete prin intermediul bibliotecii și păstrase patru, pentru orice eventualitate. Știind că Mathison nu-și cumpărase bilete, m-a sfătuit să-l invit.

Ideea mi s-a părut atât de potrivită, încât mi-am ridicat ochii și am privit-o cu atenție. Abia atunci am văzut-o cu adevărat pentru prima oară.

Era înaltă, suplă și bine făcută. O rochie gri, cât se poate de simplă, îi punea formele în evidență. Avea ochi căprui. Părul șaten, și mătăsos, îi era despărțit în două și împletit la ceafă.

Nu se putea spune despre ea că era o femeie frumoasă, însă avea ceva care m-a tulburat profund. Mi-a fost suficientă o singură privire ca să-mi dau seama că era singura femeie cu care aș fi putut trăi, singura care nu m-ar fi lăsat niciodată de izbeliște și singura care m-ar fi putut face fericit.

A fost un sentiment ciudat, care m-a izbit ca un trăznet. Și mi-am dat seama că dacă perioada mea norocoasă avea să continuie, Sarita urma să-mi devină soție în foarte scurt timp.

Așa că am întrebat-o dacă accepta să facă parte din cei patru, la recitalul Chopin. Adică Mathison și soția, cu și ea. A acceptat.

Aflând de planul meu, Jack a jubilat.

— Îi mulțumesc Celui de Sus că am un asociat așa de cultivat, spuse el. Du-l pe bătrânul Mathison la concertul ăsta și încearcă să-l dai gata. Poate că dacă o să vadă că aveți aceleași gusturi, o să ne dea și nouă o afacere mai ca lumea.

I-am telefonat primarului și i-am propus să mergem împreună la recitalul Chopin, el cu soția, iar eu cu o prietenă. A fost încântat.

De fapt, Mathison nu a fost impresionat nici de muzica lui Chopin, nici de mine, ci de Sarita, care a produs un efect puternic nu numai asupra lui ci și asupra soției acestuia.

Seara a fost o adevărată reușită.

Înainte de a ne despărți, în timp ce ne strângeam mâinile, primarul îmi spuse :

— Tinere, cred că a venit timpul să-mi faci o vizită pe la birou. Ia să treci mâine. Vreau să-ți fac cunoștință cu Merrill Webb.

Webb era secretarul primăriei. Era tipul care repartiza lucrările de construcții. Fără asentimentul lui, nu se putea face nimic. Până atunci, nu-l întâlnisem niciodată.

În timp ce o conduceam pe Sarita acasă cu mașina, eram în culmea fericirii. Știam că doar ei i se datora reușita mea, așa că am invitat-o să luăm masa împreună peste două zile. A fost de acord.

A doua zi dimineață, m-am dus la primărie, unde l-am cunoscut pe Webb. Era un bărbat slab, uscat, cu umerii căzuți, de vreo cincizeci și cinci de ani. M-a întrebat pe un ton dezinvolt ce studii aveam eu și Jack, ce lucrări mai făcusem și alte chestii de genul ăsta. Nu prea părea că este într-adevăr interesat de firma noastră. În cele din urmă, mi-a strâns mâna, asigurându-mă dacă se ivea vreo posibilitate de a ne oferi ceva de lucru, avea să mă anunțe.

Am fost cam dezamăgit de întrevedere. Nutream speranța că-mi va da pe loc o lucrare.

Jack mi-a spus că o asemenea chestie nu-l mira câtuși de puțin.

— Tu ține legătura cu Mathison. El îi spune lui Webb ce să facă. Agață-te de Mathison și mai devreme sau mai târziu, o să tragem lozul ăla mare.

Începând de atunci, am început să mă întâlnesc mai des cu Sarita. Ieșeam împreună din două-n două zile și după vreo două săptămâni, mi-am dat seama că mă îndrăgostisem de ea și că voiam să-mi devină soție.

Câștigam destul de bine. Nu eram cine știe ce bogat, însă aveam mijloacele necesare pentru a-mi întemeia un cămin. Neavând nici un motiv să mai aștept să văd dacă ar fi consimțit să-și unească viața cu a mea, am cerut-o în căsătorie.

A acceptat fără nici o ezitare.

Când i-am spus lui Jack, s-a trântit în fotoliu și a exclamat :

— Mamă Doamne, ce bine-mi pare ! Chiar că trebuia ca unul dintre noi să se aranjeze la casa lui ! Și ce fată ! Bătrâne, hai să-ți spun o chestie : dacă nu te însurai tu

cu ea, aș fi făcut pe dracu'n patru să pun eu laba pe ea. Jeff, să știi că fata are stofă. Nu glumesc, pe cuvântul meu. Fata asta face cât greutatea ei în aur. Bag mâna în foc că este de calitatea-ntâi. Doar mă pricep la femei.

Să nu credeți cumva că în tot acest timp, nu m-am mai gândit la Rima și la paznicul pe care-l omorâse. Și să nu credeți că nu mi se mai întâmpla ca din când în când, în plină noapte, să mă trezesc dintr-un coșmar în care o vedeam pe Rima în camera mea, cu ochii ațintiți spre mine. Însă, pe măsură ce anii treceau și episodul ăsta al existenței mele se estompa, începusem să mă conving că aparținea trecutului într-un mod irevocabil.

Înainte de a o cere pe Sarita în căsătorie, mă gândisem mult. În cele din urmă, mi-am spus că puteam risca. Nimeni nu mă știa sub numele de Gordon. Iar de când plecasem din Los Angeles, mă mai schimbasem, deși cicatricea tot mi se vedea, iar pleoapa dreaptă îmi stătea în continuare căzută. Însă impresia mea era că o terminasem definitiv cu Rima și cu trecutul meu.

Pe la sfârșitul anului, ne-am căsătorit. Am primit drept cadou de nuntă, antrepriza construcției unui nou pavilion al spitalului municipal. Lucrarea asta, datorată intervenției primarului, ne-a adus parale frumușele.

Ca urmare, Jack și-a cumpărat un apartament de trei camere, iar eu cu Sarita, unul de patru camere, amplasat în cartierul șic al orașului. Fiecare dintre noi ne-am schimbat și mașinile, cu unele mai noi și mai scumpe.

Viața părea frumoasă. Aveam impresia că în sfârșit, reușisem.

Într-o bună dimineață, sună telefonul. La celălalt capăt al firului se afla Mathison.

— Jeff, treci imediat pe la mine. Lasă totul la o parte. Trebuie să vorbim ceva foarte important.

Surprins de convocarea asta bruscă, am lăsat totul baltă. I-am spus Clarei că trebuia să plec urgent și am rugat-o să-l sune pe Jack, care era pe șantier și să-i spună unde mă putea găsi. Apoi, m-am urcat în mașină și am pornit cu toată viteza spre primărie.

În biroul primarului se aflau Mathison și Webb.

— Ia loc, dragul meu, îmi spuse Mathison, indicându-mi cu un gest al mâinii un fotoliu liber. Ai auzit vorbindu-se despre podul din Holland City.

— Sigur că da.

— În dimineața asta, am rezolvat problema. Am făcut rost de banii necesari. Nu mai trebuie decât să-l construim.

Era vorba despre un proiect la care visau toți constructorii din district și chiar din afara districtului. Trebuia deturnată circulația spre centrul orașului, prin traversarea râului. Era o lucrare fantastică. Devizul estimativ era de vreo șase milioane de dolari.

Inima a început să-mi bubuie în piept. Cu siguranță că primarul nu mă chemase doar pentru a mă înștiința despre asta. Am așteptat urmarea cu privirile ațintite spre cei doi.

Mathison mă întrebă zâmbind :

— Ce crezi, tu și Osborne sunteți în stare să construiți podul ăsta ?

— Da, suntem în stare.

— Am vorbit deja cu Webb. Normal, trebuie ca proiectul să fie aprobat de consiliul municipal. Dar dacă o să prezentați un proiect acceptabil, din punct de vedere al investițiilor, și dacă o să reușiți să convingeți consiliul că veți termina construcția în mai puțin de un an, atunci am să-i pot determina să vă acorde vouă antepriza. Toată lumea o să fie împotriva voastră, însă o să fac o mică derogare de la regulament, în sensul că dacă devizul vostru n-o să fie convenabil am să vă spun, mai înainte să se reunească consiliul. În felul ăsta, nu aveți cum să nu câștigați lucrarea.

În luna care a urmat, abia dacă am reușit s-o văd pe Sarita.

Lucram la birou împreună cu Jack ca nebunii, de la opt dimineața unsprezece și până la trei, a doua zi dimineață.

Pentru noi, era ocazia de a-l prinde pe Dumnezeu de picior și de a ne clasa printre firmele de primă mână, așa că nu aveam de gând s-o ratăm.

Într-un târziu, am fost atât de depășiți de volumul de muncă, încât am rugat-o pe Sariata să ne ajute, bătând la mașina de scris, lăsându-i astfel timpul necesar Ciarei pentru restul activităților.

După o lună de muncă, am terminat devizul și programul de lucru.

I-am dat toate hârtiile lui Mathison. Mi-a spus că imediat ce primea vreo veste, avea să-mi dea de ştire. Lucrurile au rămas în faza asta.

După trei luni de aşteptări interminabile, care mi-au tocat nervii m-a sunat într-o bună zi, cerându-mi să mă duc la el.

— Dragul meu, gata ! îmi spuse, venind în întâmpinarea mea, pentru a-mi strânge mâna. Aţi câştigat ! Lucrarea este a voastră. A cam trebuit să mă lupt ca să conving nişte tipi, dar calculele voastre au fost bune, aşa încât jumătate din consiliu a fost de partea voastră. Puteţi să-i daţi drumul. Înţelege-te cu Webb. Mâine o să aibă loc o şedinţă. Vreau să fii şi tu prezent, împreună cu Osborne.

Se împliniseră exact zece ani, unsprezece luni şi două săptămâni de când o văzusem pe Rima pentru ultima oară.

II

Niciodată nu mi-am putut imagina ce poate să însemne construirea unui pod de şase milioane de dolari, până-n ziua în care a intrat în biroul meu Joe Creedy, directorul serviciului de relaţii publice al oraşului, pentru a-mi dezvălui anvergura pe care nu o bănuiam

Creedy era un tip zdravăn, cu umerii laţi, cu figura colţuroasă din care se degaja o expresie serioasă şi cu un comportament amabil. Cât timp am stat de vorbă cu el, a umblat de colo-colo prin încăpere. Eu şi Jack stăteam la birourile noastre.

— Sâmbătă, o să fie un banchet oferit de municipalitate, spuse Creedy. Voi doi o să fiţi invitaţii de onoare. Iar unul dintre voi, o să fie nevoit să ţină un discurs.

Jack rânji cu gura până la urechi, arătându-mă cu degetul :

— Ăsta-i domeniul tău, Jeff ! Eu nu mă pricep la aşa ceva.

— O să redactez chiar eu discursul, preciză Creedy. Nu are nici o importanţă cine-l citeşte, important e să fie citit de către unul dintre voi. Iar duminică, la trei după-

amiază, trebuie să fiți la televiziune. O să vin să vă iau de-aici, după care o să mergem împreună.

— La televiziune? am întrebat eu, simțind brusc o ușoară neliniște. De ce trebuie să fim la televiziune?

Creedy îmi adresă un surâs răbdător.

— Se vor cheltui șase milioane de dolari din bugetul orașului. Publicul are dreptul să vadă cine vor fi cei care vor o asemenea sumă. Nu te speria, n-ai de ce să te temi. Eu o să-ți pun obișnuitele întrebări idioate, iar tu o să-mi dai obișnuitele răspunsuri idioate. O să prezentăm și o machetă a podului, iar voi o să explicați cum aveți de gând să-l construiți.

Neliniștea mea creștea neîncetat. Simțeam cum trecutul reînvie în mintea mea. Mi-am propus să nu mă înspăimânt. La urma urmelor, rețeaua de televiziune nu depășea limitele districtului, iar Los Angeles era departe de tot.

— O să încerc să obțin spațiu pentru un articol și în „Life", continuă Creedy. Se pare că o să muște din momeală. Ar fi tare măgulitor pentru Holland City să se vorbească de el într-o revistă ca „Life".

Neliniștea mea se transformă în panică. „Life" era difuzată în întreaga lume. Trebuia să mă asigur bine de tot că nu avea să mi se publice fotografia.

— Jeff, s-ar spune că am devenit niște adevărate celebrități, făcu Jack, teribil de încântat. Era și timpul. Doar am muncit pe brânci ca să ajungem aici.

Creedy își scoase din buzunar un carnețel.

— Da, sigur că da, sunteți celebri, confirmă el. Aș vrea câteva informații de la voi, ca să-mi pregătesc interviul de la televiziune. Mai întâi, chestiile obișnuite. Unde v-ați născut, părinții voștri, studiile pe care le-ați urmat, ce-ați făcut în timpul războiului, după război, care vă sunt proiectele de viitor, și mă rog, tot tacâmul.

Jack începu să-i dea toate informațiile cerute, iar în timp ce-l ascultam, începusem să transpir. Eram obligat să trec peste șederea mea în Los Angeles.

Când mi-a venit rândul, i-am dat lui Creedy toate amănuntele necesare, până am ajuns la episodul ieșirii mele din spital și al întoarcerii acasă.

— Va' să zică, ai reînceput studiile, după care ai renunțat brusc, spuse Creedy. Așa este?

— Exact așa. (Întrucât nu aveam de gând să-l mint, trebuia să fiu foarte prudent.) M-am simțit incapabil să mă apuc din nou de învățat. După trei luni de zile, m-am lăsat păgubaș, și o perioadă de timp, m-am mulțumit să umblu prin țară.

— Zău ? făcu el interesat. Și pe unde ai umblat ?

— Cam peste tot. Am cutreierat țara, fără să fac ceva, în mod deosebit.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Și cum ți-ai câștigat existența ?

— Am mai lucrat, pe ici, pe colo.

La rândul său, Jack se arătă extrem de interesat.

— Nu mi-ai povestit niciodată asta. Am crezut că dintotdeauna ai lucrat ca inginer.

— Nu, timp de un an de zile, am cam umblat teleleu.

— Chestia asta ar putea da o notă de pitoresc, spuse Creedy. Și pe unde ai umblat ? Ce fel de muncă ai depus ?

Discuția începuse să devină periculoasă. Venise timpul să-i pun capăt.

— Aș prefera să nu intru în amănunte. Nu vreți să trecem la un alt subiect ?

Creedy m-a privit mirat, după care a dat din umeri.

— E-n regulă. Ce o să faci cu banii pe care o să-i câștigi din construirea podului ?

M-am mai destins, întrucât răspunsul era ușor de dat.

— Precis că o să-mi cumpăr o casă ; sau poate că o să-mi construiesc una.

Creedy își închise carnețelul.

— Bine, cred că pentru moment, ajunge. Să nu uitați de banchet, sâmbătă.

Cum a plecat, ne-am și pus pe treabă. Erau atâtea de făcut, încât nici nu am mai avut timp să mă gândesc la toată publicitatea care ni se pregătea, până când nu m-am urca în mașină, să mă duc acasă.

De-abia atunci am început să-mi fac griji.

Mi-a venit în minte Rima, dar nu ca o ființă aparținând trecutului, ci ca o persoană susceptibilă de a se amesteca în prezentul și în viitorul meu.

Dacă mi-ar fi văzut fotografia în ziare, oare ce ar fi putut face ? Asta depindea de situația în care se găsea. Se prea poate să se fi vindecat, iar în prezent să ducă o

existență cinstită. Se prea poate să fi și murit. Aparținea trecutului și cu un pic de baftă, acolo ar fi rămas.

Când am ajuns acasă, Sarita mă aștepta cu masa.

Stătea lângă șemineul în care ardea un foc liniștit. Pe masă, se găsea o sticlă de Martini. În încăpere domnea o atmosferă pe care doar o femeie cu adevărat îndrăgostită o poate creea. În contact cu această atmosferă, neliniștea mea se disipă.

Am strâns-o în brațe, mulțumind în gând lui Dumnezeu că mi-o scoase în cale.

— Jeff, pari obosit. Ce-ai făcut astăzi ?

— Am lucrat mult. Și tot mi-au mai rămas o groază de treburi de rezolvat.

Am sărutat-o și m-am trântit într-un fotoliu.

— Doamne, ce bine e acasă ! Sâmbătă seara, o să aibă loc un banchet în cinstea noastră. Iar duminică, eu și Jack o să apărem la televiziune.

Turnă Martini în două pahare.

— Se pare că m-am măritat cu un bărbat celebru.

— Mda, așa se pare... Dar toate astea, ție ți le datorez. Și am ridicat paharul.

— Tu ești cea care a început să construiască podul.

— Ba nu, Chopin a fost.

După masă, ne-am instalat în fața șemineului. Stăteam în fotoliu, iar Sarita pe podea, cu capul lipit de genunchii mei.

— În curând, o să avem și noi niște bani pe care i-am putea cheltui. Creedy m-a întrebat ce am de gând să fac cu ei. I-am spus că poate o să-mi construiesc o casă. Ce crezi, e o idee bună ?

— Jeff, nu e nevoie să construiești nici o casă. Am văzut una care este exact ceea ce ne trebuie.

— Despre ce casă vorbești ?

— Despre vila domnului Terrell, din vârful dealului. Am fost invitată anul trecut la ei, la masă. Ah, Jeff, are tot ce trebuie și nu este chiar așa de mare pentru noi !

— Dar cine ți-a spus că este de vânzare ?

— L-am întâlnit pe domnul Terrell chiar ieri. Are de gând să se mute la Miami, deoarece soția lui are nevoie de soare. E normal, tu ești cel care va hotărî, dar mai întâi trebuie s-o vezi. Sunt sigură că o să-ți placă la nebunie.

— Dacă ți-a plăcut ție, înseamnă că o să-mi placă și mie. Cam cât vrea Terrell pe ea ?

— O să-i telefonez mâine să-l întreb.

Dar nu numai eu mă gândeam cum să cheltuiesc banii. A doua zi, când am ajuns la birou, Jack m-a înștiințat că-și comandase o mașină nouă, marca Thunderbird.

— Ei, fi-r-ar să fie ! exclamă el. Ce-o să-i mai las pe toți cu ochii-n soare ! La urma urmelor, la ce folosesc banii dacă nu-i cheltuiești ? Și pe lângă mașina asta, mai mai trebuie și o casă ca lumea. Poate o convingi tu pe Sarita să se intereseze de așa ceva, fiindcă știi și tu că nu prea am timp.

— Vino diseară la noi la masă, și convinge-o tu singur. Ne-am gândit să cumpărăm vila lui Terrell. Sarita o să se intereseze mâine de preț.

Îmi zâmbi deschis.

— Bătrâne, ne-am ajuns ! Afacerea asta a picat la țanc !

Adună de pe birou un vraf de hârtii și le băgă în servietă.

— Acum trebuie să plec. Ne vedem diseară.

Mi-am petrecut toată dimineața stând de vorbă cu diverși antreprenori și calculând cheltuielile. La ora prânzului, în timp ce mâncam niște sandviciuri, Creedy a dat buzna în biroul meu însoțit de doi tipi, dintre care unul avea un aparat de fotografiat și un blit. Vederea aparatului de fotografiat a făcut să-mi renască neliniștea.

— Băieții lucrează la „Life", îmi spuse Creedy. Le-am dat toate informațiile despre voi. Acum vor să vă facă niște fotografii, cum lucrați voi la birou. Obsorne e aici ? I-am spus că Osborne era pe șantier.

În timpul ăsta, fotograful declanșă blitul.

— Ăăă, măi băieți, am intervenit eu, n-aș vrea să-mi apară poza în revista voastră. Vedeți voi, eu...

— E timid ! exclamă Creedy râzând cu gura până la urechi. Cred și eu că-i face plăcere ! Cui naiba nu i-ar plăcea să-și vadă poza în „Life" !

Fotograful continua imperturbabil să-și acționeze blitul. Mi-am dat seama că nu puteam face nimic. Mi-am pus mâna la falcă, încercând să-mi ascund cicatricea, dar individul celălalt se prinse imediat.

— Domnule Halliday, cicatricea asta se datorează unei răni din timpul războiului ?

— Da.

— Atunci, ar fi bine să apară în fotografie. Vreți să întoarceți capul puțin spre stânga ?

— N-am chef să faceți publicitate cicatricii mele, am spus pe un ton sec. Și acum, dacă nu vă supărați, am de lucru.

L-am observat pe Creedy cum mă privea cu sprâncenele încruntate. Fotograful se îndreptă nepăsător spre ușă. Colegul lui își continuă însă interogatoriul :

— Domnule Holland, ați fost îngrijit la spitalul de chirurgie plastică din Holland City, nu-i așa ?

— Da.

— Ați suferit ?

— Nu mai mult ca alții.

Îmi adresă un zâmbet plin de simpatie.

— Și cântați la pian, nu-i așa ?

— Mda, când am timp.

Uitasem complet de fotograf și-mi retrăsesem mâna de pe cicatrice. Lumina blițului mi-a dat de știre că acesta nu uitase. Imediat după ce m-a fotografiat, a și ieșit din birou. Celălalt mi-a strâns mâna, mi-a spus că avea tot ce-i trebuia pentru articol, după care a ieșit și el, însoțit de Creedy.

Întâmplarea cu fotograful mi-a stricat toată ziua. Nu mă puteam opri să nu mă gândesc la pozele care aveau să apară în „Life". Nu mă puteam opri să nu trec în revistă toate cunoștințele mele din Los Angeles, întrebându-mă care ar fi fost cei ce-l puteau recunoaște pe Jeff Gordon în persoana lui Jeff Halliday, și ce întrebări aveau să-și pună.

Abia când am ajuns acasă, însoțit de Jack, am putut scăpa de criza de depresiune care pusese stăpânire pe mine.

Sarita era foarte agitată. Vorbise la telefon cu Terrell, iar acesta îi spusese că peste două luni avea de gând să părăsească orașul, așa că dacă noi intenționam să-i cumpărăm vila, ne-o vindea cu toată plăcerea.

Sarita stabilise o întâlnire chiar în seara aia, pentru a vizita împreună locurile.

În timpul mesei, Jack i-a explicat cum se gândise să-și mobileze noua locuință, iar Sarita i-a promis că o să se intereseze de o casă cum își dorea el.

Am plecat apoi toți trei cu mașina către dealul de la marginea orașului. Cum am văzut vila cocoțată pe deal, înconjurată de o grădină vastă și cu vedere la râu, mi-a și picat cu tronc.

Însă în adâncul sufletului meu simțeam o teamă crescândă care m-a împiedicat să-mi exteriorizez întreg entuziasmul.

Și în interior, vila era la fel de perfectă cum o descrisese Sarita. Era exact ceea ce ne trebuia : trei dormitoare, o cameră de zi spațioasă, un birou, o bucătărie prevăzută cu toată aparatura imaginabilă, un bar și un cuptor de cărămidă pentru petrecerile în aer liber.

Terrell pretindea treizeci de mii de dolari, ceea ce nu era prea scump deloc.

— Mamă, ce chestie ! exclamă Jack. Este exact ceea ce vă trebuie. N-o să găsiți așa ceva la banii ăștia.

Avea perfectă dreptate, însă un instinct confuz mă avertiză să fiu prudent. L-am rugat pe Terrell să-mi dea un răgaz pentru a mă gândi. Mi-a răspuns că aveam o săptămână la dispoziție.

După ce a plecat Jack, în timp ce ne pregăteam de culcare, Sarita m-a întrebat ce părere aveam despre vilă.

— Nu zic nu, e frumoasă, dar nu vreau să ne pripim. Ar fi bine să treci și pe la agenția Harcourt, să vezi dacă nu au ceva la fel de vânzare. Putem să vizităm și alte vile, înainte de a-i da lui Terrell un răspuns definitiv. Avem doar o săptămână întreagă la dispoziție.

Următoarele două zile au trecut destul de repede. Lucram până la epuizare, iar Sarita căuta întruna o vilă pentru noi. Dar nu găsea nimic și vedeam pe figura ei că era nițel supărată pe mine că îi cerusem să mai caute și altceva. Se ambalase într-atât cu vila lui Terrell, încât era convinsă că nu mai putea exista altceva mai bun.

A treia zi, a venit acasă cu un exemplar din „Life", în care eram fotografiat la biroul meu de lucru. Fotografia era destul de mare, iar cicatricea și pleoapa mea dreaptă căzută, erau cât se poate de evidente.

Textul suna după cum urmează :

„Jeff Halliday, veteran al celui de-al doilea război mondial, intenționează să-și construiască propria casă, după ce va fi construit podul de șase milioane de dolari

din Holland City. Bun pianist amator, interpretează nocturne de Chopin pentru a se destinde după cele șaisprezece ore de muncă la birou."

Cuvintele astea m-au pus serios pe gânduri. Dacă cine mă cunoscuse sub numele de Jeff Gordon citea ceea ce era scris sub fotografia mea, ar fi făcut imediat o legătură.

În seara următoare a avut loc banchetul. A fost o încercare dură pentru mine, însă m-am achitat onorabil.

Mathison ne-a copleșit cu laude, pe mine și pe Jack. A declarat că întreg orașul se bizuia pe noi. Ne urmărise evoluția încă de la început până în momentul actual de reușită, era sigur că vom ajunge departe, că vom construi un pod magnific și așa mai departe.

În timp ce primarul își ținea tirada, mă uitam la Sarita. Avea ochii umezi și părea foarte mândră. Am schimbat o privire. A fost unul dintre cele mai fericite momente ale existenței mele.

A doua zi, ne-am dus la televiziune.

Sarita nu m-a însoțit. Mi-a spus că prefera să stea acasă și să mă vadă pe ecranul televizorului.

Totul s-a petrecut foarte bine. Ideea lui Creedy de a face o machetă a podului s-a dovedit a fi fost excelentă. Asta ne-a permis mie și lui Jack să explicăm cum vom proceda și să demonstrăm telespectatorilor că nu se putea executa o construcție de o asemenea amploare fără o cheltuială corespunzătoare.

În timpul interviului, Creedy declară :

— Nu este un secret pentru nimeni că o să primiți ca onorariu, o sută douăzeci de mii de dolari. Ce aveți de gând să faceți cu banii ăștia ?

— După ce o să dau o bună parte din ei la fisc, din ce-o să-mi rămână, o să încerc să-mi cumpăr o mașină, răspunde Jack.

Creedy se întoarse spre mine :

— Cât despre dumneavoastră, domnule Halliday, am înțeles că intenționați să vă mutați într-o locuință nouă, așa este ?

— Da, este exact.

— Aveți de gând să o construiți singur ?

— Încă nu m-am hotărât.

— Cu podul ăsta, interveni Jack, o să mai rămână ceva materiale, așa că poate o să-i ajungă și pentru o căsuță, acolo !

Interviul luă sfârșit într-un hohot de râs general.

După ce camera de luat vederi se dezlipi de figurile noastre, Creedy desfăcu o sticlă de șampanie, turnă în pahare și ciocăniram. Ardeam de nerăbdare să ajung acasă, la Sarita, dar nu puteam pleca chiar așa, imediat.

— Măi băieți, făcu Creedy, asta a fost tot. Dați-i bătaie cu podul ăsta și terminați-l cât mai repede !

I-am strâns mâna.

Un tehnician se îndreptă spre noi.

— Domnule Halliday, sunteți chemat la telefon.

— Pariez că-i nevastă-sa, ca să-i spună cât de frumos a fost la televizor, spuse Jack. Jeff, te aștept jos.

Și ieși din studiou, însoțit de Creedy.

Am ezitat o clipă. Dar apoi, dându-mi seama că tehnicianul se uita la mine curios, m-am dus la telefon și am ridicat receptorul.

Instinctul meu presimțise identitatea persoanei care mă căuta. Și nu mă înșelasem.

— Salut, îmi spuse Rima. M-am uitat și eu la reprezentație. Felicitările mele.

Pe frunte, mi-au apărut picături de sudoare rece.

În jurul meu, lumea se agita și domnea un zgomot confuz de conversații. Trebuia să-mi supraveghez cuvintele.

— Îți mulțumesc.

— Din câte am înțeles eu, ai cam devenit plin de parale.

— Nu pot să vorbesc acum.

— Bineînțeles, nici nu mă gândeam altminteri. O să ne întâlnim la hotelul Calloway, la recepție. La zece seara. Și să te sfătuiesc să vii.

Am auzit-o cum a închis. Am închis și eu la rândul meu, foarte încet.

Mi-am scos batista din buzunar și mi-am șters fruntea. Tremuram din tot corpul și cred că eram palid ca un mort.

Tehnicianul care rămăsese prin preajma mea, înaintă spre mine.

— Nu vă simțiți bine, domnule Halliday ?

— Ba da...

— Poate că din cauza reflectoarelor. Nu arătați prea bine.

— O să ies afară. Cred că aerul o să-mi facă bine.

— Vreți să vă însoțesc ?

— Nu... nu, mulțumesc. O să-mi treacă. Cred că este din cauza căldurii.

Am ieșit din studiou și am coborât scările, la capătul cărora mă așteptau Jack și Creedy.

Capitolul II

I

De-abia am găsit hotelul Calloway. Era unul din acele locuri sordide, unde pot fi închiriate camere cu ora, răspândite pe malul apei, pe latura estică a râului. Poliția le închidea cu regularitate, iar ele se deschideau cu aceeași regularitate, sub o nouă conducere.

După ce l-am lăsat pe Creedy la restaurantul unde trebuia să se întâlnească cu soția lui și pe Jack acasă la el, se făcuse prea târziu ca să mă mai duc acasă ca pe urmă să traversez din nou tot orașul și să mă întâlnesc cu Rima, la ora zece.

Așa că am sunat-o pe Sarita și i-am spus că eram nevoit să mă duc la birou, deoarece Creedy avea nevoie de niște date pentru un articol referitor la noi. Am adăugat că probabil urma să mănânc undeva cu el, deci nu știam la ce oră urma să mă întorc. M-am simțit vinovat că am mințit-o, dar îmi era absolut imposibil să-i mărturisesc adevărul.

Am intrat în holul hotelului Calloway la câteva minute după ora zece.

La recepție, stătea un negru în vârstă, cu părul alb. Lângă ușa de la intrare, se afla un palmier prăfuit, într-un ghiveci de aramă. Prin hol, erau răspândite vreo cinci fotolii de răchită, în care probabil că nimeni nu se așezase vreodată. Din întregul tablou, se degaja o atmosferă respingătoare.

M-am oprit și m-am uitat în jurul meu.

În singurul fotoliu de piele, stătea o femeie îmbrăcată sărăcăcios, cu o țigară între buzele rujate strident, cu ochii fixați asupra mea.

Din prima clipă, n-am fost în stare s-o recunosc pe Rima. Părul ei nu mai era de culoarea argintului, ci vopsit în roșu și tăiat scurt, băiețește. Era îmbrăcată într-un taior care nu mai avea multe zile de trăit. Iar bluza verde și murdară, părea că-și pierduse demult culoarea din cauza spălătorilor prea dese.

Am traversat încet holul, sub privirea bătrânului negru și m-am oprit în fața ei. Ne-am privit unul pe altul în tăcere.

Arăta mult mai rău față de ultima oară, de când o văzusem. Avea o figură buhăită, de o paloare bolnăvicioasă. Părea mult mai în vârstă decât cei treizeci de ani pe care-i avea. Fardul roșu din obraji nu mai putea păcăli pe nimeni, decât poate, cel mult, pe ea însăși. Ochii degajau duritatea și indiferența unei prostituate profesioniste : s-ar fi spus că erau două pietre ce răsăreau dintr-o cerneală albastră închis.

Am fost destul de șocat văzând-o așa de schimbată. Vocea ei de la telefon îmi evoca imaginea acelei fete pe care o întâlnisem cu unsprezece ani în urmă, însă femeia pe care o aveam în fața ochilor, îmi era cu desăvârșire necunoscută. Cu toate astea, știam că este Rima. În ciuda părului ei roșu și a durității trăsăturilor, nu mă puteam înșela.

Privirea celor doi ochi de piatră trecu rapid în revistă costumul meu, impermeabilul pe care-l țineam pe braț și pantofii. Apoi, mi se fixă pe față.

— Bună seara, Jeff. A trecut un car de ani de când nu ne-am văzut.

— Ar fi mai bine să mergem undeva, unde am putea vorbi în liniște, i-am răspuns eu, dându-mi seama că aveam vocea răgușită.

Își ridică sprâncenele.

— N-am vrut să te deranjez. Acum ești un barosan. Dacă ăia din gașca ta burduși de parale, m-ar vedea cu tine, ar putea trage niște concluzii pripite.

— Dar nici aici nu putem sta de vorbă. Hai în mașina mea.

A dat din cap, în semn că nu.

— Ba nu, aici o să stăm de vorbă. Nu-ți fă griji din cauza lui Joe. E surd. Faci și tu cinste cu ceva de băut ?

— Ia-ți ce vrei.

Se ridică, se apropie de tejgheaua de la recepție și apăsă pe butonul soneriei de lângă negru. Acesta se dădu deoparte, aruncându-i o privire furioasă.

Din încăperea din spate își făcu apariția un individ. După toate aparențele, părea a fi talian. Masiv și rotofei, avea părul negru, unsuros, iar bărbia îi era acoperită de o barbă hirsută. Era îmbrăcat într-o cămașă de cowboy jegoasă și niște pantaloni și mai jegoși.

— Toni, dă-mi o sticlă de scotch, două pahare și un sifon, comandă Rima. Dar mai repejor.

Individul cel rotofei făcu ochii mari.

— Și cine plătește ?

— El, răspunse Rima, arătând spre mine, cu o mișcare a capului. Hai, mișcă-ți fundu' !

Toni s-a uitat la mine cu niște ochi injectați de sânge, după care a dat din cap și a intrat în încăperea din care ieșise.

Am tras un fotoliu de răchită lângă cel de piele în care stătuse Rima, în așa fel încât să am sub ochi intrarea în hol. Apoi, m-am așezat.

Rima se întoarse de la tejghea. În timp ce mergea, am observat că avea ciorapii rupți, iar pantofii păreau că i se vor dezmembra din clipă-n clipă.

— Pe cuvântul meu, spuse ea, așezându-se în fotoliu, parcă am fi din nou în vremurile bune, nu ? Numai că te-ai căsătorit, bineînțeles.

Luă un pachet de țigări, își aprinse una și dădu fumul pe nas.

Apoi, continuă :

— Te-ai descurcat binișor, având în vedere că ai fi putut petrece tot timpul ăsta într-o celulă, sau acum, ai fi putut îngrășa pământul din curtea unei pușcării.

Toni reveni cu comanda Rimei. Am plătit cât mi-a spus că face, iar după ce mi-a mai aruncat o privire curioasă, s-a întors de unde ieșise.

Rima își turnă cu o mână tremurândă o porție zdravănă într-un pahar, după care împinse sticla spre mine.

Nici n-am atins-o. Dădu pe gât jumătate de pahar, după care completă cu sifon restul.

— Văd că nu prea ai ce să-mi povestești, făcu ea, privindu-mă. Ce-ai făcut toți anii ăștia ? Ți s-a întâmplat să te mai gândești la mine ?

— Da, mi s-a întâmplat.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-o fi întâmplat cu mine?

Nu i-am răspuns.

— Ai păstrat banda cu înregistrarea mea ?

Aruncasem banda aia cu mult timp de a mă întoarce acasă. Nu aveam de gând să păstrez nimic din ce mi-ar fi putut aduce aminte de ea.

— Am pierdut-o, i-am răspuns cu un ton impasibil.

— Nu zău ? Păcat. Era o înregistrare bună.

Mai bău o înghițitură, după care adăugă :

— Banda aia valora o grămadă de parale. Speram că ai păstrat-o, ca să o pot vinde.

Am așteptat tăcut cele ce aveau să urmeze.

A dat din umeri.

— Dar fiindcă ai pierdut-o și ești plin de parale, bănuiesc că îți este totuna și poți să mi-o plătești tu.

— N-am să-ți plătesc absolut nimic.

Dădu paharul peste gât și-și turnă imediat un altul.

— Va' să zică, te-ai însurat. Asta probabil că te-a schimbat, nu ? Credeam că femeile nu te interesează.

— Rima, termină cu chestiile astea. Nu are nici un rost să continuăm genul ăsta de discuție. Noi doi, trăim în lumi diferite. Tu, ai lăsat norocul să-ți scape. Eu, l-am prins.

Își bagă mâna pe sub bluză și începu să-și scarpine coastele. Gestul ăsta mă făcu să retrăiesc trecutul cu o brutalitate dezagreabilă.

— Știe cumva nevastă-ta că ai omorât un om ? mă întrebă, privindu-mă drept în ochi.

— N-am omorât pe nimeni, i-am replicat ferm. Și te rog să nu o amesteci pe nevastă-sa în toată povestea asta.

— Bine, în regulă. Dacă ești atât de sigur de nevinovăția ta în crima aia, n-o să ai nimic de obiectat dacă o să mă duc la poliție să le spun sticleților că tu ești ucigașul.

— Ascultă, Rima, știi la fel de bine ca și mine că tu l-ai omorât pe paznic. Nimeni nu te-ar crede, dacă aș dezminți cele spuse de tine. Așa că, hai s-o lăsăm baltă.

— Când ți-am văzut fotografia în „Life", la biroul ăla teribil, nu mi-a venit să cred că pot avea o asemenea baftă. Am făcut pe dracu'-n patru ca să vin aici, să-ți văd interviul la televiziune. Am înțeles că o să pui mâna pe șaizeci de mii de dolari, nu ? Mda, ăsta-i bănet, nu glumă. Cât o să-mi dai mie ?

— Nici un cent. Cred că ți-e clar, nu ?

Izbucni în râs.

— Ha, ha, ha ! Te înșeli, ascultă-mă pe mine ! O să-mi plătești !

Mi-ai pierdut banda, așa că-mi ești dator ceva în schimbul ei. După mintea mea, valorează vreo șaizeci de mii de dolari. Poate chiar mai mult.

— Rima, cred că ai auzit ce ți-am spus. Dacă o să încerci să mă șantajezi, o să te dau pe mâna poliției.

Își dădu pe gât băutura și începu să bată darabana pe marginea paharului, în timp ce ochii săi duri îmi scrutau figura.

— Jeff, am păstrat pistolul ăla. Sticleții din Los Angeles au descrierea ta. Știu că tipul pe care-l caută pentru crimă are o cicatrice pe obraz și pleoapa dreaptă căzută. N-am decât să mă duc la cea mai apropiată secție de poliție și să spun că noi suntem, tu și eu, făptașii căutați. Iar când o să le arăt și pistolul, o să te afli în celula condamnaților la moarte. E o chestie cât se poate de simplă.

— Ba nu-i chiar așa. Chiar dacă o să fii crezută, o să fii complicea unui asasin. Nu uita, și tu o să înfunzi pușcăria !

Se lăsă pe spate și izbucni într-un râs metalic, groaznic la auz.

— Mare tâmpit mai ești ! Tu ce crezi, că-mi pasă mie că o să fiu băgată la răcoare ? Uită-te la mine ! Ce am eu de pierdut ? Sunt terminată, absolut terminată ! M-am urâțit. Nu mai pot să cânt nici o notă. Sunt doar o drogată, mereu în căutarea câtorva parale pentru a-mi face o injecție. Așa că, nu mai pot eu că o să intru la zdup. Ar fi chiar mai bine pentru mine, în situația în care mă aflu acum !

Se aplecă în față, timp în care figura ei luă o expresie de o duritate implacabilă.

— Dar ție nu-ți este tot una dacă intri sau nu la răcoare ! Tu ai ce să pierzi ! Vrei să construiești podul ăsta,

nu ? Vrei o casă nouă, nu ? Vrei să continui să te culci cu frumușica ta de nevastă, nu ? Vrei să te agăți de situația pe care o ai acum, nu ? Ai totul. Eu, n-am nimic. Așa că Jeff, dacă nu ești atent, o să înfundăm amândoi pușcăria. Vorbesc serios. Să știi că nu trag nici o cacialma. Ce poate fi mai bun decât banii ? Vreau să am bani și o să am. Ori mi-i dai, ori o să mergem amândoi la zdup.

Am privit-o fix. Ceea ce-mi spusese era în întregime adevărat.

Nu mai avea nimic de pierdut. Se afla pe cea mai de jos treaptă a scării. Am ajuns să cred că într-adevăr, închisoarea ar fi reprezentat pentru ea o variantă mult mai favorabilă.

Trebuia neapărat să-i bag spaima-n oase, dar știam dinainte că nu aveam cum să reușesc.

— O să-ți dea pe puțin zece ani. Ți-ar plăcea să stai zece ani într-o celulă, complet lipsită de drogul tău ?

Rânji batjocoritor.

— Dar ție ți-ar plăcea să stai vreo douăzeci de ani într-o celulă complet lipsit de frumușica ta nevastă ? Mie, puțin îmi pasă. Poate că chestia asta chiar o să mă dezintoxice. Cum îți închipui că am trăit în ultimii ani ? Cum îți închipui că am făcut rost de paralele necesare pentru o injecție ? Am făcut trotuarul. Ia gândește-te un pic. Încearcă să ți-o închipui pe nevestica ta culcându-se cu vreo șapte bețivi în fiecare noapte. Nu poți să mă sperii, amenințându-mă cu pușcăria, însă eu pot ! După toate câte am îndurat, pușcăria ar fi pentru mine un adevărat rai ! Așa că, ori îmi dai paralele, ori înfundăm amândoi pușcăria !

Privind figura aia degenerată, pe care era imprimată o ură dezlănțuită, am înțeles că eram prins în cursă ca un șobolan. Eram implicat într-o crimă. Chiar dacă aș fi reușit să scap de acuzația de crimă, tot n-aș fi reușit să scap de închisoare. Spaima mea se transformă într-o furie stăpânită. Făcusem o carieră strălucită. Ajunsesem în vârful scării. Până în clipa în care îmi telefonase Rima, viitorul meu era asigurat. Acum, mă prinsese în cursă. Era suficient să pocnească din degete, că eu eram obligat să o ascult. Mai mult ca sigur că avea intenția să mă stoarcă de ultimul ban.

— Bine, i-am spus. O să-ți dau cinci mii de dolari. Asta-i tot ce am. Și consideră-te norocoasă că poți să pui mâna și pe banii ăștia.

— Ah, nu, Jeff ! Am o socoteală de încheiat cu tine. N-am uitat cum te-ai purtat cu mine. (Își duse mâna la obraz.) Nu-i permit eu unei jigodii să mă pălmuiască, fără să i-o plătesc. Acum, eu sunt cea care impune condițiile. Banda pe care ai pierdut-o o să te coste șaizeci de mii de dolari. Săptămâna asta vreau zece mii, la începutul lunii următoare alte zece mii, luna aialtă treizeci de mii, și la urmă, restul de zece mii, ca să încheiem socoteala.

Am simțit cum mi s-a urcat sângele la cap, dar am reușit să mă stăpânesc.

— Nu ! am exclamat eu.

A izbucnit în râs.

— Bine. Cum vrei tu. Gândește-te bine, Jeff. Nu glumesc absolut de loc. Ori plătești, ori înfundăm amândoi pușcăria. Asta e. Tu hotărăști.

Mă gândisem bine și nu vedeam nici o modalitate de scăpare. Eram legat de mâini și de picioare, Știam că lucrurile nu aveau să se termine aici. După ce i-aș fi plătit cei șaizeci de mii de dolari, mi-ar mai fi cerut în continuare. Atâta timp cât ar fi fost în viață, nu aveam cum scăpa de șantajul ăsta permanent. Brusc, mi-am dat seama că dacă aveam de gând să duc viața pe care voiam s-o duc, trebuia să o omor pe Rima.

Ideea asta nu m-a tulburat câtuși de puțin. Nu aveam nici un sentiment față de ea. Era o creatură depravată, o degenerată, un fel de animal. Omorârea ei ar fi fost echivalentă cu strivirea unei insecte respingătoare.

Mi-am aprins o țigară. Mâinile îmi erau cât se poate de ferme.

— Pe cuvântul meu, i-am spus, am impresia că mă ai la degetul mic. Bine, sunt de acord. O să fac rost de zece mii de dolari. Mâine o să-i am. Dacă vrei, ne putem întâlni tot la ora asta, dar nu în hotel. Undeva, în altă parte și o să ți-i dau.

Îmi adresă un zâmbet care-mi îngheță sângele în vene.

— Jeff, știu ce-ți trece prin cap. M-am gândit mult la asta. Am avut o grămadă de timp să mă gândesc, în timp ce tu îți strângeai paralele. M-am pus în locul tău.

M-am întrebat cum aș reacționa dacă aș fi în locul tău, într-o asemenea belea.

A lăsat fumul să-i iasă ușor din gura deschisă, după care a reluat :

— Mai întâi, aș fi încercat să găsesc un mijloc de scăpare, dar mi-aș fi dat foarte repede seama că nu ar fi existat decât unul singur.

S-a aplecat spre mine și m-a privit drept în ochi :

— Nu-i așa că și ție ți-a venit aceeași idee ? Singurul mijloc de a scăpa, este ca eu să nu mai trăiesc și deja te-ai gândit să mă omori, nu-i așa ?

Am rămas nemișcat, cu ochii lipiți de ea. Am simțit cum mi s-a scurs sângele din obraji, iar întreg corpul mi s-a acoperit de o sudoare rece.

— Am aranjat și problema asta, continuă ea.

Își deschise poșeta jerpelită și scoase din ea o bucată de hârtie, pe care mi-o aruncă pe genunchi.

— O să trimiți banii la adresa asta, unde se află o bancă, Pacific Union Bank, din Los Angeles. Nu este banca mea, dar am aranjat cu ei să-mi transfere contul în altă parte, unde n-ai cum să afli. Nu am chef să risc nimic cu tine. Așa că, să știi, ca să nu te mai obosești, nu ai cum să descoperi nici adresa băncii mele, și nici pe a mea. Jeff, scoate-ți din minte gândul că mă poți omorî, deoarece după noaptea asta, n-o să mai dai de mine.

Mi-am stăpânit pofta nebunească de a o lua de gât și de a o strânge până și-ar fi dat sufletul.

— Se pare că te-ai gândit la toate, i-am spus.

— Da, și cred că nu am uitat nimic.

Îmi întinse mâna și adăugă :

— Dă-mi portofelul tău. Am nevoie de niște parale chiar acum.

— Du-te dracului ! i-am răspuns.

Îmi zâmbi.

— Îți amintești ziua în care mi-ai cerut poșeta, cu mulți ani în urmă și mi-ai luat toți banii, până la ultimul cent ? Jeff, dă-mi portofelul, că dacă nu, o să mergem la cel mai apropiat post de poliție.

Preț de o clipă, ne-am privit ochi în ochi. După care, mi-am scos portofelul și i l-am aruncat pe genunchi.

Dimineață, fusesem la bancă și scosesem două sute de dolari. Mi i-a luat și mi-a aruncat pe urmă portofelul pe masă.

Apoi s-a ridicat și-a băgat banii în poșetă, s-a dus la recepție și a apăsat din nou pe sonerie.

Italianul cel rotofei ieși din încăperea din spate. Rima îi spuse câteva cuvinte pe care nu le-am auzit și-i dădu niște bani. Acesta rânji și se întoarse de unde ieșise.

Rima se îndreptă spre mine.

— Acum, o să plec. N-o să mă mai vezi, așa că nu are nici un rost să faci pe șmecherul. În timpul lunii următoare, o să-mi trimiți un alt cec de treizeci de mii de dolari, și după încă o lună, un alt cec de zece mii de dolari. M-ai înțeles ?

— Da, dar să nu-ți închipui că o să fie așa de ușor, i-am spus eu, gândindu-mă că trebuia neapărat să mă țin după ea, altminteri i-aș fi pierdut urma și n-aș mai fi găsit-o niciodată.

— Nu zău ?

Italianul și încă doi tipi cu figuri de ucigași, ieșiră din încăperea din spatele tejghelei și se postară în fața ușii de la intrare.

M-am ridicat și eu la rândul meu.

— Le-am spus tipilor ăiora să te țină aici, până o să plec, spuse ea. Dacă aș fi în locul tău, nu aș încerca să trec de ei. Sunt niște duri.

Amândoi erau tineri și păreau solizi. Unul dintre ei, un blond cu părul lins, era îmbrăcat într-o vestă de piele, iar pantalonii aveau niște petice de piele în dreptul genunchilor. Celălalt, cu o figură tăbăcită de fost boxer, era îmbrăcat într-o cămașă jegoasă, care fusese albă la origini, cu mânecile suflecate, și în niște blue-jeans.

— Adio, îmi spuse Rima. Să nu uiți de înțelegerea noastră, fiindcă altminteri, o să ne revedem într-un loc care n-o să-ți placă.

Luă o valiză jerpelită din spatele fotoliului și traversă holul.

Am rămas locului, absolut nemișcat.

Cei trei bărbați mă priveau fix, la fel de nemișcați ca și mine.

Rima ieși din hotel. Am văzut-o cum a coborât scările și s-a pierdut în noapte.

După câteva secunde, individul blond, deschise gura şi se adresă tovarăşului său :

— Ce spui, Battler, dacă ne-am distra niţel cu tipul ăsta ?

Individul care răspundea la numele de Battler fornăi prin nasul turtit.

— Bună idee ! Nu m-am mai dezmorţit de câteva săptămâni bune !

Italianul rotofei interveni, spunându-le :

— Băieţi, fără prostii. O să rămână aici cinci minute, după care o să plece. Şi nimeni n-o să-l atingă.

Blondul scuipă pe podea nemulţumit.

— Bine, cum vrei, tu eşti şeful.

Am rămas locului toţi patru, în timp ce minutele se scurgeau încet. După o perioadă de timp care mi s-a părut mai mare de cinci minute, italianul spuse :

— Poţi să pleci. Iar noi, hai să terminăm partida.

Cei trei intrară în încăperea din spatele tejghelei, lăsându-mă singur cu bătrânul negru.

Acesta mă privi fix şi în timp ce-şi freca ceafa cu mâna sa mare şi neagră, mi se adresă :

— După părerea mea, dom'le, cred că cineva acolo sus, vă iubeşte. Tipii ăştia, sunt foarte răi.

Am ieşit în bezna nopţii şi am urcat în maşină.

II

În timp ce traversam oraşul ca să ajung acasă, creierul îmi funcţiona intens.

Se părea că nu aveam nici un mijloc să ies din cursa în care fusesem prins. De acum înainte, nu mai aveam cum să dau de Rima. Putea să-şi continue şantajul în deplină siguranţă, la adăpost de orice intervenţie a mea. Trebuia să-i dau toţii banii pe care mi-i aducea construirea podului şi încă alţii în continuare. Eram convins că avea să mă stoarcă de bani, până în ultima zi a vieţii ei.

Mi-am dat seama că vila lui Terrell devenise o simplă himeră. Însă cum să-i fi explicat Saritei lucrul ăsta ?

Cu gândul la Sarita, am simţit cum mi s-a urcat sângele la cap. Am încetinit şi am oprit la marginea trotuarului.

Nu puteam să încasez lovitura asta chiar așa, fără să fac nimic. O furie oarbă a pus stăpânire pe mine. Trebuia să găsesc un mijloc de scăpare, cu orice preț!

Am rămas câteva minute fără să fac nimic, uitându-mă doar prin parbriz la mașinile care treceau și încercând să mă calmez. În cele din urmă, am reușit să-mi regăsesc sângele rece și să gândesc mai clar.

Rima îmi dăduse adresa unei bănci din Los Angeles. Oare chestia asta însemna că avea să plece din Holland City la Los Angeles, sau era doar o păcăleală, pentru a-i pierde urma?

Trebuia neapărat s-o găsesc. Asta era singura mea șansă de supraviețuire. Trebuia s-o găsesc și s-o reduc la tăcere.

Am pornit din loc și am mers cu toată viteza până la hotelul Ritz-Plaza, aflat la câteva blocuri depărtare. Am parcat mașina în față, am intrat și m-am dus la agenția de voiaj.

Funcționara de la agenție îmi adresă un surâs fermecător:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Spuneți-mi, vă rog, este vreun avion în noaptea asta spre Los Angeles?

— Nu, domnule. Primul avion spre Los Angeles pleacă mâine dimineață, la zece și douăzeci și cinci de minute.

— Dar vreun tren, există?

Luă un mers al trenurilor, îi frunzări rapid și dădu din cap.

— Da, este un tren la unsprezece și patruzeci. Dacă vă grăbiți, îl puteți prinde.

I-am mulțumit și m-am urcat în mașină.

Am mers până la gară cât am putut de repede. M-am dus direct la biroul de informații. Era unsprezece și jumătate. Mi s-a spus că trenul pentru Los Angeles trebuia să sosească la peronul numărul trei.

M-am deplasat cu grijă, cu ochii în patru, încercând să dau de Rima. M-am oprit lângă chioșcul de ziare, de lângă peron. Porțile de acces pe peron erau încă închise, iar câțiva călători se așezaseră în fața lor, la coadă. Nici vorbă de Rima. Am așteptat ascuns în spatele chioșcului până s-au deschis porțile. După zece minute, trenul a plecat. Eram sigur că Rima nu se găsea în el.

M-am întors la mașină. Făcusem o tentativă, așa, la întâmplare, care însă eșuase. Nu aveam nici cea mai mică șansă ca a doua zi să fiu mai norocos, întrucât mi-ar fi fost imposibil să supraveghez atât gara, cât și aeroportul. De altfel, după toate probabilitățile, îmi dăduse adresa băncii din Los Angeles pentru a-i pierde urma. Așa că se putea afla oriunde. Cecul meu avea să fie primit de bancă, iar aceasta urma să-l trimită în orice alt oraș din țară. Se părea că îmi va fi imposibil s-o mai găsesc pe Rima.

M-am urcat la volan și am pornit-o spre casă. Când am ieșit din lift, m-am uitat la ceasul de la mână. Era douăsprezece fără cinci. Cu puțin noroc, Sarita ar fi trebuit să doarmă. Mă simțeam atât de abătut și de prost dispus, încât nu aveam chef să stau de vorbă cu ea.

Însă hotărât lucru, în seara aia nu aveam baftă : în timp ce deschideam ușa de la intrare, am văzut că în salon era lumina aprinsă.

— Tu ești, Jeff ?

Abia mi-am scos impermeabilul, că a și venit să mă întâmpine.

— Te sărut, iubito, i-am spus. Credeam că te-ai culcat.

— Te-am așteptat, așa că nu m-am culcat. Credeam că nu mai vii...

Tonul din vocea ei m-a făcut s-o privesc mai cu atenție. Am observat că era cam agitată.

— Vrei să mănânci ceva ? adăugă ea.

Deși nu mâncasem nimic, simplul gând al mâncării îmi producea greață.

— Nu, îți mulțumesc, nu vreau nimic. Dar ce-i cu tine ?

M-a luat de braț și m-a condus în salon.

— Domnul Terrell a telefonat acum vreo două ore. Zice să te hotărăști cât mai repede, fiindcă a primit o ofertă pentru vila lui, cu zece mii de dolari mai mult decât ne-a cerut nouă. Zău că este tare cumsecade, nu ? A mai spus că ar fi fericit dacă am cumpăra-o noi și și-a reînnoit propunerea, evident, la același preț. Însă trebuie să-i dăm răspunsul pe loc.

M-am depărtat de ea și m-am așezat.

Va' să zică, începuse caruselul. Eram în rahat până-n gât, mai înainte chiar de a-mi fi putut reveni de pe urma primei lovituri.

— Dar a spus că-mi dă o săptămână de gândire, am replicat eu, aprinzându-mi o țigară.

— Da, iubitule, știu, îmi răspunse Sarita, așezându-se în fața mea, dar a apărut oferta asta nouă. Nu-i putem cere să piardă zece mii de dolari pentru două zile de așteptare. Și la urma urmelor, de ce să mai așteptăm? Doar o să cumpărăm vila, nu? Nu mai este nici una ca ea, și zău că este o ocazie nemaipomenită.

— Ei bine, nu, am spus, fără s-o privesc. Sarita, nu cred că o să cumpărăm vila lui Terrell. M-am gândit la asta. O casă, este ceva serios. O să ne trăim toată viața în ea. Sigur, nu spun nu, vila lui Terrell este foarte agreabilă, dar cred că cel mai bun lucru pe care-l putem face, este să mai stăm aici un an sau doi, după care să ne construim noi o casă. În momentul de față știu exact cum stăm cu banii. Cu niței noroc, o să prindem și noi un cheag. Am putea să ne gândim chiar la o casă mai bună decât a lui Terrell. Și îți spun eu, este de preferat s-o construim noi. Cum o să termin cu podul ăsta, o să mă apuc să-i fac schițele. O să lucrăm împreună. Să vezi tu, o să avem exact ce ne dorim.

Am observat cum trăsăturile i s-au înăsprit și, pe figura ei s-a instalat o decepție profundă.

— Jeff, iubitule, dar la prețul ăsta, casa lui Terrell este o afacere de aur, zău așa! În loc să mai stăm încă un an în apartamentul ăsta de-a dreptul sinistru, am putea să ne mutăm acolo și în timpul ăsta, să ne construim casa. Iar după ce o s-o terminăm, putem vinde vila și să mai și câștigăm ceva.

— Așa este, i-am răspuns, încercând să-mi stăpânesc nervii. Dar eu prefer să aștept. Așa că-i mai bine să nu ne mai gândim la asta.

— Jeff, te rog! Îmi place casa asta la nebunie! (Văzând-o cât era de tulburată, mă durea sufletul și în același timp, mă apucau dracii). Te rog, răzgândește-te! Dacă o s-o cumpărăm, n-o să mai trebuiască să plătim chirie, iar lucrul ăsta o să fie o economie. Cumpărând vila, ar fi ca și cum ne-am investi banii în ceva rentabil. Și, la drept vobind, nu țin absolut deloc să mai stau încă un an de zile aici.

— Îmi pare rău, dar n-o să cumpăr casa lui Terrell. Și am încheiat discuția, da? Sunt obosit și vreau să mă culc.

— Jeff, dar nu se poate să încheiem discuția așa, cu una, cu două. E o problemă mult prea importantă pentru noi. În fond, doar avem banii ăștia. Tu cu gura ta ai recunoscut că este exact ce ne-ar fi trebuit. Nu mai putem continua să locuim în apartamentul ăsta. O să fii obligat, mai mult ca înainte, să primești lume. Cineva în situația ta, trebuie să aibă o casă arătoasă.

— Sarita, te rog, nu mai avem ce vorbi în privința asta. Știu eu ce fac.

După ce m-a privit lung, mi-a spus:

— Bine, dacă tu spui așa... bine. Chiar vrei să rămânem aici?

— Până când o să ne apucăm să construim casa.

— Atunci, măcar să ne schimbăm mobila. Să încercăm măcar să schimbăm aspectul apartamentului ăsta.

— O să vorbim altă dată despre asta, i-am răspuns eu, ridicându-mă. Acum, hai la culcare. Uite, s-a făcut unu noaptea.

— Jeff, domnul Terrell așteaptă. Vrea chiar acum un răspuns.

La chestia asta, mi-au cedat nervii.

— Bine, atunci telefonează-i! Spune-i că m-am răzgândit!

Și am ieșit din încăpere și m-am dus în dormitor.

Eram în același timp și furios și bolnav de supărare. Când am început să mă dezbrac, am auzit-o pe Sarita cum vorbea la telefon.

După ce am făcut un duș și am ieșit din baie, a intrat și ea în dormitor. Mi-am pus pijamaua, m-am trântit în pat și mi-am aprins o țigară.

A intrat și ea în baie și a închis ușa după ea. Era pentru prima oară de când ne căsătorisem când închidea ușa de la baie. Am înțeles imediat semnificația gestului ei.

Dintr-o dată, am simțit nevoia să știu câți bani aveam la bancă. M-am sculat din pat, m-am dus în salon, și am început să socotesc. Un calcul rapid mi-a arătat că dispuneam de aproape o mie de dolari, bani lichizi și zece mii de dolari în obligații. De onorariul la care aveam dreptul

în vederea construirii podului, nu mă puteam atinge decât peste o săptămână.

De când semnasem contractul cu municipalitatea, cheltuisem într-un ritm destul de rapid. Ne cumpăraserăm niște haine, îi luasem Saritei o broșă cu diamant și niște cauciucuri noi pentru mașină. Așa că, eram obligat să mă despart de obligații, pentru a i le da Rimei. Una peste alta, rămâneam cu vreo două mii de dolari pentru o săptămână și cu o grămadă de note de plată de achitat.

M-am întors în dormitor.

Sarita se culcase deja, cu spatele la mine.

M-am băgat și eu în pat și am stins veioza.

— Noapte bună, iubito.

— Noapte bună.

Vocea îi era amară și impersonală.

— Sarita, zău că-mi pare rău, însă sunt convins că ceea ce fac, este bine. Să vezi tu că până la urmă, n-o să-ți pară rău. Hai, nu mai fi așa de supărată.

— Nu mai avem ce discuta despre asta. Noapte bună.

Și liniștea se instaură între noi.

Am rămas cu ochii deschiși în întuneric, deloc mândru de mine. După câteva minute, am reușit să mă concentrez la cele ce aveam de făcut. Dacă aveam de gând să-mi salvez viitorul, trebuia să găsesc soluția de a ieși din rahatul în care intrasem.

În orice caz, era clar că aveam de făcut trei lucruri : s-o găsec pe Rima, să găsesc pistolul și să scap de el și s-o reduc pe Rima la tăcere.

Dar cum s-o găsesc ?

A doua zi, trebuia să trimit băncii din Los Angeles un cec de zece mii de dolari. Se părea că banca asta ar fi fost singura modalitate de a da de urma Rimei. În mod normal, nimeni de-acolo nu mi-ar fi dat adresa ei, dar aș fi putut-o obține printr-o șmecherie oarecare.

După câteva momente de gândire, am ajuns la concluzia că ideea asta nu prea valora mare lucru. Undeva, în banca din Los Angeles, trebuia să existe o fișă a Rimei, cu instrucțiunile date de ea, ca orice sumă care i se virează în cont, să-i fie transferată la cealaltă bancă, despre care habar n-aveam. Ar fi fost oare posibil să pun mâna pe fișa asta ?

Dar cum naiba să am eu acces la fișierul unei bănci? Poate doar prin efracție, numai că asta nu era specialitatea mea. Numai niște spărgători profesioniști ar putea intra prin efracție într-o bancă și asta, cu riscuri foarte mari.

Am ajuns la concluzia că îmi era imposibil să fac vreun plan, atâta timp cât nu vedeam banca. Așa că trebuia să mă duc la Los Angeles.

Gândindu-mă la câtă treabă mă aștepta la birou și la grămada de întâlniri pe care le aveam prevăzute pentru a doua zi, am blestemat-o pe Rima din adâncul sufletului. Asta era, n-aveam decât să-mi amân treburile. Dacă aveam de gând s-o găsesc pe Rima, trebuia să mă mișc rapid.

Va' să zică, aveam un avion la zece și douăzeci și cinci, dimineața. Jack urma să se descurce singur cu problemele cele mai urgente. Mai mult ca sigur că avea să se declare nemulțumit, dar asta era, trebuia să acționez repede. Aveam o mică șansă ca și Rima să plece cu același avion a Los Angeles, și o șansă și mai mică de a o repera, în caz afirmativ.

Eram obligat să plătesc primii zece mii de dolari. După care, aveam la dispoziție trei săptămâni bune, înainte de a face a doua plată. În decursul acestor trei săptămâni, trebuia cu orice preț să dau de Rima și s-o reduc la tăcere.

Capitolul III

I

Am ajuns la birou înainte de ora opt, destul de prost dispus.

În timpul micului dejun de-acasă, Sarita s-a comportat calm. Abia dacă am schimbat câteva cuvinte. Nici unul n-a pomenit de vila lui Terrell, dar asta se ridica între noi ca un zid.

Când am privit la grămada de hârtii înghesuite în dosarul ce purta mențiunea „Urgent", mi s-a strâns inima. Dacă aș fi plecat la Los Angeles, aș fi lăsat în cârca lui Jack o treabă pe care n-ar fi putut-o duce la bun sfârșit. Știam că în acea dimineață avea întâlnire cu antreprenorii pentru a discuta detalii referitoare la amplasamentul podului.

Am lucrat ca un nebun o oră întreagă pentru a rezolva măcar cele mai urgente dintre probleme. Apoi, ușa biroului s-a deschis brusc și Jack și-a făcut apariția ca o furtună.

— 'Neața, Jeff ! făcu el, așezându-se la birou. Am băgat patru buldozere pe șantier. Din clipa asta, au început să lucreze. Acum, trebuie să mă văd cu Cooper să lămurim ce-i cu betonierele alea. A venit corespondența ?

— Încă nu.

Am ezitat o clipă, după care i-am spus, cu destulă emoție :

— Auzi, Jack, trebuie să mă cam car vreo două zile.

Tocmai frunzărea o grămadă de hârtii, mormăind printre dinți. La început, mi s-a părut că nu m-a auzit, dar și-a ridicat iute ochii spre mine.

— Ce-ai spus ?

M-am lăsat pe spate în fotoliu și m-am forțat să-mi iau un aer degajat.

— Trebuie să lipsesc vreo două zile. Așa că o să te rog să te ocupi și de birou.

M-a privit cu niște ochi holbați, de parcă m-ar fi crezut nebun.

— Hei, hei, ușurel, amice ! Jeff, nu poți să-mi faci una ca asta ! Ce dracu-ți trece prin cap ? Pentru astăzi, ai întâlniri fixate cu Kobey, Max Stone, Crombie și Cousins, nu ? Și tot astăzi, îmi trebuie avizele pentru oțel. Nici vorbă să pleci !

— Îmi pare tare rău, dar sunt obligat. Este vorba de o treabă personală foarte urgentă.

Figura lui jovială deveni brusc stacojie și trăsăturile i se înăspriră.

— Fac ceva pe treaba ta personală urgentă ! Avem de construit un pod și suntem presați de timp. Șterge-te la fund cu treaba ta personală ! O să stai locului aici și o să-ți faci treaba, așa cum mi-o fac și eu pe-a mea !

— Jack, zău că trebuie să plec.

Și-a trecut mâna cu degetele răsfirate prin părul rar, fără să mă slăbească din priviri. Încet, figura i-a revenit la culoarea normală iar ochii săi vigilenți luară o expresie inteligentă.

— Ia spune, care-i treaba ?

— Am probleme, i-am răspuns pe un ton neutru, fără să-l privesc. E vorba despre o chestie foarte importantă pentru Sarita și mine.

Și-a făcut de lucru cu hârtiile pe birou, apoi mi se adresă, cu sprâncenele încruntate :

— Auzi, îmi pare rău că mi-am ieșit din fire. Și îmi pare rău că ai probleme. Jeff, să jucăm cu cărțile pe masă. Noi doi suntem asociați. Am băgat în afacerea asta toți banii noștri. Am pus laba pe cea mai mare afacere din orașul ăsta. Dacă ratăm treaba și o dăm în bară, ne-am lins pe bot. Să nu-ți faci iluzii în sensul ăsta. Nu-mi dau seama ce fel de probleme poți să ai, însă vreau să-ți amintesc că ceea ce facem noi acum, reprezintă atât viitorul meu, cât și al tău. Dacă amâni întâlnirile de astăzi, asta înseamnă cinci zile de muncă pierdute. Dacă lui Mathison îi trece prin cap să telefoneze și nu te găsește în oraș, o să-l apuce turbarea. Jeff, insist pe treaba asta, pentru că

nici unul dintre noi nu are dreptul ca măcar două luni de azi înainte, să lipsească un singur minut.

A dat din umeri, după care a continuat :

— Bătrâne, eu am spus ce aveam de spus. Tu n-ai decât să te porți cum crezi tu de cuviință. Dacă o să pleci astăzi, construcția podului o să fie întârziată cu cinci zile, am făcut varză ce-am lucrat până acum, și n-o să mai punem niciodată laba pe o asemenea comandă. Sunt convins de lucrul ăsta și n-ai decât să-mi spui ce vrei tu, că tot n-o să-mi schimb părerea.

Știam că are dreptate. M-a cuprins brusc o poftă nebună de a o ucide pe Rima, dându-mi seama că mizase pe chestia asta : eu fiind legat de mâini și de picioare cu munca mea la Holland City, ea se putea ascunde oriunde, fiind absolut sigură că o dată ascunsă, nu mai aveam cum da de ea.

Am ezitat câteva clipe, după care am renunțat la planul meu. Eram obligat să mă gândesc la Jack și la pod, chiar dacă lucrul ăsta antrena sacrificiul interesului meu personal. Nu-mi mai rămânea decât să aștept. Chestia asta îngreuia considerabil căutarea Rimei, iar eu aveam să mai pierd încă zece mii de dolari dar nu aveam de ales.

— Bine, gata, dă-o naibii de treabă ! am spus. Îmi pare rău că am deschis discuția asta.

— Nu mai pot eu de părerile tale de rău ! Jeff, trebuie să rămâi pe poziție, fiindcă altminteri, ne-am ras, asta e ! Și acum, dacă tot am pus lucrurile la punct, ce-ar fi să-mi spui și mie care e mișcarea ? Doar suntem asociați, ce naiba ! Doar nu sunt atât de cretin să nu înțeleg, văzându-te cum arăți, că ești într-o belea destul de mare. Face bine să împarți cu altcineva necazurile, așa că împarte-le cu mine.

Am fost cât pe ce să-i povestesc totul, dar m-am oprit la timp.

Nu aveam decât un singur mijloc să ies din tot rahatul ăsta : s-o găsesc pe Rima și s-o reduc la tăcere. Nu puteam să-l amestec pe Jack într-o asemenea istorie. Trebuia să mă descurc de unul singur și să nu mai fac pe altcineva părtaș cu un criminal.

— Jack, nimeni nu mă poate ajuta în afacerea asta, i-am spus, întorcându-mi ochii de la el. Oricum, îți mulțumesc pentru intenția pe care ai avut-o.

— Cum vrei, tu știi cel mai bine ce-i de făcut, îmi replică el parcă rănit în orgoliu. Nu mai insist. Însă ți-n să-ți spun că dacă ai nevoie cumva de vreun ajutor oarecare, bani sau orice altceva, poți să te bizui pe mine. Sunt doar asociatul tău. Ce te lovește pe tine, mă lovește și pe mine, în aceeași măsură. M-ai înțeles ?

— Îți mulțumesc, bătrâne.

Am schimbat o privire ușor jenantă. După care s-a ridicat și și-a strâns hârtiile.

— Bine, acum eu o întind. Chiar acum sunt așteptat de doi indivizi.

Cum a plecat, mi-am luat carnetul de cecuri și am completat un cec de zece mii de dolari pe numele lui Rima Marshall. L-am băgat într-un plic, l-am adresat băncii din Los Angeles și l-am pus în mapa corespondenței de expediat. Apoi, am telefonat la banca mea și le-am cerut să-mi vândă obligațiile.

Eram prins în cursă, însă îmi păstram hotărârea de a da de urmele Rimei, mai înainte de a fi nevoie să mă despart de alți bani. Iar dacă mă apucam zdravăn de lucru, aș fi putut obține câteva zile de relaxare. Aveam la dispoziție trei săptămâni pentru rezolvarea hârtiilor care stăteau maldăr pe birou. În felul ăsta, avansam suficient în muncă, încât mi-aș fi putut permite câteva zile de concediu : trei săptămâni până la data următoarei plăți.

M-am pus pe treabă.

Mă îndoiesc că cineva poate să muncească așa cum am muncit eu în decursul celor cincisprezece zile care au urmat. Am muncit ca un disperat.

Erem la birou la cinci și jumătate dimineața și munceam fără întrerupere până după miezul nopții. În timpul acestor două săptămâni, abia dacă am schimbat câteva fraze cu Sarita. Când plecam de-acasă, încă mai dormea, iar când mă întorceam, o găseam în pat, tot dormind. Colaboratorii mei aproape că-și ieșiseră din minți. O transformasem pe săraca de Clara într-un automat filiform, cu ochii adânc înfundați în orbite. Avansam atât de rapid în muncă, încât Jack nu se putea ține pe urmele mele.

— Fi-r-ar a naibii de treabă ! exclamă el în a douăsprezecea zi. Doar nu vrei să terminăm blestematul ăsta

de pod săptămâna viitoare ! Ia-o mai încet, ce dracu' ! Băieții mei o să înnebunească în ritmul ăsta !

— Puțin îmi pasă ! În ceea ce mă privește, totul este aranjat la fix, așa că începând de mâine, o să-mi iau trei zile libere. Sunt convins că în lipsa mea, o să recuperezi tu terenul pierdut. Ai vreo obiecție la zilele astea libere pe care mi le iau ?

Jack aruncă brațele în sus, într-un gest de resemnare :

— Ba chiar sunt fericit că pleci ! Zău așa, Jeff, n-am văzut încă pe nimeni să tragă cum ai făcut-o tu în săptămânile astea două ! Ți-ai câștigat cu vârf și îndesat dreptul la trei zile de concediu. E-n regulă, du-te când vrei, însă vreau să-ți reamintesc un singur lucru dacă ești în continuare în aceeași belea, așa cum cred eu că este cazul, poți să împarți cu mine necazul.

— Bătrâne, o să mă descurc singur. Însă oricum, îți mulțumesc.

Am ajuns acasă pe la unsprezece seara. Era prima oară când mă întorceam la o oră mai rezonabilă. Sarita tocmai se pregătea să se culce.

Reușise să depășească decepția în legătură cu casa, iar relațiile noastre redeveniseră aproape cele obișnuite. Știam că observase modul în care lucram și că era neliniștită în legătură cu asta.

Eram frânt de oboseală, însă mă susținea gândul că în sfârșit, aveam să pornesc în căutarea Rimei.

— Mâine dimineață, la prima oră, o să plec la New York, i-am spus. Trebuie să pun la punct o grămadă de lucruri și o să lipsesc vreo trei sau patru zile. Trebuie să caut niște furnizori mai ieftini pentru construcția podului și New York-ul este singurul loc în care pot găsi ceea ce am nevoie.

A venit și m-a îmbrățișat.

— Jeff, muncind atâta te spetești. Chiar este necesar să lucrezi în ritmul ăsta infernal ?

Și-a îndreptat asupra mea ochii căprui, în care se citea îngrijorarea.

— O să se mai liniștească lucrurile. Așa este, am avut mult de lucru în ultima vreme, însă a fost nevoie să aranjez toată treaba de la birou, ca să pot pleca în călătoria asta.

— Iubitule, ce-ar fi să vin și eu cu tine ? N-am mai fost la New York de ani de zile. Tare mult mi-ar plăcea ! O să fiu împreună după ce o să-ți termini tu treburile și cât o să fii ocupat eu o să colind magazinele.

N-am putut să înțeleg de ce nu mă gândisem până atunci că ar fi vrut să meargă împreună cu mine. În orice caz, era clar că ăsta ar fi fost primul lucru pe care mi l-ar fi propus. Am privit-o fix, o clipă lungă și penibilă, incapabil să inventez un pretext mai acătării pentru a o refuza. Probabil că privirea mea a fost mai elocventă decât orice aș fi spus eu. Am văzut cum ochii ei își pierdură expresia animată, iar figura i se alungi.

— Te rog să mă scuzi, făcu ea, întorcându-se să aranjeze pernele de pe pat. Așa este, prezența mea nu ar face decât să te încurce. Nu m-am gândit la asta. Îmi pare rău că m-am gândit la una ca asta.

Am respirat adânc. Îmi era groază să-i văd o asemenea figură. Îmi era groază de toată suferința pe care i-o produceam.

— Sarita, vezi tu, o să fiu ocupat de dimineață până seara. Nu tu trebuie să-ți ceri scuze, ci eu, dar cred că de data asta, trebuie să rămâi acasă. Îți promit însă că data viitoare, când o să mai plec, o să fie altceva și o să mergem împreună.

— Da, sigur, răspunse ea, umblând de colo-colo prin dormitor. Acum hai să ne culcăm.

Abia după ce am stins lumina și ne aflam întinși în pat, mă întrebă :

— Jeff, ce o să facem cu banii noștri ? Te-ai gândit la ceva anume ?

Banii noștri aveam să-i dăm Rimei, dacă nu reușeam s-o găsesc între timp și să o omor. Însă nu-i puteam spune Saritei așa ceva.

— O să ne construim o casă, i-am răspuns pe un ton nu prea convins. Și după ce o să termin cu toată treaba asta, o să ne distrăm și noi.

— Jack și-a cumpărat un Thunderbird. Și ca să-și schimbe mobila din apartament, a cheltuit douăsprezece mii de dolari. Cu banii care ne revin nouă, ce s-a întâmplat ?

— Nu te gândi tu la Jack. E singur cuc și n-are de ce să-și facă griji cu privire la viitorul lui. Pe când eu, tre-

buie să mă asigur că dacă mi se întâmplă ceva, tu o să ai din ce să trăiești, nu-i așa ?

— Adică ce, vrei să spui că trebuie să aștept până o să mori, sau până o să fim bătrâni, ca să ne atingem de banii ăia ?

— Ascultă, Sarita... (Tonul meu iritat m-a deranjat chiar și pe mine). O să cheltuim banii ăștia...

— Jeff, scuză-mă te rog. Mie mi se pare ciudat că tu o să încasezi șaizeci de mii de dolari, iar noi continuăm să trăim în același fel, să purtăm aceleași haine, să nu ieșim nicăieri, și să nu facem nimic... nici măcar nu pot să merg cu tine până la New York. Poate că sunt o femeie irațională, însă efectiv nu înțeleg de ce muncești ca un disperat, zi și noapte, fără ca nici tu și nici eu, să nu ne distrăm căutând de puțin, sau să profităm cât de cât de pe urma muncii tale.

Am simțit cum mi s-a urcat sângele la cap și n-am mai reușit să-mi păstrez calmul.

— Sarita, pentru numele lui Dumnezeu, gata, ce naiba ! am strigat. Încerc să construiesc un pod ! Nici măcar n-am încasat banii ăia. O să-i cheltuim când o să-i primesc !

După câteva clipe de tăcere, mi-a spus cu un ton stupefiant și rece :

— Te rog să mă ierți. N-am vrut să te supăr.

A urmat o altă tăcere, mortală, interminabilă. Fiecare din noi știa că celălalt era treaz, incapabil să adoarmă, cu sufletul plin de neliniște și de amărăciune.

Fantoma Rimei exista între noi, separându-ne unul de celălalt și amenințându-ne fericirea.

Trebuia neapărat s-o găsesc.

Trebuia neapărat să scap de ea.

II

Am aterizat pe aeroportul din Los Angeles pe la unu, la prânz. Am luat un taxi și i-am spus șoferului să mă ducă la *Pacific Union Bank*.

În decursul ultimelor trei săptămâni, mi-am consacrat rarele mele momente libere storcându-mi mintea să găsesc

un mijloc pentru a obține adresa celeilalte bănci a Rimei. Și cum eram absolut sigur că *Banca Pacific Union* avea adresa asta pe o fișă oarecare, trebuia mai întâi să descopăr fișa asta.

În timp ce-i plăteam șoferului cursa, m-am simțit ușurat constatând că banca era cu adevărat impunătoare. Îmi era frică să nu fi fost o sucursală neînsemnată, cu un personal redus, unde aș fi putut fi recunoscut cu ușurință. Însă m-am găsit în fața unei clădiri cât toate zilele, pe unde intrau și ieșeau întruna un șir neîntrerupt de oameni.

Am pătruns într-un hol vast. La dreapta și la stânga se aliniau ghișeele, în spatele cărora se aflau casierii. În fața fiecărui ghișeu, aștepta câte un mic grup de clienți. La etaj, de jur împrejurul holului, era o galerie de unde se auzea zgomotul mașinilor de scris. La extremitatea holului, se afla un birou cu pereți de sticlă, rezervat probabil funcționarilor băncii.

M-am așezat la coadă la un ghișeu. Am întins mâna și am luat un formular și pe urmă, am scos din portofel zece bancnote de cinci dolari. După câteva minute, mai aveam în față o singură persoană. Pe formular, scrisesem cu litere mari RITA MARSHALL, iar jos, la sfârșit „plătit de John Hamilton".

Persoana din fața mea își termină treaba și plecă. Am avansat un pas și am băgat pe sub fereastra zăbrelită a ghișeului formularul și cele zece bancnote.

Casierul luă formularul, ridică ștampila, dar se opri încruntându-și sprâncenele și-și ridică privirea spre mine.

Stăteam sprijinit de tejghea, privind în gol, cu privirea impasibilă.

— Domnule, nu cred că este în regulă, spuse el.

Mi-am întors privirea spre el și mi-am încruntat și eu sprâncenele.

— Cum adică ?

A ezitat, a examinat încă o dată formularul, după care a adăugat :

— Vă rog să așteptați câteva clipe.

Lucrurile s-au petrecut exact așa cum am sperat. A plecat de la ghișeu, cu formularul în mână și, a urcat scara care ducea la galerie. M-am dat înapoi câțiva pași ca să văd mai bine ce se petrece. Ajuns acolo, s-a apropiat de

o tipă care stătea în faţa unei maşini de calculat şi i-a spus câteva cuvinte. Tipa se răsuci cu fotoliul şi consultă din priviri un panou mare fixat pe perete, care părea a fi o listă de nume. Îşi întoarse apoi fotoliul şi începu să apese la maşină pe nişte clape. Peste câteva clipe, întinse mâna şi-i dădu casierului o bucată de carton.

Inima începu să mi-o ia la galop.

Mă convinsesem că acţionase o maşină automată care era în stare să dea fişa oricărui client, aceştia având fiecare câte un număr individual.

Era suficient să introduci în maşină numele sau numărul clientului, acţionând tastatura, că maşina dădea pe loc o fişă.

Casierul examină cartonul şi formularul meu. Apoi dădu cartonul tipei şi se grăbi să coboare.

— Domnule, cu siguranţă că este o greşeală, îmi spuse. Nu avem nici un cont pe acest nume. Sunteţi sigur că acesta este numele corect ?

Am dat din umeri, cu un gest nerăbdător.

— N-aş putea să bag mâna în foc. Este vorba de o datorie făcută la un joc de bridge. Am jucat împotriva doamnei Marshal şi am pierdut. Întrucât nu am avut carnetul de cecuri la mine, i-am promis că voi plăti datoria la banca dumneavoastră. Din câte am înţeles eu, nu aceasta este banca la care are cont, însă i se poate transfera orice sumă prin intermediul dumneavoastră.

M-a privit, făcând ochii mari.

— Aşa este, domnule, dacă vorbim despre aceeaşi persoană, însă numele dumneaei nu este Marshal. Nu cumva este vorba despre doamna Rima Marshall, cu doi de „l" ?

— Se prea poate, am răspuns, o să verific.

Apoi, am adăugat pe un ton dezinvolt :

— Problema este că nu am adresa ei. Mi-o puteţi comunica dumneavoastră ?

Mi-a replicat fără să schiţeze nici un gest :

— Dacă doriţi să încredinţaţi băncii noastre o scrisoare prin care să transferăm în contul doamnei Marshall banii pe care îi datoraţi, vă vom servi cu cea mai mare plăcere.

Eram aproape sigur că mă voi aştepta la un astfel de răspuns, însă, cu toate astea, am fost decepţionat.

— Aşa am să fac. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere, domnule.

I-am făcut un semn din cap, mi-am pus banii în buzunar şi am ieşit.

Jucasem primul act al piesei. Acum, că ştiam unde se află fişele, nu-mi mai rămânea decât să pun mâna pe fişa ei.

Am luat un taxi şi m-am dus la un hotel liniştit şi nu prea scump. Cum am intrat în cameră, am telefonat la *Pacific Union Bank* şi am cerut să vorbesc cu directorul.

Am aşteptat nişel, iar după ce mi s-a făcut legătura, m-am prezentat sub numele de Edward Masters şi l-am întrebat dacă m-ar fi putut primi a doua zi dimineaţă pe la ora zece, pentru a trata o afacere cu el.

Mi-a fixat o întâlnire la zece şi un sfert.

Mă cam sâcâia faptul să rămân inactiv până a doua zi, dar în împrejurările date, nu trebuia să bruschez lucrurile. Eram conştient de faptul că în urmă cu treisprezece ani, poliţia din Los Angeles căutase un bărbat cu pleoapa dreaptă căzută şi cu o cicatrice pe maxilarul drept. S-ar fi putut ca un poliţist plin de zel să mă recunoască şi după atâta amar de vreme. În consecinţă, mi-am petrecut tot restul zilei în camera mea şi m-am culcat devreme.

A doua zi, m-am prezentat la bancă la zece şi paisprezece minute.

Am fost imediat invitat în biroul directorului.

Era un individ rotofei, scund, între două vârste şi cu un aer foarte profesional. Mi-a strâns mâna şi m-a făcut să înţeleg că era foarte ocupat aşa că ar fi fost cel mai bine să-i spun despre ce era vorba, fără să mai pierd vremea.

I-am explicat că reprezentam o firmă de construcţii de locuinţe. Sediul nostru se găsea la New York, însă intenţionam să deschidem o sucursală şi la Los Angeles. Chipurile ne hotărâsem să deschidem un cont la *Pacific Union* şi i-am dat să înţeleagă că eram o firmă destul de importantă. Aşa că venisem să-i cer sfatul în legătură cu viitoarele noastre sedii, întrucât, având vreo zece şefi de servicii şi două sute de salariaţi, aveam nevoie de mult spaţiu. Se vede treaba că cifrele pe care i le-am servit au produs o impresie puternică asupra lui. Mi-a dat numele unei agenţii imobiliare, care îmi putea face rost de tot ceea ce aveam nevoie. I-am spus că intenţionam să trans-

ferăm aproape două milioane de dolari de la banca noastră din New York la banca lui, pentru a putea demara afacerea noastră. Şi cifra asta l-a impresionat.

A afirmat că ar fi fericit să facă pentru mine tot ceea ce i-ar fi stat în putinţă. Era suficent doar să-i cer acest lucru, că toate serviciile pe care le putea oferi banca sa, îmi stăteau la dispoziţie.

— Cred că deocamdată, nu am nevoie de nimic, am spus.

Dar după o clipă de tăcere, am adăugat :

— Ba la drept vorbind, ar fi ceva. Am văzut că aveţi o dotare tehnică foarte modernă. Aş vrea să ne instalăm şi noi aşa ceva. Cui ar trebui să mă adresez ?

— La *„Chandles şi Carrington"*. Sunt cei mai buni în privinţa asta, şi au toată aparatura necesară.

— Într-o oarecare privinţă, specificul muncii noastre seamănă cu al dumneavoastră, am spus eu, abordând prudent motivul pentru care mă aflam în faţa lui. Vedeţi dumneavoastră, domnule director, avem şi noi o mulţime de clienţi, cam peste tot. Trebuie să fim într-un contact permanent cu ei şi să consemnăm în nişte fişe, orice tranzacţie încheiată. Am văzut că aveţi un fel de fişier automat, care mă interesează. Ce părere aveţi despre el, merge bine sau se mai strică ?

Picasem la fix : fişierul automat era pentru el un subiect de orgoliu.

— Este un aparat de care sunt cât se poate de satisfăcut. Recunosc că a costat cam scump, dar la urma urmelor, la ora ctuală nu poate exista ceva mai bun.

— L-am văzut când am intrat. Chiar sunteţi atât de mulţumit de el ?

— Domnule Masters, dacă sunteţi chiar atât de interesat de fişierul nostru automat, aş fi fericit dacă aţi fi de acord să asistaţi la o mică demonstraţie. Suntem mai mult decât mulţumiţi de funcţionarea lui. Vreţi să-l vedeţi la lucru ?

M-am forţat să iau un aer dezinvolt.

— N-aş vrea să vă răpesc din timpul dumneavoastră preţios... şi să vă plictisesc cu...

— Nu-i nici o plictiseală, este o adevărată plăcere.

A apăsat pe unul din butoanele de pe biroul său şi a adăugat :

— Am să-l rog pe Flemming să vă arate fişierul.

— Cum o să găsim spaţiile necesare pentru sediile noastre, o să iau imediat legătura cu dumneavoastră, i-am spus. Vă mulţumesc mult pentru amabilitate.

În pragul uşii apăru un funcţionar : un individ cu un aer serios, care luă o atitudine de aşteptare respectuoasă.

— Flemming, dumnealui este domnul Masters. O să deschidă un cont la noi. Este interesat de fişierul nostru automat. Te rog, fă-i o demonstraţie.

— Bineînţeles, domnule director, spuse individul, înclinându-se în faţa mea. Cu cea mai mare plăcere.

M-am ridicat de pe scaun. Îmi tremurau picioarele. Ştiam că eram la jumătatea drumului, dar nu era suficient. I-am strâns mâna directorului, mulţumindu-i încă o dată. Apoi, am ieşit în urma lui Flemming, care m-a condus de-a lungul scărilor şi a galeriei de la etaj.

Ne-am oprit în dreptul fişierului automat.

Tipa care lucra la el s-a răsucit cu fotoliul şi ne-a aruncat din ochi o privire întrebătoare.

Flemming m-a prezentat, după care s-a apucat să-mi explice cum funcţiona maşinăria.

— Banca noastră are vreo trei mii şi jumătate de clienţi. Fiecare dintre ei are un număr individual. Lista acestor numere se află pe acest panou.

Şi mi-a arătat cu degetul panoul de pe perete. M-am aşezat în faţa lui şi l-am parcurs rapid din priviri. Am găsit numele Rimei. Mi s-a părut ciudat să văd acele litere care-i formau numele şi numărul ei individual : Rima Marshall 2997.

Am absorbit acest număr cu întreaga mea fiinţă, cum nu mai absorbisem niciodată nimic în toată viaţa mea.

— Din momentul în care avem acest număr, îşi continuă Fleming prelegerea, e suficient să-l batem la tastatura maşinii, care va emite imediat o fişă, ce va cădea în acest lăcaş.

— Mda, mi se pare interesant, am spus eu, zâmbindu-i dar oare şi funcţionează ?

Operatoarea fişierului, care ascultase până atunci fără să scoată o vorbă, interveni, adresându-mi un surâs îngăduitor :

— De când am instalat-o, nu a greşit nici măcar o singură dată.

— Faceţi-mi o demonstraţie, i-am spus, zâmbindu-i şi eu.

— Haideţi să luăm primul nume de pe listă, făcu Flemming. Este vorba de domnul Aitken şi are numărul 0001. Domnişoară Laker, daţi-mi vă rog fişa domnului Aitken.

Operatoarea îşi răsuci fotoliul şi bătu pe tastele maşinii. Maşina începu să zumzăie, după care căzu în platou o fişă de carton.

— Nimic mai simplu, declară Flemming, întorcându-şi spre mine o figură luminoasă.

Am întins mâna.

— Eu sunt sceptic din fire. Poate că fişa asta nu are nici o legătură cu domnul Aitken.

Cu un aer încântat, Flemming îmi întinse cartonaşul pe care numele de Aitken era imprimat cu majuscule.

— Mda, recunosc că este foarte impresionant. După cât se pare, trebuie să investesc şi eu nişte bani într-un asemenea fişier. Pot să încerc şi eu ?

— Bineînţeles, domnule Masters, bineînţeles. Poftiţi.

M-am aplecat deasupra tastaturii şi am apăsat pe taste pentru a forma numărul 2997.

Inima îmi bătea atât de tare încât mă temeam ca Fleming şi operatoarea să nu-i audă bătăile.

Maşina începu să zumzăie. Am rămas nemişcat, cu figura transpirată şi cu ochii la pândă. În sfârşit, cartonaşul apăru.

Fleming şi operatoarea surâdeau.

— Numărul ales de dumneavoastră, spuse Flemming, aparţine domnişoarei Rima Marshall. Verificaţi şi dumneavoastră.

A întins mâna şi mi-a dat cartonaşul.

Pe el era scris :

Rima Marshall. Cont : Santa Barbara. Credit : 10.000$

— Extraordinar, am exclamat eu, încercând să-mi păstrez totuşi un ton calm. Ei bine, vă mulţumesc. Este exact aparatul de care aveam nevoie.

Peste o jumătate de oră, mă aflam la volanul unei maşini pe care o închiriasem, rulând cu toată viteza pe şoseaua care ducea spre Santa Barbara.

Îmi tot repetam că nu trebuia să fiu prea optimist. Bineînțeles, restrânsesem aria investigațiilor mele și eram aproape sigur că Rima locuia undeva prin împrejurimile orașului Santa Barbara. Însă mai întâi era nevoie s-o găsesc și nu prea aveam mult timp la dispoziție.

Am ajuns în Santa Barbara pe la cinci și jumătate. Am întrebat un agent de circulație unde se găsea *Pacific Union Bank* iar acesta îmi indică drumul de urmat.

Am mers încet prin fața băncii, care era închisă. Era o sucursală mică. Am parcat mașina și m-am întors pe jos, să examinez locurile.

Chiar în fața băncii, se afla un hotel mărunt și neînsemnat. Mi-am luat valiza din mașină și am intrat în el.

Era unul din acele locuri mizerabile, a cărui clientelă se compune în general din comis-voiajori.

Individa obeză din spatele biroului de recepție îmi întinse un pix să semnez în registru, după care îmi adresă un zâmbet lugubru de bun-sosit.

Am întrebat-o dacă avea vreo cameră care dădea spre stradă. Mi-a răspuns că da, dar îmi recomanda camerele din spate, unde nu se auzea așa de mult zgomot.

I-am răspuns că nu mă deranja zgomotul. Mi-a dat o cheie, mi-a explicat unde se afla camera și mi-a spus că micul dejun se servea la șapte dimineața.

Camera era simplă și curată, lipsită de confort, dar mie nici că-mi păsa. Cum am intrat m-am dus la fereastră și am aruncat o privire afară. Banca se găsea chiar în față.

M-am așezat pe un scaun lângă fereastră și mi-am fixat privirile pe grilajul de la intrarea băncii.

Oare când avea să vină Rima la bancă ?

Știam că nu puteam îndrăzni să repet figura care îmi reușise la Lon Angeles, pentru a afla adresa Rimei. Știam că dacă Rima ar fi bănuit doar că eram pe urmele ei, ar fi șters putina în doi timpi și trei mișcări, iar eu aș fi fost obligat să plec din nou de la zero.

Dacă rămâneam postat la fereastră, s-ar fi putut să am norocul s-o văd. Iar atunci, aș fi putut-o urmări și descoperi unde stă.

Mi-am dat seama că asta avea să-mi ia o groază de timp.

Întrucât trebuia să mă întorc la birou peste două zile, nu puteam rămâne în hotel mai mult de douăzeci şi patru de ore. Poate că aveam şi eu bafta asta, să dau de Rima în acest interval. Aşa că, m-am hotărât să-mi încerc norocul, nepunându-mi prea mari speranţe în faptul că avea să vină a doua zi la bancă.

În nici un caz nu trebuia să mă arăt pe străzi. Dacă m-ar fi văzut cumva, mai înainte de a o vedea eu, toate planurile mele s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Am luat decizia să nu risc nimic şi să rămân în cameră.

Mi-am desfăcut valiza, am făcut un duş, m-am schimbat şi am coborât în holul hotelului. Era pustiu. Am pierdut câteva minute frunzărind anuarul telefonic, în cazul, puţin probabil în care Rima s-ar fi găsit în el, dar n-am dat de nimic.

M-am întors în cameră şi m-am întins pe pat. Nu puteam face nimic până a doua zi dimineaţă, când avea să se deschidă banca.

Orele se scurgeau lent.

Am coborât mai târziu în sala de mese. Am avut parte de o cină tristă, prost gătită şi servită ca vai de lume.

După ce am mâncat, m-am culcat.

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, i-am spus individei obeze că aveam o grămadă de hârtii de rezolvat şi că eram obligat să lucrez în cameră.

M-a asigurat că nu voi fi deranjat.

M-am întors în cameră şi m-am aşezat la fereastră.

Banca s-a deschis la nouă. Era cât se poate de clar că afacerile ei erau departe de a fi înfloritoare. În primele două ore, nu am văzut intrând decât cinci clienţi. După care, a fost ceva mai multă animaţie, dar nu cu mult. Am continuat să rămân la postul meu.

Nu am încetat să sper până la ora închiderii. În acel moment, m-am simţit atât de deprimat, încât îmi venea să mă arunc în cap.

Trebuia să plec a doua zi dimineaţă şi ştiam că nu mai aveam nici cea mai mică şansă să dau de Rima înainte de a doua scadenţă a plăţii.

Mi-am petrecut restul serii încercând să găsesc vreo altă soluţie de a da de ea, dar n-am reuşit.

Nu mi-ar fi servit la nimic să bat străzile în speranţa de a o întâlni. Şi în plus, ar fi fost şi periculos. Putea

foarte bine să mă vadă, mai înainte de a o vedea eu și atunci, și-ar fi luat tălpășița.

Brusc, mi-a venit o idee : de ce să nu contactez o agenție de detectivi particulari ?

Timp de câteva clipe, am fost într-atât de entuziasmat de ideea asta, încât era cât pe ce să mă năpustesc în hol și să caut în anuarul telefonic adresa unei astfel de agenții. Însă în curând mi-am dat seama că nu aș fi îndrăznit niciodată să-mi pun ideea în practică.

„Atunci când o să dau de Rima, o s-o omor."

Agenția respectivă și-ar fi amintit de mine și ar fi informat poliția că îi angajasem pentru a da de urma Rimei. După care, poliția s-ar fi pornit să mă caute.

Toată chestia asta era o afacere doar între ea și mine. Nimeni nu m-ar fi putut ajuta. Eram obligat să mă descurc de unul singur.

În acel moment, am realizat faptul că, chiar dacă aș fi aflat unde stă, îmi mai rămânea să inventez o modalitate de a o suprima, fără să risc câtuși de puțin.

Nu dădeam înapoi în fața ideii de a o omorî. Era vorba de viitorul meu și al Saritei, fată de viața ei inutilă. Însă trebuia să o lichidez în asemenea fel, încât niciodată să nu pot fi bănuit.

Îi încredințase ea oare cuiva că mă șantaja ? Ăsta era un alt lucru de care trebuia să mă asigur. Toată povestea asta era un adevărat coșmar. O problemă ridica altă problemă, care conducea la încă una.

Mai întâi, trebuia s-o găsesc.

După care, nu aveam decât să mă las ghidat de împrejurări, în ceea ce privea cea mai bună modalitate de a o omorî.

Și în cele din urmă, trebuia să fiu absolut sigur că nu puteam fi acuzat de crimă.

A doua zi dimineață, am luat avionul spre Holland City și am ajuns la birou, puțin după unsprezece.

Jack tocmai vorbea la telefon. Cum m-a văzut, i-a spus interlocutorului :

— Te sun eu în zece minute. Am ceva urgent de rezolvat.

Și a închis.

Cum m-a privit, am înțeles că se întâmplase ceva foarte grav. Era palid și avea pungi la ochi, de parcă n-ar fi

dormit toată noaptea. Pe figura sa, de obicei jovială, era întipărită o expresie care a făcut să-mi treacă un fior prin șira spinării.

— Jeff, ai trecut pe-acasă ?

— Nu, am venit direct de la aeroport.

Mi-am lăsat jos valiza și mi-am aruncat impermeabilul pe un scaun.

— Am încercat să iau legătura cu tine, spuse cu o voce spartă și nesigur. Pe unde dracu' ai umblat ?

— Da' ce s-a întâmplat ?

A ezitat, după care s-a ridicat încet de pe scaun :

— Sarita...

Inima mi s-a oprit o secundă, după care a început să-mi bată violent.

— Ce s-a întâmplat cu Sarita ? am îngăimat eu.

— Jeff, e foarte grav. A avut un accident... Am încercat să iau legătura cu tine în toate locurile în care credeam că te pot găsi...

Înghețasem până-n măduva oaselor și tremuram din tot corpul.

— N-a murit, nu ?

— Nu, slavă domnului, dar e rănită grav. Un șofer beat a intrat cu mașina în mașina ei. Jeff, sper din tot sufletul să nu fie foarte grav.

Am rămas lipit locului, uitându-mă fix la el. Simțeam în suflet un vid uriaș și încercam sentimentul că eram singur pe lume.

— Când s-a întâmplat ?

— În dimineața în care ai plecat tu. S-a dus la cumpărături. Nenorocitul ăla mergea pe stânga și...

— Jack, nu-mi ascunde nimic ! Spune-mi exact în ce stare este !

A ocolit biroul și mi-a pus o mână pe umăr.

— Medicii fac tot ce se poate face. Trebuie să aștepți. E doar o chestiune de timp. Nu o poți vedea. Nimeni n-o poate vedea. Cum se vor ivi noutăți, or să ne sune aici, la birou. Are o șansă să scape, dar este o șansă foarte mică, asta e...

— La ce spital este ?

— La spitalul municipal. Jeff, stai.

Am ieșit din birou alergând, am trecut prin fața Clarei, care era palidă ca ceara și am luat-o la goană pe cu-

loar, până la lift. Am ajuns în stradă, fără să știu nici eu prea bine cum, și am oprit un taxi, făcând niște semne disperate.

— La spitalul municipal, i-am spus șoferului, deschizând brusc portiera. Și te implor, cât poți de repede !

Șoferul îmi aruncă o singură privire. Apoi, porni din loc în trombă luând-o pe niște străzi laterale și evitând traficul de pe arterele principale, mergând ca la curse. Eu stăteam înțepenit, cu pumnii strânși pe genunchi.

Nu mă puteam opri să mă gândesc că în timp ce eu o căutam pe Rima, singura persoană care reprezenta totul pentru mine în lumea asta, era ținuită pe un pat de spital. Am simțit în acele momente pentru Rima o ură rece și mortală.

După zece minute de cursă nebunească, taxiul opri în fața spitalului.

In timp ce-i plăteam, șoferul mă întrebă :

— Soția ?

— Da.

M-am năpustit pe scări, urcând câte trei.

— Baftă, amice, baftă ! strigă șoferul în urma mea

Capitolul IV

I

Doctorul Weinbourg era un tip înalt, adus de spate, cu nasul coroiat, cu o gură senzuală și cu ochii întunecați și clari ai cuiva care a cunoscut suferința.

Imediat ce i-am spus infirmierei de la biroul de recepție cum mă numesc, m-a și condus în cabinetul doctorului. După ce am luat loc în fața lui, mi-a spus cu o voce guturală :

— Domnule Halliday, este doar o chestiune de timp. Am făcut tot ce a fost omenește posibil pentru soția dumneavoastră, cel puțin până acum. Păcat că nu ați fost prezent când a fost internată. Și-a păstrat cunoștința douăsprezece ore și a cerut întruna să vă vadă. Acum, este fără cunoștință și nu-și va putea reveni decât în funcție de anumiți factori. Însă, există o problemă despre care vreau să discut cu dumneavoastră. Soția dumneavoastră are leziuni grave pe creier. Printre chirurgii specialiști în acest domeniu, există unul renumit. O operație pe creier este întotdeauna periculoasă și foarte dificilă, însă doctorul Goodyear are multe reușite la activul său. Cred că dacă soția dumneavoastră va fi operată de el, va avea cincizeci la sută șanse de reușită. Onorariul doctorului Goodyear este de trei mii de dolari. Bineînțeles, or să mai fie și niște cheltuieli suplimentare. Pe scurt, v-ar trebui cam vreo cinci mii de dolari, fără a vi se garanta reușita.

— Nu contează cât trebuie să plătesc. Aduceți-l pe Goodyear. Cheltuiți tot cât este necesar.

A pus mâna pe telefon și a cerut să i se facă legătura cu doctorul Goodyear.

A durat cinci minute să obțină legătura și încă alte câteva minute s-o convingă pe secretara acestuia că era

vorba de un caz foarte urgent. Mi s-au tăiat picioarele de frică când l-am auzit explicând natura leziunilor Saritei. N-am înțeles decât pe jumătate din ceea ce spunea, însă ceea ce am înțeles m-a dumirit mai mult decât orice asupra gravității stării în care se afla.

Doctorul Weinbourg puse în cele din urmă receptorul în furcă.

— Da, domnule Halliday. este în regulă. Doctorul Goodyear nu a refuzat niciodată să intervină într-un caz urgent. Va veni.

— Pot să-mi văd soția ?

— N-o să vă ajute la nimic dacă o s-o vedeți. Este inconștientă.

— N-are importanță, aș vrea s-o văd.

M-a privit scrutător, după care a dat din cap.

— Veniți cu mine.

După ce am străbătut mai multe culoare și am trecut prin câteva uși batante, am urcat o scară și am ajuns în cele din urmă în fața unei uși, lângă care stătea pe un scaun un individ îndesat.

Individul, care mirosea de la o poștă a polițist, și-a scos țigara din gură, mi-a aruncat o privire indiferentă și i s-a adresat doctorului :

— Vreau să vorbesc cu bolnava imediat ce-și revine. Trebuie să punem mâna neapărat pe jigodia aia de șofer.

— O să cam ai de așteptat, îi răspunse Weinbourg.

Apoi, a apăsat pe clanță și a deschis ușa.

M-am postat la capul patului în care se afla Sarita și am devorat-o din ochi. Avea capul bandajat. Cearceaful cu care era învelită îi era tras până la bărbie. Părea mică, iar figura palidă ca ceara, semăna cu a unui mort.

La capul patului era așezată o infirmieră. S-a ridicat, s-a uitat la doctorul Weinbourg și i-a adresat un ușor semn din cap : codul secret dintre infirmier și medic.

A fost cel mai groaznic moment al existenței mele. Am rămas locului, parcă înțepenit, cu ochii lipiți de figura Saritei încercând instinctiv sentimentul că niciodată n-o să mă mai privească, niciodată n-o să-mi mai vorbească și că niciodată n-o să mă mai țină în brațe.

Când am ajuns acasă, tocmai în clipa în care deschideam ușa, am auzit telefonul sunând.

Am ridicat receptorul.

Era primarul.

— Jeff ? Am încercat să dau de tine. Jack mi-a spus că te-ai dus la spital. Cum se simte Sarita ?

— Tot așa. O să vină un chirurg specialist în operații pe creier. Trebuie operată.

— Hilda și cu mine ne-am gândit tot timpul la voi. Putem face ceva să te ajutăm ?

I-am mulțumit cu o voce fără vlagă și i-am răspuns că nu. Acum, totul depindea de chirurg.

— Jeff, mai mult ca sigur că o să ai nevoie de bani. Am vorbit deja cu membrii consiliului. O să ți se avanseze jumătate din onorariu, fără să fie nevoie să mai aștepți. Mâine o să ai în bancă treizeci de mii de dolari. Trebuie neapărat să fie salvată ! Este femeia cea mai fermecătoare, cea mai delicată...

N-am mai putut suporta.

— Îți mulțumesc, l-am întrerupt eu, după care am închis.

Am început să mă plimb de colo-colo prin apartament. După câtva timp am auzit soneria de la intrare.

Era Jack.

— Ia spune, ce noutăți ai ?

I-am pomenit de chirurgul specialist în operații pe creier.

S-a lăsat să cadă într-un fotoliu și și-a frecat ochii.

— Cred că nu mai este nevoie să-ți spun cât sunt de răvășit. Însă, deocamdată, hai să vorbim deschis. Viitorul nostru, al tău, al meu și al Saritei, depinde de podul ăsta blestemat. Așa că, uite ce-ți propun eu. Am dat de un tinerel, abia ieșit de pe băncile facultății, care ar putea să facă treaba ta. De fapt, tu ai pus lucrurile la punct, așa că nu-i mai rămâne decât să urmărească programul pe care deja l-ai trasat. Tu o să fii nevoit să rămâi în contact cu spitalul. Iar eu împreună cu băiatul ăsta, o să ne descurcăm la birou timp de o lună. În felul ăsta, o să ai și tu timp să te mai liniștești și să fii alături de Sarita. Ce spui ? Ești de acord ?

— Mda, numai dacă ești absolut sigur că o să se poată descurca.

— O lună de zile, garantez eu că o să se descurce. Însă după luna asta, trebuie să iei din nou hățurile în mâini. Și în altă ordine de idei Jeff, dacă ai nevoie de ceva parale, poți să-mi ceri.

— Îți mulțumesc bătrâne, n-am nevoie.

— E-n regulă, spuse el, ridicându-se. Acum o întind. Am de lucru până peste cap. Și nu-ți fă griji prea mari. O să vezi, e tânără și o să se facă bine. Spune-mi, pot să te ajut cu ceva ?

— Nu, Jack, îți mulțumesc. Iar dacă o să ai nevoie de mine, o să fiu acasă. I-am spus doctorului că o să aștept acasă. Mi se pare că n-are rost să stau la spital.

— Da, așa este. Ei bine...

Mi-am dat seama că era grăbit să plece. Ceea ce conta cel mai mult pentru mine era Sarita, iar ceea ce conta mai mult pentru el, era podul. Am înțeles cât se poate de clar lucrul ăsta. Numai că, în acele momente, prea puțin îmi păsa dacă se construia sau nu.

— Jeff, și ascultă-mă pe mine, totul are să se rezolve, continuă el, în drum spre ușă.

Se opri o clipă pentru a mă privi, după care adăugă :

— Problemele alea pe care le-ai avut, s-au terminat ? Pot să te ajut cu ceva în privința asta ?

— Le-am rezolvat.

A dat din cap și a plecat.

Mi-am aprins o țigară, dar după două fumuri, am și stins-o.

Peste opt zile, trebuia să-i trimit Rimei încă zece mii de dolari. Iar peste încă o lună, alți treizeci de mii. Eram cât se poate de sigur că nu se va opri aici. Avea să-și continue șantajul și să mă stoarcă de ultimul ban. Cu cheltuielile de spitalizare care mă așteptau și cu onorariul chirurgului, nu îndrăzneam să mă ating de bani, dar pe de altă parte, nu îndrăzneam nici să nu-i plătesc Rimei. Era în stare, așa țicnită cum o știam, să pună poliția pe urmele mele. Și asta mai lipsea, să înfund pușcăria, exact în momentele în care Sarita ar fi avut cel mai mult nevoie de mine.

Mă plimbam ca un leu prin cușcă, întrebându-mă, ce aveam de făcut. Nici la Santa Barbara nu puteam pleca, atâta timp cât Sarita era încă grav bolnavă. Însă de făcut, trebuia să fac totuși ceva.

În cele din urmă, m-am hotărât să-i cer Rimei o amânare.

I-am scris o scrisoare în care i-am povestit de accidentul suferit de Sarita și i-am explicat că atâta timp cât nu știam exact ce cheltuieli voi avea, nu-i mai puteam

da nici un ban. Iar mai târziu, aveam să mă achit de o parte din datoria mea.

Nu pot spune exact de ce mi-am închipuit că avea să se arate înțelegătoare. Poate că spiama care pusese stăpânire pe mine mă făcuse să-mi pierd luciditatea. Dacă mi-aș fi adus aminte chiar un singur moment cărui gen de creatură îi scriam, n-aș mai fi trimis scrisoarea. Însă nu mă aflam într-o stare în care să pot gândit lucid.

Am rugat portăreasa să-mi trimită scrisoarea la poștă chiar în acea seară și s-o expedieze prin poșta expres. Dacă banca din Los Angeles avea s-o înștiințeze imediat, Rima urma să primească scrisoarea peste două zile.

Pe la opt seara, am primit un telefon de la spital. Doctorul Goodyear sosise și mă ruga să mă prezint imediat.

Goodyear era un omuleț rotofei, chel și cu gesturi repezite.

Mi-a spus că avea de gând s-o opereze pe Sarita imediat.

— Domnule Halliday, nu vreau să vă faceți iluzii. Soția dumneavoastră este într-o stare foarte gravă. Operația o să fie foarte grea. Ca să fiu sincer, șansele sunt mai degrabă împotriva ei, însă o să fac tot ce-mi va sta în putință. Cred că ar fi mai bine să rămâneți aici.

Cele trei ore care au urmat au fost cele mai lungi și mai îngrozitoare pe care le-am trăit. Pe la zece seara, a venit și Jack, care s-a așezat lângă mine, în sala de așteptare. N-am schimbat nici un cuvânt. Mai târziu, au apărut și Mathison împreună cu soția lui. Doamna Mathison a trecut prin fața mea, mi-a atins umărul, după care amândoi s-au așezat ca să-mi țină companie.

Pe la douăsprezece și jumătate, apăru în pragul ușii o infirmieră, care-mi făcu semn cu degetul.

Nimeni n-a scos nici o vorbă. Însă, în timp ce mă ridicam și traversam încăperea, mi-am dat seama că toți se rugau în gând pentru Sarita.

Pe culoar, am văzut-o pe Clara stând pe un scaun, cu batista la ochi. Șeful de echipă și patru băieți din echipa de buldozere stăteau cu spatele sprijinit de zid, părând foarte jenați. Veniseră să aștepte împreună cu mine iar pe figurile lor se citea îngrijorarea.

Am mers după infirmieră până în cabinetul doctorului Weinbourg.

Goodyear, care părea îmbătrânit și obosit, stătea cu fundul pe birou și fuma. Weinbourg se afla lângă fereastră.

— Ei bine, domnule Halliday, spuse Goodyear, operația a reușit. Mai rămâne de văzut, evident, cum o să suporte soția dumneavoastră starea postoperatorie. Însă cred că pot afirma că va trăi.

Ceva din atmosfera care domnea în încăpere și din tonul vocii lui, mi-au dat să înțeleg că nu era momentul să sar în sus de bucurie.

— Continuați, domnule doctor... ce altceva mai aveți să-mi spuneți ? l-am întrebat eu cu vocea răgușită.

— Leziunile pe creier sunt considerabile, răspunse Goodyear calm. Cred că soția dumneavoastră va trăi, însă trebuie să vă spun, cu părere de rău, că va rămâne infirmă.

A tăcut, s-a încruntat și și-a întors privirea de la mine.

— Sunt sigur că vreți să știți tot adevărul. În cel mai fericit caz, o să-și petreacă tot restul zilelor într-un scaun cu rotile. De asemenea este posibil ca și vorbirea și memoria să aibă de suferit.

A ridicat ochii spre mine. Am citit în ei un sentiment de înfrângere și de tristețe.

— Îmi pare nespus de rău, domnule Halliday. Nu pot să vă spun nimic care să vă consoleze, însă cel puțin, sunt aproape sigur că soția dumneavoastră va trăi.

L-am privit fix.

— Și dumneavoastră numiți asta o reușită ? i-am spus eu. N-o să mai poată umbla, abia dacă o să vorbească și n-o să-și mai aducă aminte de mine... Iar dumneavoastră, numiți asta o reușită ?

— Este un adevărat miracol că doctorul Goodyear i-a salvat viața, interveni Weinbourg, întorcându-și fața de la fereastră.

— Viața ? Care viață ? N-ar fi fost mai bine să fi murit ?

Am ieșit din cabinet și am luat-o rapid pe culoar.

Jack stătea în pragul sălii de așteptare. M-a luat de brat, dar m-am smucit și mi-am continuat drumul.

Am ieșit din spital, am plonjat în bezna nopții și am continuat să merg.

În minte nu aveam decât un singur gând tâmpit, că dacă mă opream, n-aș mai fi putut scăpa de coșmarul ăsta

și n-aș mai fi putut ieși din tenebrele care mă înconjurau pentru a da de lumină și a ajunge în sfârșit acasă, unde aveam s-o găsesc pe Sarita așteptându-mă, așa cum făcuse întotdeauna de când ne căsătorisem.

Evident, nu era altceva decât un gând tâmpit.

II

În decursul celor trei zile care au urmat, am trăit ca într-un fel de vid. Am stat acasă, așteptând să sune telefonul.

Sarita continua să se zbată între viață și moarte.

Eram singur și nu aveam chef să văd pe nimeni. Abia dacă mâncam. Fumam fără întrerupere, stând în fotoliu.

Din când în când, mai trecea Jack, dar nu rămânea mai mult de câteva minute, înțelegând că voiam să fiu singur. Nu mă suna nimeni, deoarece toată lumea știa că așteptam vești de la spital.

În seara celei de-a treia zi, pe la nouă, a sunat telefonul.

Am făcut câțiva pași și am înșfăcat receptorul.

— Alo ! Sunt Halliday.

— Vreau să stau de vorbă cu tine.

Era Rima. Nu se putea să nu-i recunosc vocea. Inima mi-a dat un rateu după care a început să-mi galopeze în piept.

— Unde ești ?

— La hotelul Aster, la bar. Te aștept. În cât timp poți veni ?

— Imediat, am spus eu și am și închis.

Am sunat la spital și am rugat centralista să mă sune la barul hotelului Aster, în eventualitatea în care ar fi fost nevoie să mi se comunice ceva.

Afară ploua.

Mi-am pus impermeabilul, am stins luminile și am coborât cu liftul. Ajuns în stradă, am luat un taxi și i-am spus șoferului să mă ducă la hotelul Aster, care se afla în celălalt capăt al orașului.

Cât a durat drumul, un sentiment de teamă mi-a înghețat inima. Eram sigur că Rima nu făcuse tot drumul

ăsta numai ca să mă vadă, dacă nu ar fi avut şi ceva în cap, ceva profitabil pentru ea.

Hotelul Aster era cel mai luxos din oraş. Însemna că Rima îşi schimbase deja modul de viaţă. Pe banii mei, bineînţeles. Fără îndoială că venise pentru a-şi revendica drepturile.

În ruptul capului n-aş fi îndrăznit, în situaţia în care mă găseam să mă îndepărtez de telefon. Rima putea să-mi dicteze condiţiile ei şi să plece, numai că mie îmi era imposibil s-o urmăresc până într-un loc propice pentru a o reduce la tăcere. As fi putut primi oricând un telefon de la spital prin care să fiu chemat urgent acolo. Eram legat de mâini şi de picioare şi probabil Rima intuise situaţia mea fără ieşire. Altminteri nu ar fi riscat să se întâlnească cu mine.

Am intrat în bar. La ora aia, barul era aproape gol. Trei bărbaţi stăteau cu coatele proptite de tejghea şi cu paharele în mâini vorbind cu voce joasă. Într-un colţ, la o masă, două femei trecute de prima tinereţe, stăteau la taclale, sorbind din când în când din nişte cupe. În alt colţ, se găsea un individ tânăr, cu umerii laţi, îmbrăcat într-o haină sport de culoare crem, cu o eşarfă alb-roşie în jurul gâtului, pantaloni verde închis şi pantofi cu vârful ascuţit.

Mi-a atras atenţia prin frumuseţea vulgară şi bovină a trăsăturilor. Semăna cu un şofer de camion care s-a îmbogăţit peste noapte. Se vedea cât se poate de clar că nu se prea simţea în largul său în ambianţa unui hotel de lux. În mâna lui mare cât o lopată, se afla un pahar cu whisky. Figura impregnată de o senzualitate animalică avea o expresie nedumerită.

Mi-am întors privirile de la el şi m-am uitat după Rima. Stătea la o masă, chiar în mijloacul barului. Abia dacă am recunoscut-o. Era îmbrăcată într-o rochie verde, peste care purta un mantou negru de blană. Se coafase după ultima modă, având părul vopsit în şuviţe negre şi argintii. Era foarte şic şi părea la fel de rece ca şi un bloc de granit.

Era cât se poate de evident că folosise din plin banii mei.

În acel moment, tipul solid din colţ îşi întoarse capul şi îşi fixă privirile asupra mea. Mi-am dat seama că era garda ei de corp.

— Salut, îmi spuse Rima.

După care, își deschise poșeta din piele de crocodil, scoase din ea scrisoarea mea și mi-o azvârli de cealaltă parte a mesei.

— Ce dracu' înseamnă tâmpeniile astea ?

Am mototolit scrisoarea și am băgat-o în buzunar.

— Ți-am dat deja zece mii de dolari. Trebuie să te mulțumești deocamdată cu atât. Pentru moment, nu-ți pot da mai mult. Am nevoie de toți banii pe care-i am ca să salvez viața soției mele.

Își scoase din poșetă o tabacheră din aur, luă din ea o țigară și și-o aprinse cu o brichetă Dunhill, tot de aur.

— În cazul ăsta, cred că o să mergem amândoi la zdup. Ți-am mai spus și îți repet că puțin îmi pasă dacă o să înfund pușcăria. Credeam că preferi să rămâi lângă nevastă-ta, dar dacă vrei să mergi la răcoare, n-ai decât, pot să aranjez asta pentru tine.

— Ascultă, nu cred că vorbești serios. Am nevoie și de ultimul dolar pe care-l am ca să am grijă de soția mea. La sfârșitul lunii, o să-ți mai dau ceva bani. Nu știu exact cât, dar o să-ți dau ceva. Mai mult, crede-mă, nu pot face.

Izbucni în râs.

— Ba da, Jeff, o să faci mult mai mult decât atât. O să-mi dai imediat un cec de zece mii de dolari, iar la începutul lunii viitoare, alt cec de treizeci de mii de dolari. Astea-s condițiile mele. Am nevoie de banii ăștia. Dacă nu o să-i am, sunt gata să merg la pușcărie. Dar n-o să merg singură, o să mă însoțești și tu.

Am privit-o fix. Probabil dorința de a o lichida care ardea în mine a fost atât de vizibilă pe figura mea, încât a chicotit amuzată.

— Ah, da, știu ! Ai vrea să mă omori, nu-i așa ? Dar nu-ți face iluzii. Sunt prea șmecheră. Îl vezi pe tipul ăla de-acolo, îmbrăcat ca o paiață ? E mort după mine. Nu mă întreabă nimic și face doar ce-i spun eu. Nu se prinde de nimic din ce se întâmplă, dar este un dur. Să nu-ți treacă cumva prin cap că ai putea să te bați cu el. Stă întotdeauna la trei metri de mine. N-ai putea să mă omori, chiar dacă m-ai găsi, dar n-o să fii niciodată în stare să afli unde stau. Așa că, scoate-ți ideea asta din cap.

— Am impresia că nu ai înțeles situația mea, i-am spus, străduindu-mă să vorbesc calm. Soția mea a avut un

accident grav și se află într-o stare foarte critică. O să am niște cheltuieli foarte mari. Nu-ți cer altceva decât o amânare a plății. În prezent, nu pot să plătesc și medici și în același timp să-ți dau și ție banii.

— Nu zău ? făcu ea, ridicându-și sprâncenele și lăsându-se pe spătarul scaunului. Bine, atunci, în cazul ăsta, o să mă duc la poliție. Ori îmi dai paralele, ori la pușcărie. Alege !

— Ascultă, Rima...

— Ba tu să mă asculți pe mine ! exclamă ea, aplecându-se spre mine, în timp ce pe figură i se așternu o expresie de răutate. S-ar zice că ai memoria scurtă ! O scenă ca asta s-a întâmplat între noi acum treisprezece ani. Poate că tu ai uitat-o, dar eu o țin minte perfect. Stăteam unul lângă altul, într-o mașină. Mi-ai spus că dacă nu-ți dau ăia treizeci de dolari, mă duceai la poliție. Îți mai amintești ? Mi-ai luat poșeta și m-ai curățat de toți banii pe care-i aveam până la ultimul cent. Îmi dădeai ordine ! Mi-ai spus că trebuia să lucrez pentru tine, ca să-ți restitui banii. N-am uitat ! Ți-am spus că n-o să uit și uite că n-am uitat ! Mi-am jurat că dacă vreodată se vor schimba rolurile, n-o să am nici un pic de milă pentru tine, așa cum n-ai avut nici tu față de mine ! Puțin îmi pasă mie de nevastă-ta ! Și de tine, la fel de puțin îmi pasă ! Așa că nu-ți mai pierde vremea, încercând să mă duci cu vorba. Vreau să-mi dai pe loc, uite, chiar acum, zece mii de dolari, iar dacă n-o faci, mă duc drept la poliție !

I-am examinat figura degenerată, cu trăsături dure, pe care nu am găsit nici un indiciu care să-mi pară capabil a aprinde în sufletul ei o scânteie de milă. Preț de o clipă, am fost tentat să-i spun să se ducă dracului, dar asta n-a durat decât o clipă. Rima era o drogată. Nu-i puteam prevedea reacțiile, așa că nu am îndrăznit să o pun la încercare, să văd dacă avea de gând să se țină de cuvânt. Ar fi putut foarte bine să se ducă la poliție, iar dacă ar fi făcut-o, atunci eram sigur că peste câteva ore poliția avea să pună mâna pe mine. Nu aveam scăpare. Trebuia să joc cum îmi cânta ea. Eram obligată să plătesc.

Am completat cecul și l-am împins spre ea, de cealaltă parte a mesei.

— Poftim, i-am spus, fiind uimit chiar eu de tonul ferm al vocii mele. Însă te avertizez asupra unui singur lucru. Ai dreptate să crezi că am intenţia să-ţi închid gura. Într-o zi, o să te găsesc şi o să te omor. Să ţii minte.

Chicoti din nou.

— Termină cu bancurile astea ! Vorbeşti ca-n filme ! Nu uita, la începutul lunii viitoare, vreau restul de treizeci de mii de dolari. Dacă n-am să-i primesc, n-o să te înştiinţez în nici un fel, însă să nu ai nici o grijă, o să fii tu înştiinţat de poliţie.

M-am ridicat de pe scaun. Am văzut cu coada ochiului cum şi însoţitorul ei făcu la fel.

— Să nu spui că nu te-am prevenit, i-am zis în loc de încheiere.

M-am întors şi m-am dus în celălalt capăt al sălii, unde se aflau cabinele telefonice. Am sunat la spital şi i-am spus centralistei că mă pregăteam să mă duc acasă.

— A, domnule Halliday, vreţi să rămâneţi câteva clipe la aparat ? Eram la pământ, însă intonaţia din vocea ei m-a făcut să ciulesc urechea.

Am deslușit o șușoteală, după care centralista reluă :

— Domnule Halliday ? Doctorul Weinbourg spune că ar trebui să veniţi la spital. Nu aveţi nici un motiv să vă îngrijoraţi însă domnul doctor ţine neapărat să vă vorbească cât mai curând.

— Vin chiar acum, i-am răspuns.

Şi am închis.

În stradă, am făcut semn unui taxi şi i-am cerut şoferului să mă ducă cât mai repede la spitalul municipal.

În momentul în care taxiul a pornit din loc, am văzut-o pe Rima şi pe tipul ei solid îndreptându-se spre parking. Ea îl privea zâmbind în timp ce el o sorbea din priviri cu un aer pofticios.

Am ajuns la spital în mai puţin de şapte minute. Am fost condus imediat în cabinetul doctorului Weinbourg.

S-a ridicat dis spatele biroului şi s-a apropiat de mine pentru a-mi strânge mâna.

— Domnule Halliday, nu sunt deloc satisfăcut de progresele pe care le face soţia dumneavoastră. Trebuia până acum să prezinte simptome de ameliorare, dar ca să fiu sincer, nu am observat nimic de acest gen. Vă rog să

nu-mi interpretați greșit vorbele. Ceea ce vreau să spun, este că starea dumneaiei nu s-a agravat, dar nici nu s-a îmbunătățit. Pe când, într-o asemenea situație, ar fi trebuit ca primele semne de ameliorare a stării postoperatorii să se manifeste după trei sau patru zile de la operație.

Am vrut să-i răspund, însă buzele îmi erau uscate, iar cuvintele refuzau să-mi iasă din gură. M-am mulțumit așadar să-l privesc fix, așteptând urmarea.

— Am vorbit cu doctorul Goodyear. Dumnealui sugerează ca soția dumneavoastră să fie examinată și de doctorul Zimmermann.

— Și ce vă face să credeți că doctorul Zimmermann ar putea face mai mult ?

Weinbourg luă în mână un coup-papier, și începu să se joace cu el.

— Domnule Halliday, doctorul Zimmermann este cel mai bun specialist în neurologie. A fost...

— Păi eu credeam că doctorul Goodyear este cel mai bun specialist, așa cum mi-ați spus.

— Doctorul Goodyear este neurochirurg, îmi explică Weinbourg răbdător. Așa că nu se ocupă cu tratamentul postoperatoriu. De obicei, asemenea cazuri dificile, sunt preluate de doctorul Zimmermann.

— Cu alte cuvinte, repară ceea ce a stricat altul.

Weinbourg încruntă sprâncenele.

— Domnule Halliday, vă înțeleg starea în care vă aflați, dar ceea ce ați spus, nu mi se pare corect.

— Mă rog, tot ce se poate...

Și brusc, m-am lăsat să cad pe un scaun. Mă simțeam epuizat.

— Bine, atunci chemați-l pe doctorul Zimmermann.

— Nu-i chiar așa de simplu. Doctorul Zimmermann nu tratează decât pacienții care se află internați în clinica Holland Heights. Mă tem că lucrul ăsta s-ar putea să vă coste destul de mult, dar pe de altă parte, sunt convins că dacă soția dumneavoastră va fi internată în clinia doctorului Zimmermann, va avea toate șansele să se restabilească.

— Vreți să spuneți că dacă rămâne aici, șansele ei sunt mult mai mici.

— Chiar așa. Doctorul Zimmermann...

— Și cam cât m-ar costa ?

— O să discutați problema asta cu doctorul Zimmermann. Bănuiesc că în jur de vreo trei sute de dolari pe săptămână. Dar să știți că doctorul Zimmermann se va ocupa personal de soția dumneavoastră.

Mi-am ridicat mâinile în sus, într-un gest de renunțare. Toată povestea asta părea că se derulează la nesfârșit, provocând brese neîntrerupte în bugetul meu.

— E în regulă, atunci aranjați totul ca doctorul Zimmermann să-mi consulte soția. O să vorbesc și eu cu el.

— O să fie aici mâine dimineață, la unsprezece.

Înainte de a pleca, m-am dus să o văd pe Sarita. Era în continuare inconștientă. Imaginea ei, de pe patul de suferință, care mi s-a întipărit în minte, m-a zdrobit și mai mult.

Întors acasă, mi-am verificat situația financiară. Având în vedere cheltuielile suplimentare care mă așteptau, îmi era imposibil să-i mai dau niște bani Rimei. Mai aveam patru săptămâni s-o găsesc și s-o reduc la tăcere. Eram absolut obligat să fac lucrul ăsta, chiar dacă era nevoie să plec de lângă Sarita pentru câteva zile.

A doua zi dimineață, m-am întâlnit cu doctorul Zimmermann. Era un individ între două vârste, cu o figură osoasă, cu ochi pătrunzători și cu un comportament calm. Mi-a plăcut de cum l-am văzut.

— Domnule Halliday, îmi spuse el, am consultat-o pe soția dumneavoastră. Nici nu mai poate fi vorba, trebuie internată neapărat în clinica mea. Acolo, sunt absolut sigur că-i pot ameliora starea sănătății. Operația a reușit, însă mai există anumite sechele de ordin nervos. Însă cred că și acestea pot fi tratate și vindecate. Peste trei sau patru luni, după ce se va mai întrema, am să-l sfătuiesc pe doctorul Goodyear să o opereze încă o dată. Cred că împreună, îi vom putea salva memoria, și chiar vom reuși să o facem să meargă din nou. Însă pentru asta, trebuie internată imediat în clinica mea.

— Cât mă costă tratamentul ăsta ?

— Trei sute de dolari pe săptămână, dacă este internată într-o rezervă. Dacă mai adăugăm și restul de cheltuieli, în jur de trei sute șaptezeci de dolari.

— Și cea de-a doua operație?

— Domnule Halliday, la întrebarea asta nu aș putea să vă răspund exact. Dar în orice caz, între trei și patru mii de dolari.

În starea în care mă aflam, puțin îmi mai păsa de toate.

— Perfect. Internați-o în clinica dumneavoastră.

Apoi, după o clipă, am adăugat :

— Știți, o să fiu nevoit să plec din oraș pentru patru sau cinci zile. Când credeți că pot pleca încât să nu am nici o grijă pentru soția mea ?

Mi-a aruncat o privire surprinsă.

— Este cam devreme să mă pot pronunța. Cel mai sigur răspuns vi-l pot da în două săptămâni. În tot acest interval de timp, soția dumneavoastră va rămâne într-o stare precară.

Vai să zică, trebuia să aștept două săptămâni.

M-am întors la birou și am început să lucrez ca un nebun, pentru a avansa în muncă. În felul ăsta, când doctorul avea să mă anunțe că pe Sarita nu o mai amenință nici un pericol eram liber să-mi reiau căutările pentru a o găsi pe Rima.

Ted Weston, băiatul pe care mi-l dăduse Jack să mă ajute în muncă, era plin de zel și merita toată încrederea. Dacă-i dădeam o sarcină de îndeplinit, puteam fi sigur că o va duce la bun sfârșit.

Încetul cu încetul, sănătatea Saritei începu să se amelioreze. În fiecare săptămână, scoteam din buzunar trei-sute șaptezeci de dolari. Contul meu din bancă scădea, dar nici vorbă să-mi pară rău, întrucât eram convins că doctorul Zimmermann avea s-o aducă la liman.

În cele din urmă, am primit un telefon de la clinică.

La celălalt capăt al firului era chiar doctorul Zimmermann în persoană.

— Domnule Halliday, parcă aveați nevoie să plecați într-o călătorie de afaceri, nu ? Ei bine, cred că vă pot permite lucrul ăsta. Starea soției dumneavoastră s-a ameliorat considerabil. Încă nu și-a recăpătat cunoștința, dar a prins puteri. Puteți pleca fără nici o grijă. Ar fi bine totuși să-mi lăsați adresa unde vă pot contacta, pentru orice eventua-

litate. Nu că s-ar putea întâmpla ceva, dar ştiţi şi dumneavoastră paza bună trece primejdia rea.

I-am spus că o să-i dau adresa şi după ce i-am mulţumit, am închis.

Am rămas nemişcat, cu ochi aţintiţi în gol. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Am simţit în mine ca un sentiment de triumf. În sfârşit, după atâtea şi atâtea săptămâni cumplite şi interminabile, puteam să-mi reiau vânătoarea.

Mai aveam la dispoziţie treisprezece zile până la scadenţa plăţii celor treizeci de mii de dolari.

În ceea ce privea munca mea, eram în avans. Aşa că puteam pleca liniştit, fără să-i las lui Jack vreo bătaie de cap.

A doua zi dimineaţă, mă aflam în avionul care zbura spre Santa Barbara.

Capitolul V

I

Femeia obeză de la hotelul din faţa băncii *Pacific Union*, m-a recunoscut imediat când m-am apropiat de biroul de recepţie.

Mi-a adresat zâmbetul ei lugubru de bun-sosit, după care mi-a spus :

— Domnule Masters, îmi pare bine că vă revăd. Dacă doriţi aceeaşi cameră, să ştiţi că vă aşteaptă.

I-am răspuns că da, doream aceeaşi cameră, am mai bălmăjit câteva cuvinte despre vreme, după care am adăugat pe un ton detaşat că, având multă treabă, aveam să stau în cameră probabil trei zile încheiate.

Era unu şi douăzeci. Luasem din timp un pachet de sandviciuri şi o sticlă de whisky. M-am instalat împreună cu ele lângă fereastră.

Se părea că era ora de afluenţă maximă. Mai mulţi clienţi intrau şi ieşeau, numai că printre ei, nici urmă de Rima. Eram conştient că încercam marea cu degetul. Era foarte posibil ca să meargă la bancă doar o dată pe săptămână, sau chiar o dată pe lună. Numai că îmi era imposibil să găsesc alt mijloc de a da de urma ei.

După ce banca s-a închis, am coborât în hol şi am sunat la clinica doctorului Zimmerman. I-am lăsat centralistei numărul de telefon al hotelului şi i-am spus că întrucât eu aveam să lipsesc aproape tot timpul, o rugam să ia legătura cu prietenul meu Masters, care urma să-mi transmită orice mesaj.

Mi-a răspuns că mă puteam bizui pe ea, după care a adăugat că Sarita se înzdrăvenea zi de zi.

Afară, începuse să bată un vânt rece. În aer plutea ploaia. Mi-am pus impermeabilul, mi-am ridicat gulerul, mi-am tras pălăria pe ochi și am ieșit.

Știam că era periculos ceea ce făceam, numai că gândul de a petrece tot restul serii în hotelul ăla sinistru, era mai presus de nervii mei încordați.

Nici n-am făcut bine câțiva pași, că a și început să plouă. Am intrat într-un cinematograf, unde am văzut un western de mâna a șaptea, după care m-am întors la hotel și am mâncat. Apoi, am urcat în camera mea și m-am culcat.

A doua zi, mi-am petrecut timpul absolut identic. Am stat toată ziua la fereastră, fără s-o văd pe Rima, iar seara am fost la cinema.

În timp ce mă întorceam la hotel, m-a cuprins panica. Oare călătoria mea avea să fie un eșec ? Mai aveam unsprezece zile ca să dau de Rima, iar zilele astea puteau foarte bine să semene cu cele pe care le petrecusem deja.

M-am băgat în pat, dar nu am reușit să adorm. Pe la unu fără douăzeci, m-am sculat, simțind, că dacă mai rămâneam mult timp în camera aia, pur și simplu mă sufocam. M-am îmbrăcat și am coborât în holul slab luminat.

Portarul de noapte, un negru bătrân care moțăia, clipi mirat din ochi când auzi că aveam de gând să fac o plimbare prin ploaie.

Mormăi ceva și îmi deschise ușa.

La ora aia, barurile și câteva localuri de dans încă mai erau deschise. Firmele lor de neon proiectau pete luminoase multicolor pe trotuarele ude.

Pe lângă mine, treceau perechi de tineri ținându-se pe după umeri, îmbrăcați în impermeabile din material plastic, fără să le pese de ploaie. Un polițist singuratic stătea pe marginea trotuarului.

M-am îndreptat spre mare, cu mâinile înfundate în buzunarele impermeabilului, chinuindu-mă să înfrunt vântul înghețat și ploaia.

Am ajuns la unul din restaurantele în care se servea numai pește și scoici. Restaurantul era construit pe niște piloni, deasupra apelor. În fața lui, pe uscat, erau parcate o grămadă de mașini, într-un șir al cărui capăt nu se vedea. Dinspre restaurant, se auzea ritmul săltăreț al unei

muzici de dans. M-am oprit, uitându-mă la pasarela care conducea spre intrare.

În clipa în care m-am hotărât să mă mișc din loc, un individ ieși din restaurant și o luă la fugă pe pasarelă, ținându-și capul aplecat, pentru a se feri de ploaie.

Când a trecut pe sub unul din felinarele suspendate în aer, i-am recunoscut haina sport de culoare crem și pantalonii verzi.

Era individul ăla solid, garda de corp a Rimei.

Fără ploaia care cădea bătută de vânt și fără să fi alergat cu capul aplecat, se prea poate să mă fi văzut și să mă fi recunoscut.

M-am întors iute cu spatele la el, mi-am scos pachetul de țigări din buzunar și m-am prefăcut că-mi aprind o țigară. După care m-am întors pe jumătate și m-am uitat furiș în direcția lui.

Deschisese portiera unui Pontillac decapotabil și cotrobăia prin torpedou. L-am auzit cum a înjurat printre dinți. În cele din urmă, găsi ceea ce căuta, se întoarse și o luă la fugă spre restaurant.

L-am asteptat să intre, după care m-am îndreptat și cu spre Pontillac pentru a-l examina, mimând nepăsarea. Mașina era un model 1957 și nu era într-o stare prea fericită. M-am uitat în stânga și-n dreapta. Nu era țipenie de om. Am deschis iute portiera din dreptul șoferului, am aprins bricheta și mi-am aruncat privirile asupra plăcii de înmatriculare fixate sub volan, pe care scria.

Ed Vasari
Bungalow
Shore. Santa Barbara.

M-am depărtat de mașină și am intrat într-o cafenea din fața restaurantului. Într-o extremitate a sălii se găseau patru fetișcane între paisprezece și șaisprezece ani, care sorbeau din niște sticle de Cola.

O ospătăriță cu un aer obosit se târî spre mine. I-am cerut să-mi aducă o cafea. Oare Rima să fi fost cu individul ei ? Oare locuia împreună cu el la adresa aia ?

Mi-am aprins o țigară și am început să amestec cu linguriță în ceașcă, fără să-mi dezlipesc privirile de pe Pontillacul aflat de cealaltă parte a străzii. Ploaia se înteți și începu să bată cu furie în ferestre.

Cele patru fetişcane mai comandară încă un rând de Cola. Una dintre ele, o blondă cu un aer impertinent şi cunoscător, îmbrăcată în nişte blue-jeans mulaţi pe picior şi într-un pulover care îi reliefa formele încă adolescentine, veni în preajma mea şi băgă câteva monede în tonomat.

Formaţia Platters îşi făcu auzite imediat vocile tânguitoare. Fetişcanele începură să cânte în cor.

În acel moment, i-am văzut pe amândoi.

Ieşiră din restaurant în fuga mare. Vasari o proteja pe Rima cu o umbrelă. S-au băgat în Pontillac şi maşina demară numaidecât. Totul se petrecu cu o asemenea rapiditate, încât cu siguranţă că nu i-aş fi observat, dacă nu i-aş fi pândit cu atâta atenţie.

Am renunţat să-mi mai termin cafeaua, am plătit şi am ieşit în bezna nopţii, sub răpăiala ploii. Eram atât de înfierbântat, încât m-am hotărât să nu mai pierd nici o clipă. M-am îndreptat rapid spre un garaj deschis nonstop, pe care-l observasem venind de la hotel. După o scurtă discuţie, am închiriat un Studebaker, am plătit garanţia şi în timp ce angajatul de acolo îmi făcea plinul, l-am întrebat pe un ton degajat unde se afla East Shore.

— O luaţi la dreapta şi o ţineţi tot înainte, pe malul mării, îmi răspunse acesta. E la vreo cinci kilometri de aici.

East Shore era o plajă de vreun kilometru şi jumătate lungime. Pe ambele părţi ale drumului se aflau vreo treizeci sau patruzeci de căsuţe de lemn. Cea mai mare parte a lor era cufundată în întuneric, dar ici şi colo se mai puteau vedea luminile aprinse.

Am început să rulez încet, uitându-mă atent la fiecare căsuţă prin faţa căreia treceam.

Prin bezna care domnea, n-am zărit însă nimic care să semene cu un bungalov. Tocmai în momentul în care mă pregăteam să opresc maşina şi să ies din ea, ca să-mi continui cercetările pe jos, am observat în faţă o lumină care provenea de la o căsuţă mai retrasă decât celelalte. Am pornit în direcţia ei. Apoi, simţind că ăla trebuia să fie locul pe care-l căutam, am oprit maşina, am stins farurile şi am coborât.

Ploaia bătută de un vânt puternic din direcţia mării, îmi biciuia obrajii, însă nici nu mă sinchiseam de aşa ceva.

Pe măsură ce mă apropiam de fereastra luminată, îmi dădeam seama că într-adevăr era vorba despre un bungalov. M-am oprit în faţa porţii batante. Pontillacul se afla pe aleea care ducea spre intrarea în casă. Am aruncat o privire în spate, dar nu am văzut nici cel mai mic semn de viaţă.

Am deschis încetişor poarta şi am luat-o pe alee.

O fâşie de beton înconjura căsuţa. Am mers de-a lungul ei până am ajuns în dreptul ferestrei luminate.

Când m-am apropiat de ea şi mi-am aruncat ochii înăuntru, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

Încăperea, destul de mare, era mobilată oarecum confortabil. Câteva fotolii vechi erau împrăştiate ici şi colo, iar pe pereţi atârnau gravuri moderne, în culori vii. Într-un colţ al camerei se afla un televizor, iar în altul, un bar dotat cu tot ce trebuia.

Am văzut totul dintr-o singură privire. Apoi, ochii mi s-au fixat asupra Rimei. Stătea tolănită într-un fotoliu, cu o ţigară în gură şi cu un pahar cu whisky în mână. Era îmbrăcată într-un halat de casă verde, neîncheiat la toţi nasturii, aşa că i-am putut vedea picioarele subţiri, încrucişate. Se uita în tavan şi bâţâia nervoasă dintr-un picior.

Dintr-o dată, uşa se deschise şi-şi făcu apariţia Vasari.

Era cu bustul gol şi în pantaloni de pijama. Pieptul enorm îi era acoperit cu păr negru şi aspru la înfăţişare. În timp ce-şi freca ceafa cu un prosop, muşchii ca de hamal i se mişcau sub pielea bronzată.

I-a spus Rimei câteva cuvinte, iar aceasta îşi îndreptă spre el o privire ostilă. Terminâ apoi de băut paharul, îl puse jos şi se ridică din fotoliu. Preţ de o secundă a ezitat, după care a ieşit din încăpere, trecând prin faţa lui.

Vasari stinse lumina. Nu mi-a mai rămas decât să-mi admir reflexiile vagi ale imaginii mele de pe fereastra udă de ploaie.

Mi-am părăsit postul de observaţie.

Nitel mai departe, se aprinse altă lumină, însă era estompată de o perdea.

Am aşteptat.

Peste câteva secunde, lumina se stinse. Întreg bungaloul era cufundat în întuneric.

M-am întors la maşină la fel de tiptil ca la sosire.

M-am urcat la volan, am pornit motorul şi am parcurs încet drumul spre hotel.

Cât timp am condus, creierul nu mi-a rămas inactiv. În sfârșit, o găsisem pe Rima.

Însă în perspectivă, mai rămâneseră multe hopuri de trecut. Oare Vasari era la curent cu faptul că Rima mă șantaja ? Iar dacă aș fi scăpat de ea, eram obligat oare să-l înfrunt și pe el ?

Abia atunci, în timp ce rulam în noaptea întunecoasă și ploioasă, am realizat lucrul pe care mi-l propuneam să-l fac : s-o omor pe Rima. Spaima care m-a cuprins a făcut să-mi înghețe sângele în vene. Fusese ușor să-mi spun că trebuia s-o reduc la tăcere atunci când o s-o găsesc, dar acum, când într-adevăr o găsisem, corpul îmi era acoperit de o sudoare rece, la gândul că aveam să intru în casa ei și să o omor.

Am încercat să-mi alung din minte gândul ăsta. Trebuia să acționez. Mai întâi, eram obligat să scap de Vasari. Atâta timp cât s-ar fi găsit prin preajmă, n-o puteam lichida pe Rima. Așa că am ajuns la concluzia că trebuia să stau cu ochii pe bungaloul lor cel puțin vreo două zile, ca să descopăr ce făceau, cum trăiau și dacă Vasari o mai lăsa singură din când în când.

În acea noapte, nu am prea dormit.

Doar gândindu-mă la ceea ce aveam de făcut, mă făcea să trăiesc clipe de coșmar.

II

A doua zi dimineață, pe la șapte și jumătate, am plecat cu mașina spre East Shore.

Eram sigur că la ora aia mă puteam apropia de bungalou fără nici un risc întrucât nici Vasari și nici Rima nu făceau parte dintre cei care se scoală cu noaptea-n cap.

Am trecut în viteză prin fața căsuței lor. Storurile de la ferestre erau trase iar Pontiliacul se găsea în continuare parcat pe alee.

În lumina crudă a soarelui de dimineață, bungaloul avea un aspect jalnic. Era genul de casă de vacanță închiriată an de an de un proprietar căruia nu-i pasă de ea, neobosindu-se măcar s-o viziteze, ca să nu mai vorbim de faptul că nici nu se deranja s-o repare pe ici, pe colo.

La o oarecare distanță de bungalou se întindeau dunele de nisip. După ce am rulat câteva sute de metri pe drumul paralel cu plaja, mi-am lăsat mașina în spatele unor tufișuri și m-am întors pe jos.

La vreo sută de metri de locuința Rimei, un șir de dune îmi oferea un adăpost excelent, permițându-mi să observ totul fără a fi văzut.

Luasem cu mine un binoclu puternic, pe care norocul mă făcuse să-l pot împrumuta de la patronul hotelului în care stăteam.

M-am instalat cât am putut de confortabil. Am săpat în nisip cu mâinile, ca să mă pot așeza pe burtă și să-mi instalez binoclul pe creasta dunei.

Am stat cu privirea ațintită asupra bungaloului aproape o oră, fără să observ nici cel mai mic semn de viață.

Pe la nouă fără douăzeci, o rablă scârțâind din toate încheieturile, se opri în fața porții de la intrare. Din ea ieși o femeie, care o luă pe alee. Am privit-o prin binoclu, care era atât de puternic, încât îi puteam vedea și locurile de pe obraji unde se pudrase mai mult decât ar fi trebuit.

Am presupus că era vorba despre femeia care făcea menajul cotidian. Am văzut-o cum și-a băgat mâna în despărțitura cutiei de scrisori și a tras de acolo o sforicică la al cărei capăt se găsea o cheie. Apoi, deschise ușa și intră în bungalou.

Lunga mea așteptare se dovedi a fi recompensată. Acum, știam cum puteam pătrunde în casă dacă aveam cumva chef.

Din când în când, o vedeam prin fereastră cum se deplasa prin salon, împingând în fața ei un aspirator. După câteva minute scoase aparatul din priză și dispăru.

Timpul trecea încet.

Pe la unsprezece și jumătate, ușa de la intrare se deschise, și-și făcu apariția Vasari. Se opri în prag, cu ochii la cer, își încordă de câteva ori mușchii și trase în piept aerul proaspăt al dimineții. Era îmbrăcat în niște pantaloni albaștri și într-o cămașă albă, cu mâneci scurte. Statura sa masivă făcea din el o gardă de corp într-adevăr impresionantă.

Se duse la mașină, verifică nivelul apei și al uleiului, după care se întoarse în casă.

A trebuit să aştept până la prânz ca s-o văd pe Rima. Se opri şi ea în pragul uşii şi se uită la cer. Faptul că îmi fixasem binoclul asupra figurii ei palide, cu pungi la ochi, pe care fardul o transforma într-o adevărată mască pictată în roşu, mi-a dat o uşoară strângere de inimă. Avea un aer morocănos. S-a urcat în Pontillac şi a trântit portiera cu un gest care demonstra o evidentă proastă dispoziţie.

Vasari ieşi ducând cu el nişte halate de baie şi prosoape. Femeia care făcea menajul îl urmă. Vasari îi spuse câteva cuvinte, la care aceasta dădu afirmativ din cap. După care, Vasari se urcă la volan şi demară.

Am urmărit maşina prin binoclu. Se îndrepta spre partea de vest a oraşului, acolo unde se aflau cluburile de pe plajă.

Peste câteva minute, femeia de serviciu ieşi din casă, închise uşa de la intrare, lăsă cheia să cadă în cutia de scrisori, urcă în rabla ei şi se îndepărtă.

N-am mai ezitat nici măcar o clipă. Nu puteam rata o asemenea ocazie. Era foarte posibil ca Rima să ţină în bungaloul ăla pistolul cu care îl împuşcase pe paznic. Dacă aş fi putut pune mâna pe pistol, situaţia mea ar fi devenit cu mult mai puţin gravă.

După ce am părăsit ascunzătoarea, m-am uitat pe plajă şi pe drum cu cea mai mare atenţie. Nu se vedea ţipenie de om. Am ieşit din spatele dunelor şi am ajuns la bungalou aproape alergând.

Am trecut de poartă şi am luat-o pe alee. Ca să nu risc absolut nimic, am sunat mai întâi, deşi ştiam foarte bine că nu se află nimeni în casă. După ce am aşteptat câteva minute, am pescuit cheia din cutia de scrisori şi am deschis uşa. Am intrat într-un hol mic şi m-am oprit să ascult. Nu se auzea nici un alt zgomot decât ticăitul unui ceas şi clipocitul picăturilor de apă ce cădeau în chiuveta din bucătărie dintr-un robinet defect.

Salonul se afla în dreapta mea. În stânga, un culoar îngust ducea spre dormitoare.

Am mers până la capătul culoarului, am deschis o uşă şi am aruncat o privire în camera care probabil că era cabinetul de toaletă al lui Vasari. Pe un scaun, atârna o pereche de pantaloni puşi la dungă, iar pe o măsuţă, se

odihnea o maşină electrică de bărbierit. Am trecut la uşa următoare, am deschis-o şi am intrat.

Lângă fereastră se găsea un pat de două persoane. Noptiera era acoperită de tot felul de articole cosmetice. Un halat de casă de mătase verde era agăţat de un cui în spatele uşii.

Era camera pe care o căutam. Am închis uşa pe jumătate şi m-am repezit la comodă. Am deschis-o şi am început să-i examinez conţinutul, având grijă să nu deranjez nimic.

Rima fusese pradă unei adevărate orgii de cumpărături din banii mei. Sertarele comodei dădeau pe-afară de tot felul de chiloţi, portjartiere, ciorapi, eşarfe şi alte treburi de-astea femeieşti. Însă pistolul nu se afla printre ele.

Mi-am consacrat atunci toată atenţia asupra şifonierului, care adăpostea pe puţin o duzină de rochii, aranjate pe portmantouri. Jos se găseau mai multe perechi de pantofi. Pe raftul de sus, am văzut o cutie de carton legată cu o bucată de sfoară. Am luat-o şi am deschis-o. Era plină de scrisori şi de fotografii de-ale Rimei, luate prin studiourile de filmare în care apărea cu părul argintiu.

Prima scrisoare a fost cea care mi-a atras atenţia. Era datată cu trei zile în urmă. Am desfăcut plicul şi am început s-o citesc.

234, Castle Arms
Ashby Avenue
San Francisco

Draga mea Rima

Aseară, l-am întâlnit cu totul întâmplător pe Wilbur. A fost eliberat şi te caută în continuare. A reînceput să se drogheze şi este foarte periculos. Mi-a spus că dacă o să te găsească, o să te omoare. Aşa că, fii atentă. I-am spus că probabil te afli la New York. Încă mai stă aici, dar sper să plece la New York. În cazul ăsta, o să te anunţ eu. În orice caz, stai departe de San Francisco. Să ştii că mi-a băgat spaima-n oase şi chiar că are de gând să te omoare.

Mă grăbesc să pun scrisoarea la cutie.

Clara

Uitasem complet de existența lui Wilbur.

În străfulgerarea unei fracțiuni de secundă, mi-am adus aminte de bărulețul lui Rusty. Am revăzut cu ochii minții ușa deschizându-se violent, pentru a lăsa să intre figura aia de coșmar. Cuvântul periculos mi se părea o mângâiere pentru el. În noaptea aia, când se îndreptase cu cuțitul în mână către Rima, care se baricadase într-un separeu, mi se păruse la fel de redutabil ca și o cobră.

Așadar, ieșise de la pușcărie după treisprezece ani încheiați și continua să o caute pe Rima. Iar dacă o găsea, avea s-o omoare. Am simțit o uriașă senzație de ușurare. Se părea că descoperisem în sfârșit mijlocul să scap, adică soluția problemei mele.

Mi-am copiat în carnețelul meu adresa prietenei Rimei, după care am pus scrisoarea în cutie, iar cutia în șifonier, la locul ei.

Apoi, am reînceput să caut pistolul.

L-am găsit printr-un noroc chior. Era agățat de o sforicică într-una din rochiile din șifonier. L-am simțit în clipa în care le dădeam furios la o parte, să mă uit în spatele lor.

Am deznodat sforicica și l-am luat.

Era de calibrul 38 și în încărcător încă se mai găseau gloanțe. L-am băgat în buzunarul de la spate al pantalonilor, am închis șifonierul și am privit în jurul meu, să mă asigur, că nu am lăsat vreo urmă a trecerii mele pe acolo. Apoi, m-am îndreptat spre ușă.

În clipa în care mă pregăteam s-o deschid, am auzit zgomotul unei mașini care se oprise.

Am sărit la fereastră, cu inima bubuindu-mi în piept. Am apucat s-o văd pe Rima ieșind din Pontillac. A luat-o la goană pe alee și am auzit-o cum cotrobăia în cutia de scrisori.

În timp ce cheia se învârtea în broască, am țâșnit din cameră, fără să fac cel mai mic zgomot. M-am oprit o clipă în culoar, după care am intrat în camera de toaletă a lui Vasari. În momentul în care ușa de la intrare s-a deschis, am închis și eu ușa camerei în care mă refugiasem.

Rima a trecut rapid prin dreptul meu și a intrat în camera ei.

M-am lipit de perete, în așa fel încât dacă Vasari ar fi deschis ușa dintr-un motiv oarecare, să mă aflu în spatele ei. Îmi simțeam nervii întinși la maximum, iar inima continua să-mi bubuie.

Vasari își făcu apariția în hol, călcând apăsat. Intră apoi în salon. Peste câteva minute, Rima se duse și ea acolo.

— Ascultă, păpușel, se lamentă Vasari, chiar nu poți să renunți la drogul tău ? Fir-r-ar al dracului să fie de drog ! Cum plecăm undeva, trebuie să ne întoarcem aici în trap sălțat, ca să-ți faci injecția.

— Ia mai taci-ți gura ! îl repezi Rima, cu o voce dură și încărcată de răutate. Bagă-ți bine în cap că fac ce vreau.

— Bine, păpușel, bine. Dar de ce nu-ți iei doctoria cu tine, dacă tot nu te poți lipsi de ea ? Uite, ai stricat toată ziua !

— Ți-am spus să-ți ții pliscul, nu ?

— Am auzit .Nu mai repeta întruna. Am început să mă cam satur.

Rima izbucni în râs.

— Asta-i culmea ! Și ce-ai de gând să faci ?

Urmă o tăcere destul de lungă. În cele din urmă, Vasari întrebă :

— Ce-i cu tipul ăsta pe care-l jumulești de parale ? Chestia asta mă cam sâcâie. Ce este între voi doi ?

— Absolut nimic. Îmi datorează niște parale și îmi plătește ceea ce-mi datorează. Și acum gata, să nu mai vorbim despre el, de acord ?

— Păpușel, dar cum se face că-ți datorează parale ?

— Auzi, dacă n-ai de gând să-ți ții fleanca, atunci, poți să te cari. M-ai înțeles ?

— Ia stai nițel, făcu Vasari cu un ton dur. Am eu destule pe cap și așa.

Îți repet că tipul ăsta îmi stă pe creier. Am impresia că tu îl șantajezi, iar cu chestia asta, nu sunt de acord.

— Nu zău? răspunse Rima sarcastic. Dar să furi, îți convine, nu ? Sau să lași lat un hodorog ca să-i iei paralele ?

— Ia mai termină ! Dacă sunt prins pentru așa ceva, pot lua cel mult un an. Dar cu șantajul... nu, asta nu! Intri la zdup pe puțin vreo zece ani !

— Da' cine a pomenit de şantaj? Ţi-am spus, tipul îmi datorează nişte parale.

— Auzi, păpuşă, dacă mă prind cumva că-l şantajezi, te dau în gât!

— Tu, să mă dai în gât pe mine? Să mori de râs şi alta nu! Ed, fii atent şi nu o zbârci! S-ar putea ca în afară de tine, să mai existe cineva în camera asta în stare să ameninţe. Cine crezi că m-ar putea împiedica să sun la poliţie şi să le spun sticleţilor de-acolo cine-mi eşti? Ha, ha, n-ai să mă dai în gât pe mine!

A urmat o linişte lungă, întreruptă doar de ticăitul ceasului.

Vasari deschise primul gura:

— Întotdeauna după ce-ţi faci o injecţie, spui numai tâmpenii. Hai s-o lăsăm baltă. Dacă spui că ştii ce faci, atunci... Dar nu-i aşa că nu-l şantajezi pe ăla, păpuşel?

— Doar nu spun prostii! îi dădu ea replica pe un ton sec. Dacă nu-ţi place cum trăiesc, n-ai decât să te cari! Să ştii că pot să mă lipsesc de tine, numai că tu, nu prea poţi să te lipseşti de mine!

— Rima, zău că individul ăla îmi stă pe creier, spuse Vasari cu o voce ezitantă. Îţi dă o grămadă de parale. Cum naiba se face că-ţi datorează atâţia bani?

— Am închis discuţia despre el, ţi-e clar? Ce, ai urechile astupate, sau n-ai auzit ce ţi-am spus? Ori te cari, ori rămâi!

— Păpuşel, nu vreau să mă car. Te iubesc. Din moment ce ştiu că nu te-ai băgat în nici un rahat care să ne poată ameninţa, puţin îmi pasă de şustele tale cu el.

— N-o să se întâmple nimic. Hai, vino şi pupă-mă.

— Precis n-o să fie nici o nasulie? Dacă tipul...

— Ţi-am spus să vii să mă pupi.

Am deschis uşa fără să fac nici cel mai mic zgomot şi am ieşit. În timp ce mergeam de-a lungul culoarului, în direcţia bucătăriei, am auzit-o pe Rima cum gemea încetişor. Din bucătărie am ieşit pe verandă, după care am luat-o la fugă spre dune.

M-am întins din nou pe nisip şi am reluat supravegherea bungaloului. A trebuit să aştept patru ore încheiate ca să-i văd, ieşind din casă şi urcându-se în Pontillac. După ce s-au îndepărtat suficient, m-am ridicat şi eu din nisip.

Aşadar, pusesem mâna pe pistol. Mai aflasem că Vasari habar n-avea de şantajul Rimei şi puteam fi sigur că individa nu povestise nimănui despre ce ştia în legătură cu mine. Mai aflasem că Wilbur fusese eliberat din închisoare şi o căuta în continuare pe Rima.

Problema mea se simplifica. Dacă aş fi reuşit să-l găsesc pe Wilbur şi să-i spun unde stătea Rima, ar fi lichidat-o în locul meu.

Mai rămâneau totuşi câteva dificultăţi de depăşit. Dacă Rima şi-ar fi dat seama de dispariţia pistolului, ar fi părăsit oare bungaloul, într-un acces de panică, pentru a se ascunde în altă parte ? În cele din urmă, am ajuns la concluzia că şansele de a descoperi lipsa armei, erau destul de reduse. Cât timp avea de gând să mai locuiască în bungaloul ăla ? Ăsta era lucrul pe care trebuia să-l aflu în primul rând. Pe Wilbur, nu-l puteam găsi aşa, cu una cu două. În concluzie, atunci când aveam să dau de Wilbur, trebuia să mă asigur că Rima se găsea încă în acelaşi loc.

Am ajuns la hotel, de unde am telefonat la cea mai importantă agenţie imobiliară din oraş, interesându-mă de bungaloul din East Shore. Ştiau oare când avea să se elibereze ? Mi s-a răspuns că bungaloul era închiriat pe şase luni. Am mulţumit şi le-am promis că aveam să le fac o vizită ca să văd ce alte locuri libere îmi mai pot oferi. După care, am închis.

Dacă Rima nu-şi dădea seama de dispariţia pistolului, însemna că avea să locuiască acolo, cel puţin până la terminarea acestei perioade. Aşa că nu-mi mai rămânea decât să-l găsesc pe Wilbur.

Am sunat la clinica doctorului Zimmermann. O infirmieră m-a asigurat că starea Saritei era într-o ameliorare continuă şi că nu trebuia să am nici cel mai mic motiv de îngrijorare. I-am spus că eram obligat să plec la San Francisco, dar urma să sun de-acolo pentru a lăsa telefonul la care puteam fi găsit.

Am achitat nota de plată de la hotel, am dus Studebaker-ul la garajul de unde-l închiriasem şi am luat primul tren spre San Francisco.

Pentru a-mi începe cercetările, dispuneam de foarte puţine elemente: prenumele unei femei, adresa ei şi certitudinea că Wilbur se găsea în oraş.

Asta era tot, dar cu oarecare noroc, putea fi suficient.

De la gară am luat un taxi și i-am cerut șoferului să mă ducă la un hotel în apropiere de Ashby Avenue.

Mi-a răspuns că erau trei hoteluri în Ashby Avenue dar după părerea lui, Roosevelt era cel mai bun. I-am spus să mă ducă atunci la hotelul Roosevelt.

După ce am semnat în registru și mi-am dus valiza în cameră, am ieșit și am trecut prin fața lui Castle Arms. Era un bloc uriaș, care cunoscuse și vremuri mai bune. În prezent însă, tencuiala se cam scorojise, iar toate obiectele metalice ale fațadei aveau un aspect mat. Portarul stătea la aer, în fața intrării principale. Era un omuleț îmbrăcat într-o uniformă tocită de atâta purtat și se părea că în acea zi, uitase să se bărbierească. Era genul de individ care ar fi fost fericit să câștige un dolar, fără să pună nici o întrebare.

Am bătut străzile vreo jumătate de oră, până am dat de un loc unde se tipăreau cărți de vizită într-o oră. Mi-am comandat câteva pe care am cerut să fie scris

H. Masters
Inspector de asigurări
Agenția City.
San Francisco.

Așteptând să fie gata, am intrat într-un bar unde am băut două cafele și am frunzărit ziarul de seară.

Mi-am luat cărțile de vizită cu vreun sfert de oră înainte de ora nouă. Apoi, am intrat în holul din Castle Arms.

Nici la biroul de recepție și nici la lift nu se afla nimeni. Pe un perete atârna un anunț, însoțit de o săgeată în direcția scărilor de la subsol, indicând locul în care putea fi găsit portarul.

După ce am coborât scările, am bătut la o ușă. Îmi deschise omulețul în uniforma tocită. Mi-a aruncat o privire bănuitoare.

I-am vârât sub nas cartea mea de vizită și i-am spus :

— Aș putea să-ți cumpăr câteva minute din timpul tău?

Mi-a luat cartea de vizită, a privit-o fix, după care mi-a dat-o înapoi.

— Ce-ați spus?

— Aș vrea niște informații. Mi le poți vinde ?

Țineam în mână o bancnotă de cinci dolari. I-am arătat-o și pe urmă am băgat-o în buzunar.

Brusc, a manifestat tot zelul și amabilitatea de care era în stare.

— Bineînțeles că da, intrați, ce mai stați ! Ce doriți să știți?

Am intrat într-o cămăruță, care, după toate aparențele, îi servea de magazie. S-a așezat pe unicul scaun din încăpere. Am dat la o parte două mături și o găleată și m-am așezat și eu pe o ladă de lemn goală.

— Aș vrea niște ponturi despre o tipă care locuiește aici în apartamentul două sute treizeci și patru.

În timp ce vorbeam, am scos din buzunar bancnota de cinci dolari, am îndoit-o și i-am plimbat-o pe sub nas.

A privit-o cu un aer lacom, după care m-a întrebat :

— Vă referiți la Clare Sims ?

— Chiar la ea. Vreau să știu cine este și ce învârte.

I-am dat bancnota, pe care a băgat-o la iuțeală în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Face strip-tease la Gatsby Club, pe bulevardul Mac-Arthur. Avem o grămadă de probleme cu ea. Mie mi se pare că se cam drogheză. Și după cum se poartă uneori, poți băga mâna în foc că-i nebună sadea. Proprietarul i-a pus în vedere că dacă mai continuă să ne facă probleme, o s-o dea afară.

De plătit, plătește ?

— Ca vai de lume, făcu el, dând din umeri. Dacă aveți de gând să stați de vorbă cu ea, să fiți atent. Cred că nu-i în toate mințile.

— Nici prin gând nu-mi trece să stau de vorbă cu ea, i-am răspuns, ridicându-mă de pe ladă. Dacă este așa cum spui, atunci nu am chef să am de-a face cu ea.

I-am strâns mâna, i-am mulțumit și am plecat. După ce am ajuns la hotel, m-am schimbat, am luat un taxi și m-am dus la Gatsby Club.

Gatsby Club era un local care nu avea nimic original. Puteai găsi o bombă ca asta în orice alt loc din oraș. Era amplasat ca de obicei într-o pivniță. Ca de obicei, era prezent același boxer care-ș agățase mănușile în cui și îndeplinea funcția și de portar și de om de ordine.

Ca de obicei, lumina era difuză și imediat după intrare, se afla un bar mititel.

Și tot ca de obicei, se găseau acolo pipițele cu figuri dure și sânii mari, care așteptau să fie invitate la un păhărel după care erau gata să se culce cu primul venit doar pentru trei dolari, dacă nu cumva puteau obține un preț mai bun.

Am plătit intrarea de cinci dolari, am semnat în registru sub numele de Masters și am intrat în restaurant.

O fetișcană subțirică și brunetă, îmbrăcată într-o rochie de seară mulată pe corp, care lăsa să se ghicească că nu mai purta nimic pe dedesubt, cu părul negru care-i cădea până peste umeri și cu ochii cenușii plini de invitații mute, mă agață din mers și mă întrebă dacă putea să se așeze la masa mea.

— Nu acum, i-am răspuns, însă, cât de curând, o să-ți fac cinste cu un pahar.

Mi-a zâmbit trist și s-a îndepărtat dând din cap. Alte cinci fete de vârsta ei, fără nici un bărbat în preajma lor, îmi aruncară priviri lacome.

Am avut parte de o masă mediocră și de un spectacol de varietăți și mai mediocru.

Apăru și Clara Sims, care începu să-și facă numărul de strip-tease.

Clara era o blondă masivă, cu forme generoase. Clienții nu-și puteau dezlipi ochii de pe bustul ei debordant și de pe șoldurile care descreșteau fruntile. Întregul ei talent consta în a-și dezgoli o suprafață cât mai mare din corp.

Puțin mai târziu după miezul nopții, cam pe când începusem să-mi spun în sinea mea că-mi pierdusem vremea de pomană, în dreptul ușii de la intrare s-a produs o mică agitație, și-și făcu apariția un individ brunet.

Era îmbrăcat într-un smoking tocit și la ochi avea niște ochelari cu rame groase de baga.

Stătea în pragul ușii și pocnea din degete, bâțâindu-și corpul în ritmul muzicii.

Era slab mort, iar la tâmple părul îi era alb. Pe figura lui de degenerat, albă ca ceara, buzele îi păreau văduvite de orice picătură de sânge.

N-a fost nevoie să mă uit la el de două ori.

Capitolul VI

I

Fetișcana brunetă în rochie mulată, care mă agățase, se îndreptă spre Wilbur, dând din fund și afișând un zâmbet profesionist pe buzele rujate violent. Se opri în fața lui, își aranjă părul cu o mișcare bruscă a mâinii, după care își ridică sprâncenele cu o expresie promițătoare.

Wilbur continua să pocnească din degete și să-și bâțâie corpul slăbănog în ritmul muzicii. Însă ochii săi ca de bufniță, ce străluceau în spatele ochelarilor se întoarseră spre fată, iar buzele lipsite de sânge îi dezvelira dinții într-un rânjet lipsit de orice semnificație. Pocnind în continuare din degete, se apropie de fată în timp ce aceasta începu să-și onduleze corpul și să izbească cu tocurile pantofilor în podea.

Se deplasau în cerc unul în jurul celuilalt, agitându-și mâinile în aer, cu corpurile cambrate, ca doi sălbatici care executau un dans ritual. Clienții din restaurant se opriră din mâncat și dansat pentru a-i privi pe cei doi. Wilbur o apucă pe fată de mână și o obligă să facă o piruetă, în urma căreia rochia acesteia se ridică, dezgolindu-i până la pulpe picioarele suple. O trase apoi brusc spre el cu o zmucitură, o împinse, continuând s-o țină de mână, după care o trase din nou spre el și o mai învârti încă o dată. Apoi, după ce-i dădu drumul, începu să se miște în jurul ei, bătând din picioare până când orchestra termină de cântat.

Pe urmă, o luă de braț cu un gest posesiv și o conduse până la o masă amplasată într-un colț, exact în fața mea, unde se așezară amândoi. Văzându-l pe Wilbur intrând în sală, am încercat un sentiment de ușurare și de triumf. Însă, după ce l-am privit dansând și după ce i-am văzut

figura rece pe care era întipărită o expresie de răutate, am retrăit clipele în care intrase în bărulețul lui Rusty, cu cuțitul în mână. Am revăzut-o pe Rima, îngrozită la culme. I-am auzit din nou țipetele animalice.

A fost singurul moment în care am ezitat să-mi duc planul la bun sfârșit. Când începusem să o caut pe Rima, știam foarte bine că scopul meu era să o lichidez, însă evitasem să mă gândesc la crima propriu-zisă, și la modul în care aveam s-o ucid. Iar după ce am găsit-o, mi-am dat seama că dacă ar fi fost singură în bungaloul ei, n-aș fi putut niciodată să-mi adun curajul necesar pentru a o omorî cu sânge rece. Asta era motivul pentru care mă apucasem să-l caut pe Wilbur, știind foarte bine că avea de gând să-i ia gâtul Rimei. Nu mă îndoiam nici-o secundă că ar fi făcut-o dacă ar fi putut să dea de ea : în el exista ceva teribil, implacabil.

Dacă-l asmuțeam pe individul ăsta asupra ei, aș fi fost răspunzător de o crimă, o crimă abominabilă. În concluzie, în momentul în care i-aș fi dat lui Wilbur adresa Rimei, îi semnam condamnarea la moarte.

Cu toate astea, dacă Rima ar fi trăit, trebuia să-i îndur șantajul pe care îl exercita asupra mea, câte zile aș fi avut, sau, cât timp ar fi trăit ea. Nu aș fi reușit niciodată să scap.

— Ce poate exista mai bun decât banii ? îmi spusese ea odată.

Asta era filozofia ei. N-ar fi avut milă nici de mine și nici de Sarita. Atunci, de ce aș fi avut eu milă de ea ?

Mi-am călcat pe inimă. Trebuia să merg până la capăt.

Însă, mai înainte de a-l informa pe Wilbur asupra adresei Rimei, era necesar să-l dau la o parte pe Vasari din drumul lui Wilbur. După toate aparențele, Wilbur era mult mai rapid decât greoiul de Vasari, iar dacă acesta ar fi încercat s-o apere pe Rima, ar fi fost și el ucis. Nu aveam nici un chef să fiu răspunzător și de moartea lui. Nu aveam nimic cu el.

În primul rând, aveam de stabilit modul în care urma să iau legătura cu Wilbur. Nu intenționam câtuși de puțin să-i spun cine eram. M-am hotărât să-i telefonez și să-i dau adresa Rimei, ca un pont din partea unui anonim.

Apoi, trebuia să-l îndepărtez pe Vasari. Din discuția pe care o auzisem între el și Rima, aflasem că era căutat de poliție. Era suficient să-i dau și lui un telefon și să-l anunț

că avea să fie arestat din clipă-n clipă, ca să-și ia imediat tălpășița. Dar dacă Rima l-ar fi însoțit ?

Planul meu era destul de complicat, dar altceva mai bun, nu aveam de făcut. Până la scadența plății celor treizeci de mii de dolari mai rămâneseră nouă zile.

M-am uitat atent la Wilbur și la bruneta de lângă el. Se părea că individul încerca s-o convingă pe fată să facă un anumit lucru. Stătea aplecat deasupra mesei, vorbind cu voce joasă, storcându-și în același timp un coș din bărbie.

În cele din urmă, fata dădu din umeri cu un gest nerăbdător, se ridică și se îndreptă spre garderobă.

Wilbur se ridică și el, se duse la bar comandă un whisky îl bău dintr-o singură înghițitură, după care se îndreptă spre ieșire. Orchestra începuse să cânte, așa că în timp ce mergea, nu scăpă ocazia să pocnească iar din degete și să se bâțâie în ritmul muzicii.

Îmi plătisem deja consumația. După ce bruneta și-a luat de la garderobă impermeabilul din material plastic și a ieșit, mi-am luat și eu pălăria și impermeabilul și m-am luat după ea.

M-am oprit la marginea trotuarului, ca și cum aș fi așteptat un taxi. Fata o pornise cu un pas rapid. L-am văzut pe Wilbur care o aștepta mai încolo. După ce se întâlniră, cei doi traversară strada și o apucară pe o străduță laterală.

I-am urmărit, ținându-mă cât puteam pe la întuneric. M-am oprit în colțul străduței și m-am uitat cu grijă după ei. Abia am avut timp să-i văd urcând treptele de la intrarea unei case.

Habar n-aveam dacă Wilbur intenționa să-și petreacă toată noaptea cu fata aia, însă nu prea eram înclinat să cred una ca asta. M-am sprijinit de un zid cufundat în întuneric și m-am pus pe așteptat.

După o jumătate de oră, l-am văzut pe Wilbur coborând treptele, și luând-o pe stradă cu un aer nonșalant.

M-am luat după el.

N-am întâmpinat nici o greutate în a-l fila. Nu s-a întors nici măcar o singură dată să se uite în urmă. Mergea nepăsător, fluierând o melodie și din când în când, făcând niște pași de dans extrem de complicați.

În cele din urmă, a intrat într-un hotel nenorocit, de pe malul apei. M-am oprit și am privit prin geamul ușii

de la intrare. Luă o cheie agățată de un panou, urcă niște trepte și dispăru din vedere.

M-am dat înapoi câțiva pași și am ridicat privirea spre firma de deasupra ușii. Era hotelul Anderson.

Am ajuns iute în capătul străzii am luat un taxi și m-am îndreptat spre hotelul meu.

Pe drum, m-am tot gândit dacă Wilbur avea să-și petreacă doar noaptea aia în hotelul Anderson, sau urma să stea mai mult. Acum, dacă tot îl găsisem, nu-mi puteam permite riscul de a-l pierde.

Cu toate astea, am mai ezitat încă o dată. Gândindu-mă la Sarita și la nevoia urgentă de a-mi apăra banii, am reușit să-mi stăpânesc orice alt sentiment.

Am intrat în cabina telefonică din holul hotelului meu, am căutat în cartea de telefon numărul hotelului Anderson, după care l-am format.

După câteva clipe, îmi răspunse o voce de femeie:

— Alo, da?

Am respirat adânc și am făcut un efort ca să nu închid.

— Auzi, iubițel, nu-i așa că pe la voi își face veacul un individ slăbănog și cu niște ochelari? am întrebat eu, luându-mi o voce de dur.

— Și ce-i cu asta? îmi răspunse vocea. Tu cine ești?

— Un prieten de-al lui. Păpușel, adu-mi-l la telefon, dar mai repejor dacă se poate.

— Atunci, dacă spui că ești un prieten de-al lui, știi cum îl cheamă?

— N-o mai lungi atât! Du-te și adu-mi-l la telefon!

— Bine, bine, așteaptă! îmi răspunse ea îngrețoșată.

Am așteptat destul de mult. Stăteam cu receptorul la ureche și simțeam că mă sufoc în cabina aia strâmtă.

După vreo cinci minute, care mi s-au părut că nu se mai sfârșesc, am auzit niște zgomote. Apoi, vocea de femeie care spunea, pe un ton iritat: „De unde vrei să știu eu cine este? Doar ți-am mai spus că nu știu, nu? Du-te și o să vezi singur!" Și aproape imediat, scoase un ușor strigăt de durere, după care exclamă: „Fi-r-ai tu să fii de nenorocit! Să nu mă mai atingi cu labele tale scârboase!"

La capătul firului, Wilbur întrebă:

— Hei, ia zi, care ești acolo?

Mi-l și imaginam cum stătea în holul hotelului, cu

lumina reflectându-i-se pe lentilele ochelarilor, în timp ce figura sa palidă şi crudă exprima neräbdarea.

— Wilbur ? am spus eu.

— Da, care eşti ?

I-am răspuns cu o voce joasă dar distinctă :

— Am vazut-o aseară pe Rima Marshall.

I-am auzit respiraţia cum i s-a transformat într-un şuierat.

— Cine eşti ?

— Nu are importanţă. Te interesează să ştii unde stă ?

Pe figura mea începuseră să se prelingă broboane reci de sudoare.

— Mda. Unde stă ?

— O să-ţi trimit adresa ei peste două zile... o s-o ai vineri dimineaţă şi cu nişte parale, ca să poţi ajunge la ea. Să stai la hotelul ăsta până vineri.

— Dar cine dracu' eşti ? Vreun prieten de-al ei ?

— Las eu impresia că aş fi vreun prieten de-ai ei ?

Şi am închis.

II

Am telefonat a doua zi de dimineaţă din camera mea de hotel la clinica doctorului Zimmermann. Centralista m-a rugat să aştept, întrucât doctorul voia să vorbească cu mine.

Când l-am auzit la celălalt capăt al firului, mi s-a părut că era bine dispus.

— Domnule Halliday, am veşti bune. Starea soţiei dumneavoastră s-a ameliorat considerabil. A ieşit din comă şi cred că în câteva zile, o veţi putea vedea. Trebuie să ne gândim de pe-acum la cea de-a doua operaţie. Când vă întoarceţi ?

— Cred că vineri. O să vă sun imediat ce o să ajung. Credeţi într-adevăr că a depăşit momentul critic ?

— Sunt absolut convins de lucrul acesta. Dacă veniţi la clinică sâmbătă dimineaţă, s-ar putea să vă permit să o vedeţi.

I-am răspuns că o să mă duc neapărat şi după ce i-am mulţumit, am închis.

Ştirea că starea Saritei s-a ameliorat net, m-a pus din

nou pe gânduri. Am simțit din nou acea strângere de inimă față de hotărârea de a o ucide pe Rima.

Sâmbătă dimineața, aveam să fiu lângă Sarita. Cât urma să stau la căpătâiul ei, conștiința mea ar fi fost măcinată de faptul că distrusesem premeditat o viață. M-am întrebat ce-aș fi simțit oare atunci când privirile noastre s-ar fi încrucișat. Ar fi văzut ea în ochii mei sentimentul de vinovăție ?

Am început să umblu prin camera de colo-colo. Ce drept aveam eu să-i curm viața Rimei ? Singurul motiv era să scap de închisoare sau chiar de camera de gazare. Dacă eu aș fi fost cauza directă a morții ei, aș mai fi putut să trăiesc împăcat cu mine însumi ? Problema asta de conștiință mă chinuia cumplit.

Am căutat să găsesc altă soluție. Dacă aș fi refuzat să-i plătesc Rimei, oare ce s-ar fi întâmplat ? Fără doar și poate, m-ar fi denunțat, iar eu aș fi fost arestat. În cazul ăsta, ce s-ar fi ales de Sarita, fără mine ? Bineînțeles, ar fi beneficiat de banii mei, dar cum s-ar fi descurcat ea, infirmă cum era și singură, pe deasupra ?

Am încercat să fiu cinstit cu mine însumi. Aveam de gând s-o lichidez pe Rima, ca să nu înfund pușcăria, sau pentru că Sarita avea nevoie de mine ?

Nu am reușit să dau un răspuns ferm întrebării ăsteia, dar ceea ce știam cât se poate de bine, era că Sarita avea nevoie de mine, iar că viața Rimei era mizerabilă.

Mi-am dat seama că planul meu criminal avea destule lacune. Chiar dacă i-aș fi dat adresa lui Wilbur, nu aveam nici o garanție că ăsta o s-o omoare. Poate că nu o mai ura așa de mult ca înainte și nu s-ar mai fi obosit să bată tot drumul ăla până la ea. Pe de altă parte, dacă îl sunam pe Vesari și i-aș fi spus că poliția este pe urmele lui, s-ar fi putut să nu plece de lângă Rima. Iar dacă ar fi plecat, tot atât de bine s-ar fi putut întâmpla ca împreună cu el, să plece și Rima, iar Wilbur să găsească bungalowul gol. Dacă... dacă... dacă...

Planul meu nu prea stătea în picioare.

Am hotărât să las lucrurile în voia lor. Soarta mea avea să se decidă de parcă aș fi dat cu banul. Iese capul, Rima moare. Iese pajura, înfund pușcăria. În felul ăsta, dacă planul îmi reușea, iar Rima ar fi fost asasinată, nu mă mai simțeam în întregime răspunzător de cele întâmplate.

Pentru a scăpa de gândurile care mă hărțuiau, am coborât în restaurant și am comandat o cafea și niște pâine prăjită. Așteptând să-mi fie aduse, am privit în jurul meu. În toată sala, nu se aflau mai mult de zece indivizi, care își luau micul dejun. După toate aparențele, erau oameni de afaceri, preocupați numai de mâncare și de lectura ziarului.

Am observat cum unul dintre ei, așezat într-un colț, își ridicase ochii și se uita atent la mine. Era un tip cam de vârsta mea, cu o figură rotundă și bucălată, care mi s-a părut vag cunoscută. Brusc, s-a ridicat și s-a îndreptat spre mine. Abia când a ajuns la masa mea l-am recunoscut. Era un fost coleg de-al meu de universitate, cu care stătusem chiar în aceeași cameră. Îl chema Bill Stovell și-și luase diploma de inginer în același timp cu mine.

— Ia uite ce chestie ! exclamă el. Ești Jeff Haliiday, nu-i așa ?

M-am ridicat de pe scaun și i-am strâns mâna. M-a întrebat ce căutam prin San Francisco, iar eu i-am răspuns că eram într-o călătorie de afaceri. Mi-a spus că-mi văzuse fotografia în „Life" și citise articolul în legătură cu podul.

— Jeff, ai pus mâna pe o afacere teribilă ! Mamă, ce chestie ! Toate firmele de construcții au încercat să obțină proiectul ăsta.

Ne-am așezat și am început să vorbim despre pod. După care, l-am întrebat la rândul meu ce mai făcea.

— Păi, lucrez la oțelăriile *„Fraser și Grant"*. Auzi, ia fii atent, s-ar putea să facem o treabă împreună. Tie îți trebuie oțel, nu ? Ia-l de la noi, ce mai stai pe gânduri ! Avem niște prețuri de nu-ți vine să crezi !

Mi-a venit brusc ideea că dacă planul meu de a o lichida pe Rima avea să eșueze dintr-un motiv oarecare, iar cercetările ar fi ajuns până la mine, aveam o ocazie nesperată de a-mi putea justifica prezența la San Francisco.

— Auzi, Jeff, făcu Bill, entuziasmat de ideea care-i venise, vino dom'le pe la zece și ceva la firmă, să stai de vorbă cu directorul de vânzări. Ei, ce zici ?

I-am răspuns că era o idee excelentă și că eram de acord. Mi-a dat cartea lui de vizită și a plecat apoi la masa lui.

Mi-am petrecut toată dimineaţa şi o parte din după-amiază, la oţelăriile *„Fraser şi Grant"*. Preţurile care mi s-au oferit erau cu două procente mai joase decât toate ofertele pe care le aveam până în prezent. Le-am promis că după ce mă consultam şi cu asociatul meu, aveam să-i înştiinţez în cel mai scurt timp.

M-am întors la hotel după ora cinci. Am făcut un duş, m-am schimbat şi apoi m-am aşezat la masă şi am scris pe o foaie de hârtie numele şi adresa Rimei, cu majuscule. Împreună cu hârtia asta, am băgat într-un plic şi o bancnotă de zece dolari, iar pe plic am scris numele lui Wilbur şi adresa hotelului Anderson.

Am coborât pe urmă în hol şi l-am întrebat pe portar dacă nu cumva ştia când era vreun tren pentru Holland City. Mi-a răspuns că aveam unul la opt şi douăzeci.

Am cumpărat un timbru şi l-am lipit pe scrisoare. A trebuit să fac un efort serios ca să mă duc până la cutia poştală şi cum am băgat plicul înăuntru, am simţit o dorinţă violentă de a-l lua înapoi.

M-am întors în restaurantul hotelului şi am cerut un whisky. Mă simţeam scăldat de o sudoare rece. A doua zi de dimineaţă, la ora opt, Wilbur avea să primească scrisoarea mea. Ce avea să facă ? Dacă într-adevăr intentiona să o omoare pe Rima, atunci avea să fie la Santa Barbara pe la două şi jumătate.

Era un drogat, în consecinţă, nimeni nu putea să-i prevadă acţiunile. Putea foarte bine să arunce pe droguri banii pe care-i trimisesem de drum. Aşa că erau mari şanse să rămână în San Francisco în loc să plece la Santa Barbara.

Întrucât ideea asta îmi mai liniştise ceva remuşcările, am comandat un sandvici cu carne de pui. După ce l-am mâncat, am achitat la biroul de recepţie nota de plată, mi-am făcut valiza şi am coborât în hol. Înainte de a pleca, am intrat în cabina telefonică şi am sunat la informaţii, cerând telefonul bungaloului din East Shore, Santa Barbara. După puţin timp, centralista îmi spuse că era East 6684. Mi l-am notat în carneţel, am ieşit şi am luat un taxi spre gară.

Am ajuns în Holland City puţin după miezul nopţii. Lucrătorul de serviciu de la ieşirea din gară mi-a zâmbit deschis.

— Îmi face plăcere să vă revăd, domnule Halliday. Cum se mai simte soţia dumneavoastră ?

I-am răspuns că starea Saritei se îmbunătăţise mult şi că speram s-o pot vedea sâmbătă.

— Îmi pare tare bine domnule Halliday. Soţia dumneavoastră este o doamnă în toată puterea cuvântului. Sper din tot sufletul ca nemernicul ăla care a lovit-o să înfunde puşcăria.

Şi şoferul de taxi care m-a dus acasă m-a întrebat despre Sarita. Mi-am dat brusc seama că ea devenise o figură publică, iar lucrul ăsta m-a făcut să mă simt mândru.

Dar când am deschis uşa apartamentului şi am intrat în salonul tăcut, am fost prada unei puternic sentiment depresiv. Am rămas locului câteva clipe bune, de parcă aşteptam să aud vocea Saritei, cum îmi ura bun sosit. M-am simţit îngrozitor de singur privind la obiectele familiare din jur : pendula de deasupra şemineului care nu mai mergea, televizorul acoperit de un strat de praf şi toate celelalte.

Am intrat în dormitor, m-am dezbrăcat, am făcut un duş şi mi-am pus pijamaua. După care m-am întors în salon şi mi-am turnat un whisky. M-am aşezat lângă telefon şi mi-am aprins o ţigară. După ce mi-am terminat băutura, am strivit ţigara în scrumieră şi m-am uitat la ceas.

Era două fără douăzeci. Am călătorit cu gândul până la Santa Barbara, până la bungaloul ăla mizerabil din East Shore. Probabil că Rima şi Vasari se pregăteau de culcare. Poate că se şi băgaseră în pat.

Trebuia să pun în aplicare cea de-a doua parte a planului meu. Mi-am luat carneţelul, am ridicat receptorul şi am cerut o convorbire interurbană, dând centralistei numărul East 6684 din San Francisco.

Am rămas în fotoliu fără să fac nici o mişcare, cu ochii ţintiţi în tavan, ascultând fâşâitul din receptor. Brusc, am auzit cum telefonul începu să sune.

După ce sună de câteva ori, receptorul de la celălalt capăt al firului fu ridicat şi Rima se răsti furioasă :

— Care dracu' eşti la ora asta ?

— Ed este acolo ? am întrebat eu.

— Da' tu cine naiba eşti ?

Legătura telefonică era atât de clară, încât îi puteam auzi respiraţia rapidă şi sacadată.

— Nu-ți băga tu nasul unde nu te privește. Sunt un prieten de-al lui. Am de vorbit ceva cu el.

— N-ai să vorbești cu el până n-o să-mi spui cine ești, îmi declară ea, pe un ton ușor îngrijorat.

Brusc, am deslușit zgomotul unei încăierări.

Am auzit-o pe Rima cum țipa :

— Ed, nu fi dobitoc !

Acesta îi spuse :

— Tacă-ți fleanca ! Lasă-mă pe mine !

După care, vocea lui răsună clar la telefon :

— Cine-i acolo ?

— Un prieten, i-am răspuns eu, pe o voce joasă dar distinctă. Ed, ar fi bine să te dai la fund și asta cât poți de repede. Sticleții ți-au dat de urmă în dimineața asta. Știu unde stai. Cum or să aibă un mandat de arestare, or să vină să te înhațe...

L-am auzit cum respira greu și când am deschis gura să mă mai întrebe ceva, am închis.

Am rămas nemișcat, cu mâna pe receptor, privind în gol. Cursa mea, bună sau rea, fusese întinsă. Peste șase ore, Wilbur avea să deschidă scrisoarea. Ori lua primul tren spre Santa Barbara, ori rămânea la San Francisco. Dacă se ducea la Santa Barbara, eram sigur că avea s-o omoare pe Rima. Dacă nu se ducea cu primul tren Vasari putea să șteargă putina în timpul ăsta, și era foarte posibil ca Rima să-l însoțească, așa încât Wilbur ar fi găsit bungaloul gol. Pe de altă parte, Vasari ar fi putut s-o lase pe Rima pe loc, iar Wilbur s-o găsească. Dar, se putea la fel de bine ca Vasari să n-o întindă și să rămână cu Rima. În cazul ăsta, sarcina lui Wilbur n-ar fi fost dintre cele mai ușoare. Planul meu nu era foarte sigur, însă cel puțin, oferea mai multe soluții. Era într-adevăr de parcă aș fi dat cu banul.

Oricum, în prezent îmi scăpase de sub control. Întinsesem cursa și n-aveam altceva de făcut decât să aștept rezultatele.

Am stins luimna și m-am dus în dormitor. Locul gol din pat m-a făcut să mă gândesc la Sarita.

Am vrut să mă rog pentru ea, însă cuvintele au refuzat să-mi iasă din gură.

M-am culcat lăsând veioza aprinsă. Întunericul nu face altceva decât să atâțe remușcările.

Capitolul VII

I

A doua zi de dimineaţă, puţin după ora şase, m-am dus cu maşina în locul unde avea să fie amplasat podul.

Muncitorii erau deja la lucru. Am avut o mică discuţie tehnică cu şeful de echipă. În lipsa mea, Jack făcuse o treabă extraordinară. Fusese nivelat terenul de ambele părţi ale râului şi se instalaseră câtiva piloni.

Am inspectat şantierul vreun sfert de oră, după care am văzut sosind Thunderbird-ul lui Jack. S-a oprit în apropierea mea, a ieşit din maşină şi s-a îndreptat spre mine. Figura îi era luminată de un zâmbet larg.

— 'Mneaţa, Jeff ! Ce bine-mi pare că te văd ! Totul e-n regulă ?

Ne-am strâns mâinile.

— Da, totul e-n regulă şi am o surpriză pentru tine. Putem face rost de tot oţelul de care avem nevoie cu două procente mai putin decât orice altă ofertă.

A făcut ochii mari.

— Adică, vrei să spui că ai şi muncit în timpul ăsta ? Am crezut că ai fost plecat pentru o treabă personală.

— Bătrâne, am muncit întruna. Ce spui. îţi place chestia asta ? O să economisim vreo douăzeci şi ceva de mii de dolari.

— Mai vorbeşti ! Ia zi, care-i mişcarea ?

I-am spus despre ce era vorba timp de vreo douăzeci de minute, după care mi-a declarat :

— Jeff, în cazul ăsta, trebuie să avem o discuţie cu toţi furnizorii. Este o veste teribilă, zău aşa. Bine, atunci, o să ne vedem la birou. Mai am câteva treburi de rezolvat pe aici, după care vin şi eu.

L-am însoţit până la maşină.

— Şi Sarita cum se mai simte ? m-a întrebat.

— Totul e în regulă. Mâine dimineaţă mă văd cu doctorul Zimmermann.

I-am explicat că Zimmermann avea de gând s-o mai opereze încă o dată.

M-a ascultat atent, dar mi-am dat seama că podul îl interesa în cel mai înalt grad, lucru care mi s-a părut cât se poate de firesc.

— Bravo, Jeff, îmi pare tare bine, mi-a răspuns el. Acum, eu o să...

— Bine, bătrâne. O întind şi eu imediat la birou. Cum se descurcă Weston ?

— De minune, numai că acum are nevoie de o mână de ajutor, aşa că te-ai întors la timp. Eu n-am timp nici să respir, aşa că efectiv nu pot să-l ajut în nici un fel.

— Bine, o să mă ocup eu de asta.

— În regulă. Mă întorc pe la unsprezece.

S-a răsucit pe călcâie şi a strigat ceva către şeful de echipă.

În timp ce mergeam spre birou. m-am uitat la ceasul de la bordul maşinii. Era opt fără un sfert. Peste un sfert de oră, Wilbur avea să-mi primească scrisoarea. Oare ce avea de gând să facă în continuare ? Am realizat brusc că aveam mâinile transpirate.

După ce am parcat, am intrat în birou. Clara şi Ted Weston se apucaseră deja de treabă.

Mi-au urat amândoi bun soit, după care Clara mi-a întins un vârf de scrisori, devize şi alte hârţoage.

M-am aşezat la biroul meu şi m-am apucat de lucru.

Abia pe la zece, când m-am oprit să-mi aprind o ţigară m-am gândit din nou la Wilbur. La zece şi zece, era un tren din San Francisco spre Santa Barbara. Dintr-o dată, am simţit o nevoie imperioasă să aflu dacă plecase cu trenul ăsta.

Rezolvasem deja o grămadă de hârtii pentru Jack. Le-am adunat pe toate şi le-am pus pe biroul lui Weston.

— Fii drăguţ, du-i-le pe-astea lui Jack, i-am spus. Are nevoie de ele. O să mă ocup eu şi de treburile tale.

— Cu plăcere, domnule Halliday, îmi răspunse tânărul.

L-am privit mai cu atenţie.

Era un adolescent frumuşel, cu figura deschisă, plin de entuziasm şi dornic ca tot ce ieşea din mâinile lui să fie bine făcut. L-am privit cu invidie cum îşi aduna hârtiile de pe birou, zorit nevoie mare. Am regretat din tot sufletul că n-am fost ca el la vârsta lui. Cu nitică baftă, nu avea să primească o schijă de şrapnel drept în figură, nu avea să petreacă luni întregi de zile într-un salon de chirurgie estetică, ascultând gemetele şi ţipetele celor ce nu aveau tăria necesară să accepte o nouă figură. Nu avea să se încurce cu o drogată cu părul ca de argint şi cu o voce de aur, în stare să omoare pe cineva fără ca măcar să încrunte din sprâncene. Nu avea să trăiască sub ameninţarea unui şantaj şi să fie nevoit să plănuiască o crimă... Făcea parte dintre cei norocoşi, şi îl invidiam pentru asta.

Cum a plecat, am pus mâna pe telefon şi i-am cerut Clarei să-mi dea un fir cu exteriorul. După care, am sunat la serviciul interurban şi am cerut o convorbire cu San Francisco, dând telefonul hotelului Anderson. Centralista mi-a răspuns că traficul telefonic cu San Francisco era încărcat şi că avea să mă sune de îndată ce se realiza legătura.

În aşteptarea telefonului am început să fumez. Broboane de sudoare mi se adunaseră la tâmple. Am fost nevoit să aştept zece minute lungi, cu nervii încordaţi la maxim, ca să obţin legătura.

Aceeaşi voce indiferentă şi plictisită îmi răspunse :

— Hotel Anderson. Vă ascult.

— Aş vrea să vorbesc cu Wilbur.

— Imposibil. A întins-o.

Preţ de o secundă, inima nu mi-a mai bătut.

— Adică, nu mai este acolo ?

— Normal, ce altceva poate să însemne că a întins-o ?

— Ştiţi unde a plecat ?

— Habar n-am şi nici nu-mi pasă.

După care a închis.

Am pus şi eu receptorul în furcă, încet de tot. Apoi, mi-am scos batista din buzunar şi mi-am şters faţa şi mâinile.

Va' să zică, Wilbur plecase. Dar, plecase la Santa Barbara ? În caz afirmativ, avea să ajungă acolo pe la două, la prânz. Brusc, m-a apucat o panică de nedescris. Am

simţit nevoia imperioasă de a împiedica totul. Era suficient s-o sun pe Rima şi s-o avertizez.

Eram cât pe ce să fac lucrul ăsta, numai că în acel moment, s-a deschis uşa biroului şi şi-au făcut apariţia Jack Weston şi încă doi furnizori.

I-am salutat pe cei doi furnizori, privind cu coada ochiului la ceasul de pe birou. Era unsprezece şi un sfert. Mai aveam timp suficient s-o previn pe Rima, până la pauza de prânz.

Numai că discuţia care a urmat a fost atât de complicată, încât Jack a propus să luăm toţi masa împreună, ca să încercăm să rezolvăm în timpul mesei restul problemelor.

— Luaţi-o voi înainte, le-am spus eu. Trebuie să mai dau un telefon, şi vin şi eu pe urmă.

După ce au plecat, mi-am aprins o ţigară şi m-am uitat fix la telefon. Dacă aş fi prevenit-o pe Rima că Wilbur avea să dea peste ea, ar fi plecat val-vârtej şi fără doar şi poate că n-aş mai fi găsit-o în vecii vecilor. Iar ea ar fi continuat să mă şantajeze şi dacă n-aş fi plătit, aş fi înfundat puşcărie. Însă doar gândindu-mă la Wilbur, cum stătea în tren şi se apropia de ea din ce în ce mai mult îmi îngheţa sângele în vene.

Aşa era, planul meu era ca şi cum aş fi dat cu banul. Ieşea capul, Rima murea. Ieşea pajura, înfundam puşcăria. Iar dacă era aşa, de ce să nu lămuresc pe moment totul?

Am scos din buzunar o monedă şi am aruncat-o în aer. Am auzit-o căzând pe podea, în apropierea mea. Am rămas nemişcat câteva secunde, incapabil să fac vreo mişcare. Apoi, cu un efort considerabil, m-am aplecat s-o privesc.

Era capul.

Zarurile fuseseră aruncate. Puteam să mă spăl pe mâini de orice responsabilitate şi să las evenimentele să-şi urmeze cursul. M-am ridicat, am stins ţigara în scrumieră şi m-am îndreptat spre uşă.

Însă pe drum, m-am oprit brusc.

Mi-a revenit în minte băruleţul lui Rusty. L-am revăzut pe Wilbur, cu cuţitul în mână. Am revăzut-o pe Rima, chircită în separeu, cu gura larg deschisă. I-am auzit din nou ţipătul de groază şi scârţâitul făcut de unghiile ei pe peretele de lemn.

Nu-i puteam face una ca asta. Trebuia s-o previn.

M-am întors la masa mea de lucru, am ridicat receptorul telefonului, și am cerut o convorbire interurbană cu Santa Barbara, dându-i centralistei numărul bungaloului Rimei.

Am așteptat cu inima strânsă.

— Nu răspunde, îmi spuse centralista. Doriți să mai încerc ?

— V-aș ruga, i-am răspuns eu.

După o așteptare lungă, centralista îmi spuse din nou :

— Îmi pare rău, domnule, dar nu răspunde nimeni.

I-am mulțumit și am închis.

Situația părea clară : Vasari o întinsese și Rima plecase împreună cu el.

II

Cu toate astea, nu m-am oprit aici. Se putea ca Rima să fi fost plecată și să se întoarcă. În lipsa lui Weston, am mai sunat de trei ori în decursul zilei, fără a obține totuși vreun răspuns.

În cele din urmă, am ajuns la concluzia că plecase și că planul meu de crimă comandată la distanță, eșuase.

M-am simțit în același timp ușurat și fericit. De acum înainte, trebuia să mă pregătesc să fac față unor necazuri dintre cele mai serioase. Peste șase zile, Rima aștepta să-i plătesc treizeci de mii de dolari, în contul aflat la banca ei. Iar eu, nici vorbă să-i dau banii ăștia. Ce avea să facă ? Mă dădea pe mâna poliției ? Nu puteam să las totul la voia întâmplării. Trebuia să mă aștept ca peste puțin timp să fiu acuzat de crimă.

Nu-mi rămânea decât să mă asigur de viitorul Saritei. L-am sunat pe primarul Mathison și l-am întrebat dacă puteam să trec pe la el pe seară.

M-a invitat la masă, dar am inventat pe moment o scuză oarecare. Nu mă simțeam în dispoziția necesară pentru a suporta un asemenea calvar.

I-am găsit pe Helen și pe Mathison așezați lângă șemineu. M-au primit cu brațele deschise. Le-am pomenit

despre operaţia pe care Zimmermann avea de gând să i-o facă Saritei.

— Jeff, dar tu cum stai cu banii ? mă întrebă imediat Mathison. Operaţia asta s-ar putea să te coste destul de mult. Ştii doar că eu şi Helen o considerăm pe Sarita ca pe propria noastră fiică.

— Da, ştiu. Stau bine cu banii la ora actuală, însă mi se pare evident că Sarita o să aibă nevoie să fie îngrijită ani buni de zile. Nu se poate baza decât pe mine. Iar dacă mie o să mi se întâmple ceva, o să fie singură pe lume.

— Nici pomeneală, spuse Mathison. Nu ţi-am spus doar că o considerăm ca pe propria noastră fiică ? Dacă o să se întâmple ceva, o să vină să stea aici, cu noi. Dar ce vrei să spui cu asta ? Cum adică, să ţi se întâmple ceva ?

— Lasă-l, îl înţeleg, interveni Helen. Nu se ştie niciodată. Este normal să fie îngrijorat. Jeff, îţi promit că o să ne acupăm de Sarita, dacă asta ai vrut să auzi, mă asigură Helen, zâmbindu-mi.

Mi se luase de pe suflet o greutate cât toate zilele. Cât timp a durat drumul de întoarcere acasă, m-am simţit şi eu în apele mele pentru prima oară de când începuse Rima să mă şantajeze.

A doua zi de dimineaţă, m-am prezentat la clinică. Doctorul Zimmermann mi-a spus că starea Saritei se îmbunătăţise încă şi mai mult.

— Domnule Halliday, nu aş vreau să-ţi dau speranţe deşarte, dar există o mică şansă ca să poată reîncepe să meargă.

M-a condus până la rezerva în care era internată Sarita. Părea palidă şi firavă în patul ăla de spital. Îşi recăpătase conştiinţa şi chiar m-a recunoscut, numai că nu avea forţa să vorbească.

Mi s-a permis să rămân două minute lângă ea şi în aceste două minute am realizat cât de mult reprezenta pentru mine.

Am fost fericit de faptul că planul meu de a omorî pe Rima dăduse greş. Dacă aş fi avut o crimă pe conştiinţă, eram convins că nu o mai puteam privi pe Sarita drept în faţă, aşa cum o priveam în acele clipe.

Mi-am petrecut toată duminica şi toată ziua de luni împreună cu Jack pe şantier. Dădusem de o porţiune slabă

de teren, și trebuia să găsim un mijloc pentru a o consolida.

Până marți seara, rezolvasem problema. Miercuri și joi, am lucrat amândoi la birou ca disperații. În fiecare seară, mă duceam la clinică și schimbam câteva zâmbete cu Sarita. Nu începuse să vorbească, dar cel puțin, mă recunoștea.

Vineri, adică ziua în care ar fi trebuit să-i trimit cecul de treizeci de mii de dolari Rimei, am fost sunat pe la zece de către doctorul Zimmermann. Mi-a spus că era împreună cu doctorul Goodyear și că amândoi o consultaseră pe Sarita.

— Domnul Halliday, ne-am hotărât că nu mai are nici un rost să așteptăm. Așa că o s-o operăm mâine dimineață.

I-am răspuns că o să fiu și eu prezent. L-am sunat pe Mathison și i-am dat și lui vestea. Mi-a spus că îi pare rău că n-o să poată veni la clinică, dar că Helen va veni precis.

Seara, când am fost s-o văd pe Sarita, a putut să scoată primele cuvinte.

— Iubito, mai ai de trecut un mic hop, mâine. După care, o să fii într-o formă teribilă.

— Da, Jeff... Mi-e tare dor de casa noastră.

Ajuns acasă, m-am gândit că la acea oră Rima își dăduse probabil seama că nu mai aveam de gând să-i trimit banii ăia. Fără doar și poate că ar mai fi așteptat vreo zi sau două, ca să fie sigură... Dar pe urmă, ce avea oare de gând să facă ? Treaba ei, aveam prea multe griji ca să-mi mai bat capul și cu problema asta.

Operația a început pe la unsprezece dimineață. A durat patru ore încheiate. Am stat împreună cu Helen în sala de așteptare, fără să scoatem vreun cuvânt. Din când în când, Helen îmi surâdea și mă bătea ușor pe mână.

Puțin după ora două, o infirmieră mă anunță că eram căutat la telefon de la birou. A mai adăugat că operația era pe terminate și că peste o jumătate de oră, aveam să aflu cum a decurs.

Telefonul se afla pe culoar. La celălalt capăt al firului era Clara.

— Domnule Halliday, îmi pare rău că v-am deranjat, dar a venit la birou la noi un inspector de poliție. Spune că

se numește Keary și că dorește să discute cu dumneavoastră o problemă foarte importantă.

Inima mi-a sărit din piept, după care a început să-mi bată aiurea.

— Să mă aștepte, i-am spus. Operația o să se termine peste vreo jumătate de oră. N-am cum să fiu la birou mai înainte de cinci. Dar ce vrea, nu ți-a spus ?

De fapt, știam foarte bine ce voia. Va' să zică, până la urmă, Rima tot se dusese la poliție să mă toarne.

— Domnule Halliday, dacă așteptați puțin la telefon, mă duc să-l întreb...

Clara părea destul de agitată.

După nici o jumătate de minut, s-a făcut auzită în receptor vocea unui bărbat :

— Sunt inspectorul Keary, de la poliția din Santa Barbara. Aș dori să vă văd cât mai curând posibil.

— Despre ce-i vorba ? l-am întrebat eu.

— O problemă de-a noastră, îmi răspunse sec. Nu putem vorbi prin telefon.

— În regulă, i-am răspuns pe același ton. Atunci, o să fie nevoie să mă așteptați. O să mă întorc la birou cam pe la cinci. O să vorbim atunci.

Am închis, după care mi-am șters palmele umede cu batista. Avea oare vreun mandat de arestare ? Rima fusese deja arestată ?

L-am văzut pe Zimmermann cum se îndrepta spre mine de-a lungul culoarului. Era numai un zâmbet.

— Vine imediat și doctorul Goodyear, îmi spuse el. Am să vă dau o veste grozavă. Suntem aproape siguri că operația a fost o reușită totală. Doar dacă prin absurd nu apare vreo complicație gravă, ceea ce este aproape exclus, soția dumneavoastră va putea umbla în câteva luni.

Și toată jumătatea de oră care a urmat, mi-a ținut o dizertație plină de termeni medicali din care nu prea am înțeles mare lucru, dar din care a reieșit clar că după câteva luni de îngrijire atentă, Sarita avea să-și revină complet.

Tot timpul cât a vorbit Goodyear, nu m-am gândit decât la inspectorul Keary care mă aștepta. În cele din urmă, doctorul mi-a spus că peste două zile puteam s-o văd pe Sarita, dar în nici un caz mai înainte. M-am gândit că în două zile, aveam să fiu la închisoarea din Los Angeles.

Am plecat de la clinică împreună cu Helen.

— Îți amintești de discuția pe care am avut-o aseară în legătură cu Sarita ? am întrebat-o eu, în timp ce o conduceam la mașină. Tu și Ted mi-ați promis că o să aveți grijă de ea, dacă o să mi se întâmple ceva. Vă mai mențineți promisiunea, nu ?

— Jeff, ce vorbe-s astea...

— Sunt într-o încurcătură, am continuat eu, fără s-o privesc. Nu pot să-ți spun mai mult, dar s-ar putea să dispar din circulație o bună perioadă de timp așa că vreau să mă bizui pe voi doi ca să aveți grijă de Sarita.

— Jeff, de ce nu vrei să-mi spui nimic ? mă întrebă Helen, pe un ton calm. Știi doar ce părere are Ted despre tine, părere pe care o împărtășesc și eu. Dacă putem face ceva pentru tine, indiferent ce...

— Vreau doar să am certitudinea că Saritei n-o să-i lipsească nimic. Dacă mă asiguri de lucrul ăsta, înseamnă că ați făcut totul pentru mine.

Își puse mâna pe brațul meu.

— De acord. Poftim, să nu-ți faci nici cea mai mică grijă în privința Saritei. Și să știi, că-mi pare tare rău de tine. Ne ești tare drag, mie și lui Ted.

Am lăsat-o la primărie, fiindcă voia să-i spună soțului ei că operația reușise. M-a privit pentru ultima oară prin geamul mașinii și mi-a zâmbit.

— Și Jeff, nu uita... dacă putem face ceva, indiferent ce...

— N-am să uit.

Am ajuns la birou după zece minute.

Când am intrat, Clara s-a oprit din bătut la mașină și și-a ridicat ochii spre mine.

— Vești bune, i-am spus, în timp ce-mi scoteam impermeabilul. Medicii spun că o să poată umbla din nou. Nu imediat, bineînțeles, dar sunt foarte optimiști în privința asta.

— Îmi pare foarte de bine, domnule Halliday.

— Unde este inspectorul ăla de poliție ?

— În biroul dumneavoastră. E singur, pentru că Weston a trebuit să plece pe șantier.

Am traversat camera, am apăsat clanța ușii și am intrat în biroul meu

Intr-unul din fotoliile de piele rezervate oaspeților stătea instalat un individ masiv și solid.

Avea o mutră tipică de polițist : o figură roșcovană cărnoasă și bronzată, ochii mici cu o privire dură și buze subțiri. Umerii îi erau lați, iar părul rar și grisonant.

S-a ridicat greoi, adresându-mi-se :

— Domnul Halliday, nu ?

— Chiar eu.

Am închis ușa. Aveam mâinile umede de transpirație, iar inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Cu un mare efort de voință, am reușit să-mi păstrez o figură impasibilă.

— Sunt inspectorul Keary, de la poliția din Los Angeles.

M-am așezat la biroul meu.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, domnule inspector. Luați loc, vă rog. Ce pot face pentru dumneavoastră ?

S-a așezat din nou în fotoliu iar ochii lui mici și verzi au început să mă examineze cu atenție.

— Domnule Halliday, este vorba despre o simplă formalitate. Sunt însărcinat cu o anchetă și sper să mă puteți ajuta.

Cuvintele pe care mi le-a spus au fost atât de neașteptate, încât pentru o clipă am rămas năucit. Mă așteptam să mă aresteze. Am făcut ochii mari și i-am spus :

— Sunt la dispoziția dumneavoastră. Despre ce-i vorba ?

— Căutăm un individ, pe nume Jinx Mandon. Vă spune ceva numele ăsta ?

Va' să zică, era o alarmă falsă. Am simțit o ușurare imensă, iar nervii mi s-au destins brusc.

— Jinx Mandon ? Nu, nu-l cunosc.

Ochii mici și verzi continuau să mă fixeze.

— Și nici nu ați auzit vorbindu-se de el ?

— Nu.

Și-a scos din buzunar o lamă de gumă de mestecat, a desfăcut-o și și-a băgat guma în gură cu gesturi lente și măsurate. Apoi, a făcut hârtia cocoloș și i-a dat drumul în scrumiera de pe biroul meu. Toate astea nedeslipindu-și privirea de pe figura mea.

— Care este adresa dumneavoastră. domnule Halliday?

I-am dat-o, întrebându-mă unde avea de gând să ajungă.

— De fapt, puteţi să-mi spuneţi şi mie ce s-a întâmplat ? m-am interesat eu.

— Îl căutăm pe individul ăsta, pentru că este autorul unui furt cu mâna înarmată, îmi răspunse, mestecându-şi chewing-gum-ul. Ieri am găsit o maşină abandonată în faţa gării din Santa Barbara. Pe volan au fost găsite amprentele lui Mandon. Maşina fusese furată din Los Angeles. Iar în torpedou, am găsit o hârtie pe care erau scrise numele şi adresa dumneavoastră.

Inima mi-a sărit din nou din piept. Nu cumva Jinx Mandon şi Ed Vasari erau una şi aceeaşi persoană ? Pentru a-mi ascunde surprinderea, am deschis cutia de ţigări de pe birou şi mi-am aprins una.

— Numele şi adresa mea ? am făcut eu, încercând să-mi iau un aer degajat. Nu înţeleg.

— Dar e foarte simplu, nu ? replică inspectorul, cu o oarecare asprime în glas. În torpedoul unei maşini folosite de un criminal căutat de poliţie, a fost găsită o hârtie pe care erau notate numele şi adresa dumneavoastră. Nu e mare lucru de înţeles din toate astea. Cum vă puteţi explica ?

Încetul cu încetul, redeveneam stăpân pe mine.

— Nu ştiu, nu-mi explic, am răspuns. Nu am auzit niciodată vorbinddu-se despre indivdul ăsta.

— Dar poate că l-aţi văzut ?

Scoase din buzunar un plic pe care-l desfăcu şi din care extrase o fotografie. O puse pe marginea biroului şi cu un bobârnac, o împinse spre mine.

Când am privit fotografia, îmi recăpătasem sângele rece. Era Ed Vasari. Nu mă puteam înşela.

— Nu, nu-l cunosc, am spus.

Keary întinse mâna, luă fotografia, o băgă în plic şi plicul la loc în buzunar. După care, mă privi din nou, continuând să-şi mestece chewing-gum-ul.

— În cazul ăsta, de ce avea numele şi adresa dumneavoastră ?

— Domnule inspector, habar n-am. Poate că mă cunoştea proprietarul maşinii. V-aţi interesat cui aparţinea maşina ?

— Nu, nu vă cunoştea. L-am întrebat deja.

— În cazul ăsta, nu am cum să vă ajut.

— Vă ocupaţi cu construirea unui pod, nu-i aşa ? m-a întrebat brusc. V-aţi văzut fotografia în revista „Life" ?

— Da, dar nu prea văd legătura.

— Poate că Mandon a aflat de numele dumneavoastră din revistă. Era şi adresa dumneavoastră trecută acolo ?

— Nu.

Şi-a mişcat corpul masiv în fotoliu şi şi-a încruntat sprâncenele.

— Hm, este un adevărat mister, nu-i aşa ? Mie nu-mi plac misterele. Din cauza lor, nu se poate întocmi un raport ca lumea. Va' să zică, nu aveţi nici o idee de ce Mandon ăsta putea să aibă numele şi adresa dumneavoastră ?

— Nu, nici cea mai mică idee, îmi pare rău.

A mestecat chewing-gum-ul câteva clipe fără să spună nimic, după care a dat din umerii săi puternici şi s-a ridicat.

— Domnule Halliday, cu toate astea, trebuie să existe o explicaţie. Mai gândiţi-vă. Poate vă amintiţi ceva. În caz că da, v-aş ruga să-mi daţi şi mie un telefon. Vrem să punem mâna pe tipul ăsta şi până la urmă o să reuşim. Poate că între dumneavoastră şi el există o legătură de care aţi uitat.

— Sunt absolut sigur de contrariul, am spus, ridicându-mă şi eu. Nu-l cunosc şi nu l-am văzut în viaţa mea.

— Bine. Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

S-a îndreptat spre uşă, dar la jumătatea drumului s-a oprit.

— Domnule Halliday, construiţi un pod grozav.

— Aşa este.

— E adevărat că o să coste şase milioane de dolari ?

— Da.

Ochii lui mici şi verzi m-au sondat din nou.

— Dacă o să mergeţi până la capăt, înseamnă că o să faceţi o afacere grozavă.

Mi-a făcut un semn din cap şi a ieşit.

În timp ce priveam uşa închizându-se fără zgomot în urma lui, mi-am simţit figura îmbrobodită de o sudoare rece.

Capitolul VIII

I

Următoarele două zile au fost pline de muncă și încărcate cu o tensiune nervoasă. Mă așteptam din clipă-n clipă să primesc un telefon de la Rima, sau să fiu arestat de poliția din Los Angeles. Nu aveam decât o singură mângâiere. Starea Saritei se îmbunătățea zi de zi.

Joi dimineață, în timp ce mă pregăteam să mă duc la șantier împreună cu Ted Weston, Clara m-a anunțat că inspectorul Keary dorea să mai vorbească cu mine.

I-am spus lui Weston să plece el mai întâi, iar eu aveam să vin după el, cât puteam mai repede. Rămas singur, i-am spus Clarei să-l poftească pe Keary.

Stăteam la birou, cu nervii tensionați și cu inima bătându-mi neregulat.

Keary intră.

În timp ce închidea ușa, i-am spus :

— Domnule inspector, îmi pare rău, dar nu am așa de mult timp să vă acord. Sunt așteptat urgent pe șantier. Ce s-a mai întâmplat ?

Numai că inspectorul Keary nu era omul pe care să-l iei așa, cu una cu două. Și-a instalat greoi corpul masiv în același fotoliu ca data trecută și și-a dat pălăria pe ceafă. Apoi, și-a scos din buzunar o lamelă de chewing-gum și a început să-i desfacă hârtia.

— Am aflat că Mendon ăsta, de care v-am vorbit, se numește de fapt Ed Vasari. Ați auzit vreodată de numele ăsta, domnule Halliday ?

Am dat din cap în semn că nu.

— Nici de numele ăsta n-am auzit domnule inspector.

— Vedeți dumneavoastră, domnule Halliday, continuă să ne intrige faptul că se afla în posesia numelui și a adresei dumneavoastră. Așa că ne gândim că într-un moment oarecare al existenței lui, Mandon v-a cunoscut, chiar dacă spuneți că dumneavoastră nu-l cunoașteți. Am descoperit și locul unde se dăduse la fund și stătea ascuns. Într-un bungalou, din Santa Barbara. Și ca să vedeți, tot în bungaloul ăla, am găsit și un exemplar din revista „Life" în care a fost publicată fotografia dumneavoastră. Iar fotografia asta, era încercuită cu creionul. Amănuntul ăsta și faptul că numele și adresa dumneavoastră au fost găsite în mașina pe care o furase, ne-au făcut să ne gândim că ori vă cunoștea, ori se interesa de persoana dumneavoastră. Iar în cazul ăsta din urmă, am vrea să știm de ce.

S-a oprit din mestecatul gumei și m-a privit fix.

— Ce părere aveți de toate astea, domnule Halliday ?

— Ca să fiu sincer, domnule inspector, sunt tot atât de intrigat cât sunteți și dumneavoastră.

— Sunteți absolut sigur că nu l-ați mai văzut vreodată pe individul ăsta ? Mai uitați-vă încă o dată pe fotografie!

— Nu, nu are nici un rost. Nu l-am văzut în viața mea.

S-a scărpinat pe după ureche și și-a încruntat sprâncenele.

— Cum vă spuneam zilele trecute, ăsta-i un adevărat mister. Iar mie nu-mi plac misterele, domnule Halliday.

Am tăcut.

— Ați auzit vorbindu-se vreodată de vreo femeie pe nume Rima Marshall ?

„Poftim, asta-i", mi-am spus în sinea mea. Cu toate că mă așteptam la întrebarea asta, am simțit cum mi-a înghețat sângele în vene.

L-am privit pe Keary drept în față și i-am răspuns :

— Nu, n-o cunosc. Cine este ?

— E puicuța lui Mandon. Trăiau împreună în bungaloul ăla.

Și-a reluat îndeletnicirea cu guma de mestecat fără să mai adauge un cuvințel, privind tavanul cu un aer absent.

După câteva clipe de tăcere, i-am spus pe un ton sec :

— Domnule inspector, îmi pare rău, dar sunt foarte ocupat. Mai e ceva ?

Și-a întors capul și și-a fixat privirea asupra mea.

— Femeia asta a fost asasinată.

Inima a dat să-mi spargă pieptul și sunt convins că m-am schimbat la față.

Cu toate astea, am reușit să răspund :

— Asasinată ? Cine a fost asasinată ?

Ochii duri și pătrunzători cotrobăiau prin sistemul meu de apărare.

— Rima Marshall. Am arătat fotografia lui Mandon mai multor persoane și aseară, am dat peste o femeie care făcea menajul prin bungaloul lor. Vă dați seama, javra asta de Mandon își permitea luxul să aibă o femeie care să-i facă menajul ! Femeia l-a recunoscut. Ne-a spus și de Rima Marshall și ne-a dat adresa bungaloului unde se ascundea Mandon. Individul spălase putina, dar am găsit-o pe puicuța lui...

Și-a întors chewing-gum-ul în gură și a continuat :

— Cadavrul ei nu arăta prea bine. A fost măcelărită. Medicul legist a numărat treizeci și trei de lovituri de cuțit, dintre care, după spusele lui, cel puțin zece au fost mortale. Iar pe o masă se găsea revista „Life" cu fotografia dumneavoastră încercuită cu creionul.

Am rămas nemișcat, cu pumnii încleștați sub birou. Așadar, Wilbur o găsise în cele din urmă, iar eu eram răspunzător de moartea ei ! O sudoare rece se infiltră pe fruntea mea.

— Așa că avem un caz care promite, continuă Keary. În prezent, ne întrebăm dacă nu cumva ea a fost cea care a lăsat în mașină hârtia pe care era scris numele și adresa dumneavoastră. Poate că v-a cunoscut într-un moment oarecare al existenței ei. Numele ei vă spune ceva ?

— Nu.

A scos din buzunar un plic și din el o fotografie pe care mi-a pus-o pe birou.

— Poate o recunoașteți, dacă o vedeți.

Am privit fotografia și imediat, mi-am întors ochii.

Era o imagine cumplită.

Rima, complet goală, zăcea pe podea într-o baltă de sânge. Corpul îi fusese ciopârțit într-un mod oribil.

— Nu o recunoașteți ? insistă Keary cu vocea lui aspră de polițist.

— Nu, nu o cunosc ! Și nici pe Mandon ăla ! E clar sau nu ? Nu vă pot fi de nici un folos ! Și acum, vă rog foarte mult, lăsați-mă deoarece am foarte mult de lucru!

Însă fără să-i pese câtuși de puțin, Keary se instală mai comod în fotoliu și-mi spuse :

— Domnule Halliday, este vorba despre o crimă, iar dumneavoastră aveți neșansa să fiți amestecat într-un mod oarecare în toată povestea asta. Ați fost vreodată prin Santa Barbara ?

Era cât pe ce să răspund că nu, însă mi-am dat seama pe moment că s-ar fi putut ca cineva să mă fi recunoscut prin oraș, iar dacă aș fi negat, aș fi putut avea neplăceri serioase.

— Am fost. Și ce-i cu asta ?

Se transformase brusc în polițist, din cap până-n picioare. Își aplecase corpul în față, iar bărbia avea o poziție agresivă.

— Când anume ?

— Acum vreo două săptămâni.

— Puteți fi mai precis ?

— Păi, prima dată am fost pe 20 mai și pe urmă, pe 15 iunie.

A părut ușor decepționat.

— Mda, așa este. Am verificat deja. Ați tras la hotelul Shore.

Am așteptat urmarea, felicitându-mă în sinea mea că nu am mințit prostește.

— Domnule Halliday, puteți să-mi explicați de ce o persoană având situația dumneavoastră, s-a instalat într-un hotel mizerabil cum este hotelul Shore ?

— Se întâmplă să nu fiu prea exigent în ceea ce privește cazarea. Am tras la primul hotel întâlnit în drum.

— De ce ați mers la Santa Barbara ?

— Domnule inspector, aș putea să știu și eu ce-i cu toate întrebările astea ? Ce vă privesc pe dumneavoastră călătoriile mele și scopul lor ?

— Domnule Halliday, este vorba despre o crimă. Eu sunt cel care pune întrebările, așa că limitați-vă numai la a-mi răspunde.

Am dat din umeri.

— Aveam o grămadă de treabă de făcut. Aici, la birou, sunt deranjat în permanență, așa că m-am hotărât să merg la Santa Barbara, să-mi termin calculele pentru construcția podului. În plus, m-am gândit că o schimbare de aer, nu mi-ar strica.

Keary își frecă nasul cărnos cu podul palmei.

— Dar de ce v-ați înscris la hotel sub numele de Masters ?

Aveam răspunsul pregătit. Creierul meu funcționa în acele momente niței mai repede decât al lui.

— Din momentul în care ți-a apărut fotografia în revista „Life", se poate spune că ai cucerit o oarecare notorietate. Și cum eu nu aveam de gând să fiu deranjat toată ziua bună ziua de tot felul de ziariști, m-am înscris la hotel sub numele de fată al mamei.

M-a fixat cu ochii săi verzi, încărcați de o privire dură, la fel de lipsiți de expresie, ca niște pietre.

— Și asta este și motivul pentru care ați rămas în cameră toată ziua ?

— Doar v-am spus că aveam de lucru.

— Și când v-ați întors ?

— Mai întâi, am fost la San Francisco, unde am avut de rezolvat niște afaceri.

Și-a scos un carnețel din buzunar și m-a întrebat :

— Unde ați stat în San Francisco ?

I-am spus unde am stat.

— Am plecat din San Francisco joi seara și am ajuns aici pe la miezul nopții. Dacă doriți o confirmare, îl puteți întreba pe lucrătorul de serviciu de la gară și pe șoferul companiei de taxiuri „Sol White" care m-a adus acasă.

A mâzgălit ceva în carnetul lui, după care s-a ridicat scoțând un fel de mârâit.

— Bine, cam asta ar fi, domnule Halliday. Cred că nu o să mai fie nevoie să vă deranjez. Am încercat doar să stabilesc câteva lucruri. De fapt, știm cine a omorât-o pe individa aia.

L-am privit, făcând ochii mari.

— Știți cine a omorât-o ? Cine ?

— Jinx Mandon. Cine credeți că altcineva ?

— Păi, putea fi oricine, nu ? am spus eu, dându-mi seama că aveam vocea răgușită. Ce vă face să credeți că el ar fi criminalul ?

— Are un cazier destul de încărcat și printre isprăvile lui, figurează și bătăi și răniri ale unor alte persoane cu care a avut de a face. Femeia care le făcea menajul ne-a declarat că cei doi se certau mai tot timpul. Și hodoronc-tronc, tipul a șters-o, și pe puicuța lui am găsit-o ciopârțită. Cine altcineva s-o fi omorât ? Nu ne mai rămâne decât să punem mâna pe el, și să-l scuturăm nițeluș până își deșartă tot sacul. După care o să-l băgăm frumușel la camera de gazare. E simplu ca bună ziua.

— Nimic din toate astea nu dovedesc că el ar fi criminalul.

— Nu zău ? răspunse Keary, ridicând din umeri cu un gest indiferent. În ceea ce mă privește, eu cred că el a făcut-o și sunt convins că și juriul va fi de aceeași părere.

M-a salutat dând din cap, a deschis ușa și a ieșit din birou.

II

Așadar, Rima nu mai exista.

Nu am simțit nici cea mai mică ușurare ci numai remușcări, întrucât eram direct răspunzător de moartea ei.

Trecutul meu murise în același timp cu ea. Iar ca să scap de amenințarea unei arestări, nu aveam decât să stau cuminte în colțișorul meu.

Dar dacă poliția îl aresta pe Vasari ? Și dacă îl trimitea la camera de gazare pentru o crimă pe care nu o înfăptuise ?

Pentru că eu știam că nu el o omorâse pe Rima. Adevăratul ucigaș era Wilbur, iar eu puteam dovedi lucrul ăsta. Numai că pentru a o dovedi, trebuia să povestesc poliției întreaga istorie, iar în cazul ăsta, aș fi fost inculpat pentru uciderea paznicului de la studioul cinematografic.

Se părea că era un coșmar care nu se mai termina.

„Ți-ai salvat pielea, m-am gândit eu. Dracu' să-l ia pe Vasari ăsta ! Doar este un individ care are la activ atâtea bătăi și răniri. De ce te-ai sacrifica pentru el ?"

Săptămâna care a urmat, am fost atât de ocupat cu munca mea și cu vizitele la clinică, încât ziua, scăpam de gândul care mă îngrozea, că eram răspunzător de asasina-

rea Rimei. Însă noaptea, când mă găseam singur în întuneric, eram bântuit de imaginea corpului ei hăcuit, zăcând într-o baltă de sânge.

Am început să citesc atent ziarele, pentru a da de ştiri noi în legătură cu crima. Mai întâi, întâmplarea a fost relatată pe prima pagină după care, foarte repede, a trecut pe ultima, reducându-se la câteva rânduri, prin care poliţia anunţa continuarea căutării lui Mandon. Însă până în prezent, nu se descoperise nici o urmă care să ducă la el.

Pe măsură ce trecea timpul, începusem să sper. Se putea ca Vasari să fi plecat din ţară. Poate că nu avea să mai fie găsit niciodată.

M-am întrebat ce s-o fi întâmplat cu Wilbur. De mai multe ori mi-a venit să sun la hotelul Anderson din San Francisco, să aflu dacă s-o mai fi întors, însă nu am cedat tentaţiei.

Starea Saritei se ameliora treptat. Mergeam în fiecare seară la clinică şi-i povesteam despre podul meu, despre ceea ce făcusem în timpul zilei şi despre cum mă descurcam de unul singur.

Zimmermann îşi întărise afirmaţia referitoare la faptul că Sarita va putea merge din nou, însă m-a prevenit că lucrul ăsta cerea timp. După cum aprecia el, peste două săptămâni o puteam lua acasă. Evident, avea nevoie de o infirmieră să se ocupe de ea, dar Zimmermann era convins că procesul de convalescenţă ar fi fost mai rapid acasă, decât la clinică.

Despre crimă, nu se mai pomenea nimic în nici un ziar. Mi-am spus că afacerea fusese îngropată definitiv. Probabil că aşa cum mă gândisem eu, Vasari părăsise ţara şi nu avea să mai fie găsit niciodată.

Într-o seară, după ce m-am întors de la clinică, în timp ce-mi parcam maşina în faţa blocului în care stăteam, am zărit un individ zdravăn, sprijinit de zid, ca şi cum aştepta pe cineva.

Am recunoscut imediat silueta masivă a inspectorului Keary.

Cât timp l-am privit prin geamul maşinii, am simţit un fior ca de gheaţă cum îmi străbătu şira spinării. Gura mi s-a uscat într-o clipă. M-a cuprins o asemenea panică,

încât a trebuit să fac un efort considerabil să nu pornesc mașina din loc și să demarez în cea mai mare viteză.

Nu m-am grăbit deloc să ies din mașină. Când am ajuns în dreptul lui, îmi recăpătasem sângele rece.

— Bună seara, domnule inspector, i-am spus. Ce faceți aici ?

— Vă așteptam, îmi răspunse el, pe un ton sec. Mi s-a spus de la biroul dumneavoastră că v-ați dus la spital. Așa că am venit să vă aștept.

— Ce mai vreți de la mine ? l-am întrebat încercând în zadar să am o voce fermă. Ce s-a mai întâmplat ?

— O să vorbim despre asta acasă la dumneavoastră. Luați-o înainte.

Când am intrat în salon, mi-a spus :

— Am aflat că soția dumneavoastră a fost grav rănită. Se simte mai bine ?

Mi-am aruncat impermeabilul și pălăria pe un scaun și m-am postat lângă șemineu, în fața lui Keary.

— Da, se simte mult mai bine, vă mulțumesc.

S-a așezat în cel mai mare și mai confortabil fotoliu din încăpere. După care și-a scos pălăria și și-a pus-o pe covor, lângă el. În cele din urmă, a început să-și desfacă eterna lamă de chewing-gum.

— Domnule Halliday, ultima oară când ne-am văzut, deschise el gura, cu ochii ațintiți asupra chewing-gum-ului, ați afirmat că numele de Rima Marshall nu vă spune nimic și că nu o cunoașteți.

Mi-am băgat mâinile în buzunarele pantalonilor și mi-am încleștat pumnii. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă temeam să nu mi se audă zgomotul pulsațiilor ei.

— Așa este, i-am răspuns eu.

Ochii lui mici și verzi m-au privit fix.

— Domnule Halliday, am motive întemeiate să cred că m-ați mințit, și că ați cunoscut-o foarte bine pe Rima Marshall.

— Ce anume vă face să credeți una ca asta ?

— O fotografie a victimei a fost publicată în ziare. Ca urmare, un individ, numit Joe Masini, proprietarul hotelului Colloway, ne-a furnizat din proprie inițiativă câteva informații. Masini era prieten cu Rima Marshall. După cele spuse de el, Rima s-a întâlnit în hotelul lui cu un bar-

bat cu o cicatrice pe maxilar și cu pleoapa dreaptă căzută. Rima se temea de individul ăsta și i-a cerut lui Masini să-l împiedice s-o urmărească, după ce ea avea să plece din hotel. Iar descrierea respectivului bărbat se potrivește perfect cu dumneavoastră, domnule Halliday.

N-am răspuns nimic.

Keary își mesteca încet guma, nedezlipindu-și privirea de mine.

— Rima Marshall avea un cont în banca din Santa Barbara, continuă el. Ieri, m-am deplasat acolo și am verificat. În decursul ultimelor șase săptămâni, au fost virați în contul ei de două ori câte zece mii de dolari. Aceste sume au provenit din contul dumneavoastră. Vă mai mențineți afirmația că nu ați cunoscut-o pe femeia asta ?

M-am îndreptat spre un fotoliu și m-am lăsat să cad în el.

— Ei bine, mărturisesc că am cunoscut-o.

— Și de ce i-ați dat toți banii ăștia ?

— Mi se pare destul de clar, nu ? Mă șantaja, asta-i.

— Mda, așa mi-am închipuit și eu. Și de ce vă șantaja ?

— Ce importanță mai are ? Doar n-am omorât-o eu, știți prea bine.

— Așa este, nu ați omorât-o dumneavoastră, deși șantajul poate fi un motiv excelent pentru comiterea unei crime. N-ați omorât-o dumneavoastră, pentru că v-ar fi fost imposibil să faceți lucrul ăsta. Erați aici atunci când a fost asasinată. Am verificat personal. Dacă mi-ați fi spus de la început adevărul, domnule Halliday, m-ați fi scutit de o grămadă de alergătură... Ați fost la Santa Barbara să vă întâlniți cu ea ?

— Am fost la Santa Barbara să încerc să dau de ea. Aveam de gând să-i cer o amânare de plată, întrucât îmi trebuiau bani pentru operația soției mele. Dar n-am dat de ea. Am încercat de două ori, însă fără nici un rezultat.

— Și ce s-a întâmplat ? Ați plătit în continuare ?

— Nu, pentru că înainte de termenul scadenței, a fost asasinată.

— Mda, un adevărat noroc pe capul dumneavoastră.

— Cam așa ceva.

— Și totuși, de ce vă șantaja ?

Doar nu-mi luase Dumnezeu mințile să-i spun adevărul.

— Păi, vechea poveste... Am întâlnit-o și ne-am culcat împreună. După ce a descoperit că eram însurat, m-a amenințat că o să dea în vileag toată chestia asta și o să-i spună soției mele totul.

Și-a frecat iar nasul cu podul palmei, părând cam încurcat.

— Nu vi se pare că a cerut cam mulți bani pentru chestia asta ?

— Ce să fac, eram prins în cursă. Soția mea era foarte grav bolnavă. Cel mai mic șoc i-ar fi fost fatal.

Își lipi corpul masiv de spatele fotoliului și spuse :

— Vă dați seama, domnule Halliday, că minciuna reprezintă un delict serios în cadrul unei anchete care investighează o crimă ?

— Da, îmi dau perfect seama de lucrul ăsta.

— Dacă ați fi recunoscut de la bun început că o cunoașteți pe femeie m-ați fi scutit de multă bătaie de cap.

— O legătură cu o femeie de teapa ei, nu este un lucru pe care să-l mărturisești cu ușurință.

— Mda, făcu el, scărpinându-și obrazul. În regulă, domnule Halliday, de data asta, chiar că am terminat. Nu mai trebuie să vă faceți nici o grijă în legătură cu subiectul ăsta. N-o să-l menționez în raportul meu.

A fost rândul meu să-l privesc fix.

— N-o să menționați în raport ?

— Vedeți dumneavoastră, făcu el, întinzându-și picioarele scurte și groase, eu sunt însărcinat cu ancheta asta. Nu văd nici un rost să produc necazuri cuiva pentru simplul motiv că s-a culcat cu o femeie.

Bruse, figura lui cărnoasă s-a destins într-un rânjet dezagreabil, care mi s-a părut impregnat de o anumită viclenie.

— Voiam să mă asigur că nu aveți nici o legătură cu asasinarea Rimei Marshall. Acum, lucrul ăsta e cât se poate de clar. Puteți fi fericit că la sfârșitul lunii ies la pensie. Dacă nu m-aș pregăti pentru retragerea asta a mea, poate că aș fi fost mai puțin indulgent. Poate că n-o să vă vină să credeți, dar am șaizeci de ani, și asta-i vârsta la care un bărbat trebuie să se retragă.

Ceva în el îmi displăcea, dar nu știam ce anume. Îmi inspira neîncredere. Nu mai avea aerul de polițist. Era un individ care-și terminase treaba și se găsea cam într-un fel

de vid. Prezența lui în apartamentul meu îmi dădea o senzație violentă de dezgust.

— Nu, n-aș fi crezut că aveți șaizeci de ani, am răspuns eu. Păi, în cazul ăsta, nu am decât să vă mulțumesc.

— În probleme de șantaj, continuă el, zâmbindu-mi din nou, avem libertatea să acționăm după cum credem de cuviință. Există o mulțime de situații de genul ăsta, după cum vă puteți da și dumneavoastră seama. Bărbații își cam pierd mințile când o târfă își mișcă fundul prin fața lor și fac tot felul de prostii. Domnule Halliday, zău că ați avut baftă că Mandon i-a închis definitiv gura.

— Domnule Inspector, era o profesionistă într-ale șantajului. Oricare dintre cei șantajați de ea ar fi putut-o omorî. V-ați gândit la una ca asta ?

— Mandon a omorât-o. Nici nu încape îndoială.

Era cât pe ce să-i vorbesc despre Wilbur, dar m-am abținut la timp. Dacă îl puneam pe Wilbur pe tapet, aș fi fost obligat să povestesc întâmplarea cu spargerea de la studioul cinematografic și cu împușcarea paznicului. Iar atunci, chiar că aș fi dat-o în bară.

— Domnule inspector, nu-mi rămâne decât să vă mulțumesc încă o dată.

S-a ridicat greoi.

— Așa cum v-am mai spus, domnule Halliday, afacerea asta s-a încheiat definitiv. N-o să mai auziți nimic despre ea.

M-a privit și mi-a adresat din nou același zâmbet viclean

— Bineînțeles, continuă el, dacă sunteți atât de satisfăcut că totul s-a terminat cu bine, nimic nu vă poate împiedica să faceți o mică donație pentru asociația sportivă a poliției din Los Angeles. Să nu o luați ca pe-o sugestie. Pur și simplu, ideea asta mi-a venit pe loc.

L-am privit fără să clipesc și l-am întrebat :

— Bineînțeles, o fac cu mare plăcere. Cam la ce sumă v-ați gândit ?

Și mi-am scos portofelul din buzunar.

— Cât considerați dumneavoastră, făcu el, în timp ce o luminiță avidă i se aprinse în ochii mici. Ce-ați spune de o sută de dolari ?

I-am dat zece bancnote de zece dolari.

— O să vă trimit o chitanță, domnule Halliday, spuse, în timp ce bancnotele dispăreau ca prin farmec. Colegii mei o să fie impresionați de gestul dumneavoastră. Vă mulțumesc mult.

Nu eram eu prostul ăla să credă una ca asta.

— Domnule inspector, nu are nici un rost să-mi trimiteți o chitanță. Nu țin cătuși de puțin la așa ceva.

Zâmbetul lui se lărgi și mai mult.

— Cum doriți, domnule Halliday. În orice caz, vă mulțumesc încă o dată.

L-am privit cum a plecat.

Era clar, avusesem baftă, chiar prea multă baftă.

Dar dacă poliția punea mâna pe Vasari ?...

Capitolul IX

I

A doua zi, în decursul după-amiezii, în timp ce mă aflam la birou, Clara mă anunţă că domnul Terrell voia să stea de vorbă cu mine.

La început, numele ăsta nu mi-a spus nimic. Apoi, mi-am amintit că era proprietarul vilei pe care Sarita şi-o dorise atât de mult. Lucrul ăsta se pierduse pentru mine în negura trecutului.

Am dat la o parte maldărul de hârtii de pe biroul meu, şi i-am spus Clarei să-l poftească în birou. Terrell era un bărbat trecut de şaizeci de ani, bine făcut şi cu un zâmbet deschis. Semăna cu un episcop blajin şi bine hrănit.

— Domnule Halliday, îmi spuse în timp ce ne strângeam mâinile, am aflat că Sarita o să iasă din spital săptămâna viitoare. Am pentru dumneavoastră o ofertă care s-ar putea să vă intereseze.

L-am invitat să ia loc.

— Despre ce este vorba, domnule Terrell ?

— Nu mi-am vândut vila. Cel care îşi manifestase dorinţa de a o cumpăra, a găsit între timp ceva mai aproape de locul său de muncă. Eu, împreună cu soţia mea, o să venim la sfârşitul săptămânii la Miami. Ştiu că soţici dumneavoastră îi plăcea foarte mult vila mea. Aşa că vă propun să v-o închiriez cu douăzeci de dolari pe săptămână, până când Sarita se va restabili complet. Iar dacă vă place şi doriţi s-o cumpăraţi, nu aveţi decât să-mi spuneţi. Dumneavoastră sunteţi cel care va decide. Eu şi cu soţia mea o iubim mult pe Sarita şi suntem convinşi că ar fi fericită ca la ieşirea din spital, să ajungă direct în vila pe care şi-a dorit-o. Ce părere aveţi ?

Timp de câteva clipe, nu mi-am putut crede urechilor. Apoi, m-am ridicat dintr-un salt de pe scaun și i-am strâns mâna cu putere.

— Este o idee nemaipomenită ! Nu știu cum să vă mulțumesc ! Bineînțeles că accept oferta dumneavoastră, mai încape vorbă ? Însă uitați ce o să fac : o să vă dau pe loc un cec de zece mii de dolari, și după ce o să termin de plătit cheltuielile cu spitalul, am să vă dau și diferența. Ne-am înțeles, da ?

Și ne-am înțeles.

Nu i-am suflat nici-un cuvințel Saritei. Muream de nerăbdare să-i văd ce figură avea să facă când ambulanța clinicii se va opri în fața vilei lui Terrell.

Helen Mathison m-a ajutat la mutat. Până la externarea Saritei, mai aveam la dispoziție încă șase zile. Lucram la birou toată ziua, iar nopțile mi le petreceam la vilă. Cu toate astea, în ciuda faptului că eram ocupat aproape tot timpul, mi se mai întâmpla să mă gândesc la Vasari și să-mi mai fac probleme în legătură cu subiectul ăsta. Dimineață de dimineață răsfoiam ziarele, ca să mă asigur că nu fusese găsit. Însă presa părea că nu mai era interesată de crima asta, despre care nu se mai făcea nici cea mai mică aluzie.

În cele din urmă, sosi și ziua externării Saritei. Mi-am luat o după-amiază liberă. Helen m-a condus la clinică cu mașina ei, de acolo urmând să plec cu Sarita cu o ambulanță.

A fost scoasă din clinică pe o targă. Ne însoțea și infirmiera care urma să se instaleze la noi și să o îngrijească.

Sarita mi-a zâmbit emoționată în momentul în care era transportată în ambulanță. M-am așezat alături de ea, iar infirmiera a luat loc lângă șofer.

— Ei bine, asta e ! am exclamat eu vesel, luându-i mâna, în momentul în care mașina porni din loc. Începând din clipa asta, iubito, o să fii o răsfățată. Nici nu-ți închipui cât de mult mi-am dorit să te duc acasă.

— Jeff, o să mă pun repede pe picioare, îmi spuse ea, strângându-mi mâna, și o să te fac din nou fericit. Doamne, ce bine este să vezi din nou lumea și străzile ! adăugă ea, uitându-se pe geam.

Apoi, după câteva clipe, mă întrebă :

— Jeff, dar unde mergem ? Nu cumva șoferul a greșit drumul ? Ăsta nu e drumul spre casa noastră.

— Ba da, iubito, ăsta-i drumul spre casa noastră. Nu ghicești ?

În momentul ăla, am fost recompensat. N-am să uit niciodată privirea din ochii ei, în timp ce mașina începuse să urce dealul.

Am uitat pe loc de toate zilele încărcate de tensiune, de toată teama și neliniștea mea, în momentul în care mi spuse cu o voce tremurătoare !

— Oh, Jeff ! Iubitule ! Nu-mi vine să cred !

Zilele care au urmat au fost cele mai fericite din existența mea. Întrucât aveam de rezolvat o grămadă de hârtii, nu mai mergeam la birou, și-mi rezolvam acasă treaba, rămânând în contact telefonic cu Ted Weston și cu Clara.

Am instalat în salon un pat pentru Sarita, ca să poată fi alături de mine. Tot timpul cât eu lucram, ea citea sau tricota. Și nu de puține ori îmi întrerupeam treaba ca să stau de vorbă cu ea.

Modul în care își recupera forțele era de-a dreptul surprinzător. La patru zile după ce sosise acasă, doctorul Zimmermann, care venise să o consulte, declară că putea fi instalată într-un scaun cu rotile.

— Domnule Halliday, să știți că a făcut progrese remarcabile, îmi spuse el, în timp ce-l conduceam la mașina cu care venise. Eram convins că ambianța de acasă o poate ajuta foarte mult, dar niciodată nu aș fi crezut că într-un asemenea ritm. Nu m-ar mira câtuși de puțin dacă peste câteva luni ar umbla ca orice om normal.

A doua zi, a sosit și scaunul cu rotile, în care am instalat-o pe Sarita.

— De-acum, o să pot să mă descurc și singură, îmi spuse ea. Chestia asta trebuie musai sărbătorită. Hai să-i invităm pe Jack și pe familia Mathison la masă.

Și așa, am dat o mică petrecere.

La masă, am avut de toate, de la curcan până la șampanie. După ce am terminat de mâncat, infirmiera a insistat cu Sarita să se odihnească. Jack și cu mine ne-am retras pe terasă, să fumăm și să bem un whisky. De pe terasă, se putea vedea râul, iar în depărtare, se distingeau chiar și muncitorii care lucrau la pod.

Ne simțeam destinși și într-o stare de euforie. După ce am vorbit vrute și nevrute, Jack se ridică leneș de pe scaunul lui și spuse :

— Va' să zică, până la urmă, poliția a pus mâna pe asasinul ăla din Santa Barbara. Începusem să cred că n-or să-l mai prindă.

Am avut impresia că am fost lovit de un buldozer. Câteva clipe, nici nu am avut forța să vorbesc. După care, abia am reușit să articulez :

— Ce tot spui acolo ?

S-a întins și a căscat prelung. Razele soarelui scăldau terasa într-o lumină blândă.

— Păi, nu știi ? reluă el, căscând din nou. Tipul ăla, care a omorât o femeie într-un bungalou. A fost prins într-o bombă din New York. A avut loc o încăierare, s-a tras și cu arma și până la urmă, a fost rănit. Se pare că nu mai are zile multe. Am auzit asta la radio, în mașină, în timp ce veneam spre tine.

Am reușit, naiba știe cum, să-mi păstrez o figură impasibilă.

— Ce tot spui ? am spus pe o voce care nu semăna cu a mea. Asta e, ghinionul lui... Păi, eu o să mă cam duc la treabă. Jack, îmi pare bine că ai venit.

— Și eu îți mulțumesc pentru clipele astea minunate... Și Jeff, dă-mi voie să-ți mai spun ceva, adăugă el, punându-mi mâna pe braț. Nu ai idee cât sunt de fericit că Sarita s-a însănătoșit. Este o fată clasa-ntâi, iar tu ești un băftos cum nu mai există altul.

L-am urmărit cu privirea cum a coborât dealul în Thunderbird-ul lui alb și negru.

„Un băftos cum nu mai există altul !"

Tremuram din tot corpul, iar fața îmi era acoperită de sudoare.

Așadar, în cele din urmă, Vasari fusese prins !

„A avut loc o încăierare, s-a tras și cu arma și până la urmă, a fost rănit. Se pare că nu mai are zile multe."

În cazul ăsta, o să fiu și mai băftos... mult prea băftos.

Trebuia să aflu toate detaliile.

Am anunțat-o pe infirmieră că plecam în oraș. Mi-a spus că Sarita dormea, și că ea avea să stea în preajma ei.

Am zburat până la cel mai apropiat chioșc de ziare. Am luat unul la întâmplare, dar nu am găsit nimic în legătură

cu arestarea lui Vasari. Trebuia să-mi închipui că știrea avea să apară în ediția de seară.

M-am dus la birou, pradă unei adevărate panici.

Dacă Vasari nu murea, avea să fie judecat pentru o crimă pe care nu o comisese, de asta puteam fi sigur. Nu puteam admite ca un nevinovat să fie băgat în camera de gazare.

Aveam foarte multă treabă la birou, numai că nu am reușit în nici un fel să mă concentrez. În timpul unei întâlniri cu un furnizor, am fost atât de distrat, încât l-am văzut pe acesta cum mă privea, cu un aer intrigat.

— Tocmai mi-am adus acasă soția de la spital, i-am spus, ca pentru a mă scuza. I-am sărbătorit întoarcerea acasă și cred că am băut cam multă șampanie.

Puțin mai târziu, sosi și Ted Weston de la șantier. Avea un ziar, pe care și-l lăsă pe birou. La vederea ziarului, chiar că nu m-am mai putut concentra.

Întrucât discutam despre tot felul de prețuri, începusem să fac atâtea gafe, încât furnizorul mi-o spuse pe șleau :

— Domnule Halliday, se vede treaba că șampania aia de care ați pomenit a fost a naibii de tare ! Eu spun să revin mâine, ce părere aveți ?

— Este perfect. Vă rog să mă scuzați, însă m-a apucat și o durere de cap cumplită... Da, e mai bine să reveniți mâine.

Cum a plecat, i-am și luat ziarul lui Weston.

Pe prima pagină, se afla fotografia lui Vasari și a unei brunete, care nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Vasari o ținea de mijloc și-i zâmbea.

Sub fotografie, se putea citi : „Jinx Mandon se căsătorește cu o cântăreață chiar în ziua în care a fost arestat."

Rezumatul arestării lui Vasari era foarte succint.

În timp ce acesta își sărbătorea nunta cu Pauline Terry o cântăreață de cabaret, petrecerea având loc la clubul „Trou dans le coin", Vasari fusese recunoscut de către un inspector de poliție, aflat cu totul întâmplător acolo. Când l-a văzut pe inspector apropiindu-se de masa sa, Vasari a scos pistolul. Inspectorul l-a împușcat pe loc, fără să-i mai lase timp să tragă. Grav rănit, Vasari a fost transportat la spital, unde medicii depuneau toate eforturile pentru a-i salva viața.

Asta era tot, dar arhisuficient. După ce am citit rândurile alea, am fost incapabil să mai lucrez. I-am spus lui Weston că mă duc acasă, dar în realitate, am intrat în primul bar întâlnit în drum, şi am dat peste gât două pahare cu whisky.

„Medicii depuneau toate eforturile pentru a-i salva viaţa."

Ce ironie tragică ! Medicii încercau să-l salveze, ca să poată fi apoi executat ! De ce naiba nu-l lăsau să moară ?

Ce aveam de făcut ?

Dacă supravieţuia, trebuia să intru în scenă. Nu mai aveam nici un motiv să n-o fac. Sarita nu mai era o infirmă. În curând, avea să umble din nou.

Dar poate că nu supravieţuia. Pentru moment, nu aveam altceva de făcut, decât să aştept. Iar dacă avea să moară, scăpam definitiv de tot rahatul ăsta.

Dar dacă avea să supravieţuiască...

II

Următoarele şase zile au fost un adevărat coşmar.

Presa nu a întârziat să exploateze drama luptei medicilor pentru salvarea vieţii lui Vasari. În fiecare zi, apărea în ziare câte un buletin oficial al sănătăţii acestuia. Într-o zi, se putea citi „Gangsterul nu mai are mult de trăit," lucru care m-a mai liniştit într-o oarecare măsură, dar a doua zi, alt titlu mi-a dat de gândit „Jinx Madon continuă să trăiască. Medicii sunt optimişti."

În a şasea zi, am citit „O operaţie cu unu la sută şanse de reuşită pentru salvarea vieţii gangsterului."

În ziar era dată declaraţia unuia dintre cei mai eminenţi chirurgi din New York, care avea să încerce o intervenţie extrem de riscantă, într-un ultim efort de a salva viaţa lui Mandon. În interviul luat de ziarişti chirurgul menţiona că rănitul nu avea decât o foarte mică şansă de a scăpa. Operaţia era atât de delicată, încât avea să atragă atenţia tuturor medicilor din lumea întreagă.

În timp ce citeam ziarul, am auzit-o pe Sarita spunându-mi :

— Jeff ! Te-am strigat de două ori şi nu mi-ai răspuns. Ce-i cu tine ?

Am lăsat ziarul jos.

— Scuză-mă, iubito. Eram atent la ceea ce citeam. Ce s-a întâmplat ?

Abia dacă i-am putut suporta privirea mirată.

— Jeff, e ceva ce nu merge ?

Stătea în scaunul ei pe rotile, în faţa mea, în dreptul mesei pe care se afla micul dejun. Eram singuri. Se simţea în formă şi ardea de nerăbdare să încerce să umble.

— Nu, iubito, totul e în regulă.

Ochii ei cenuşii mă examinau cu atenţie.

— Eşti sigur, Jeff ? De câteva zile, eşti atât de nervos, încât mă cam îngrijorezi.

— Iartă-mă, iubito. Podul ăsta mă preocupă foarte mult. Trebuie să mă gândesc la o mulţime de lucruri...

M-am ridicat şi i-am spus :

— Acum, trebuie să plec la birou. O să mă întorc pe la şapte.

Aveam o întâlnire cu Jack pe şantier. Trebuia să instalez prima grindă metalică a podului.

În timp ce aşteptam începutul manevrei, Jack îmi spuse :

— Jeff, ce ai ? Am impresia că este ceva care te frământă.

— Cred că pun prea mult la inimă treaba asta cu podul. Îmi fac probleme, asta este.

— Dar n-ai de ce. Totul merge ca pe roate.

— Aşa este, ai dreptate. Cred că de multe ori îmi fac probleme din nimic.

Jack observă brusc că şeful de echipă dirijase prost manevra şi după ce trânti o injurătură, o luă la goană spre locul unde se ridica în aer grinda metalică.

M-am gândit că pe viitor, trebuia să fiu mai atent cu mine. Tensiunea mea nervoasă devenise vizibilă.

Peste două zile, exploda bomba.

În ziare se anunţă cu litere de-o şchioapă că operaţia reuşise şi că Mandon era în afară de orice pericol. Într-o săptămână, avea să fie transportat cu avionul la închisoarea din Santa Barbara. Iar cum avea să-şi recapete forţele, avea să fie judecat pentru uciderea Rimei Marshall.

Am citit toate astea în ziarul de seară, care îmi venea acasă.

Efectiv, m-am îmbolnăvit.

De data asta, treaba era latră rău. Vasari supraviețuise, iar dacă eu nu aveam să spun adevărul, avea să fie judecat și executat.

M-am uitat la Sarita, care se afla în fața mea și citea. Am avut brusc o tentație violentă să-i dezvălui totul, dar instinctul meu m-a avertizat să nu fac nimic.

Nu mai aveam nici un drept să mai aștept. Trebuia să plec la Santa Barbara chiar de a doua zi de dimineață, și să-i povestesc toată istoria lui Keary, ca acesta să-l pună sub urmărire pe Wilbur.

— Iubito, i-am spus eu, cât am putut mai dezinvolt, am uitat să-ți spun că mâine trebuie să plec la San Francisco. O să lipsesc două zile. Trebuie să rezolv niște probleme legate de aprovizionarea cu oțel.

A ridicat spre mine o privire surprinsă.

— Mâine ? Te înțeleg, dar mi se pare cam bruscă decizia ta.

— Livrările nu se fac suficient de repede. Jack vrea să mă duc să rezolv treaba. Acum mi-am amintit...

După ce s-a culcat, l-am sunat pe Jack acasă.

— Bătrâne, mâine trebuie să plec la San Francisco, la firma Stowell. Oțelul cam întârzie.

— Așa ți se pare ? făcu el, cam surprins. Eu credeam că băieții de-acolo se descurcă destul de bine. Până acum, mi l-au trimis la timp. Cum am avut nevoie de el, l-am și avut.

— În orice caz, trebuie să plec la Stowell. În lipsa mea, se poate ocupa Ted de treburile de la birou.

— Bine, de acord, nu-i nici-o problemă, făcu el, cu o voce din care răzbătea mirarea. Faci cum vrei. Nu-i prea de lucru acum la birou.

În acea noapte, fiind întins în pat, m-am tot întrebat ce avea să facă Keary când avea să-mi audă povestea. Oare avea să mă aresteze, sau mai întâi avea să verifice lucrurile ? Trebuia oare ca a doua zi de dimineață înainte de a pleca, s-o previn pe Sarita că poate nu avea să mă mai vadă ? Trebuia să-i spun oare adevărul ?

Ce șoc ar fi avut, dacă aș fi fost arestat și nu m-ar mai fi putut vedea ! Știam că trebuia să-i mărturisesc adevărul, numai că nu mă puteam hotărî.

Întreaga noapte, cufundat în întuneric, am răsucit problema pe toate părțile. Dar nici când s-a luminat de ziuă nu mă hotărâsem. Însă, în timp ce mă îmbrăcam, m-am hotărât ca mai întâi să stau de vorbă cu inspectorul Keary.

Trecuse puțin de ora patru, când am intrat în biroul comisariatului poliției din Santa Barbara.

La birou stătea un sergent vânjos, care morfolea între dinți capătul unui pix. Mi-a aruncat o privire indiferentă și m-a întrebat ce voiam.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul inspector Keary, am spus eu.

Și-a scos pixul din gură, l-a privit cu un aer bănuitor, l-a pus pe birou, după care m-a întrebat ?

— Și cine să-i spun că-l caută ?

— Jefferson Halliday. Domnul inspector mă cunoaște.

Mâna mare și zdravănă i-a rămas o clipă deasupra telefonului. Apoi, ca și cum ar fi ajuns la concluzia că nu merita să se osteneaască atât de mult, a dat din umeri și mi-a indicat cu un gest al mâinii culoarul.

— A treia ușă pe stânga.

Am luat-o de-a lungul culoarului și am bătut la a treia ușă pe stânga.

— Intră, se auzi lătratul lui Keary.

Am intrat.

Keary stătea așezat confortabil în fotoliul din spatele biroului său, citind un ziar. Încăperea era cât o cutie de chibrite. Abia dacă era loc pentru birou, fotoliu și un scaun. Cu mine în plus, se părea că lipsește spațiu vital.

Si-a pus ziarul pe birou și s-a lăsat pe spatele fotoliului care a scârțâit din toate încheieturile. Văzându-mă, ochii săi mici se măriră în orbite.

— Ia uită-te, domnul Halliday ! Ce surpriză ! Luați loc. Și fiți bine venit la Santa Barbara.

M-am așezat în fața lui.

— Ați avut baftă că m-ați găsit aici, continuă el, scotându-și din buzunar inevitabila lamă de chewing-gum. Asta-i ultima mea zi de lucru, și ca să zic așa, sunt cât se poate de fericit. Lucrez de treizeci de ani în poliție și cred că am și eu dreptul la odihnă. Dar sunt convins că n-o să-mi fie asta prea dulce. Nu poți face prea mare lucru din pensia aia amărâtă care ni se dă. Sunt căsătorit și am și eu o căsuță pe malul mării. O să trebuiască să

să mulțumesc și cu puținul ăsta... Cum mai merge treaba cu podul ăla ?

— Bine.

— Și soția dumneavoastră ?

— Se însănătoșește pe zi ce trece.

A început să-și mestece guma, după care a spus :

— Astea-s niște vești bune.

S-a lăsat din nou pe spatele fotoliului și a început să mă examineze cu ochii săi mici și cu un aer gânditor.

— Domnule Halliday, ați venit să mă vedeți cu un scop anume ?

— Da. Am venit să vă spun că Rima Marshall nu a fost omorâtă de Mandon

Ochii cei mici se măriră ușor.

— Și ce vă face să credeți una ca asta, domnule Halliday ?

— A fost omorâtă de un individ, pe nume Wilbur. Este un drogat care a fost eliberat după ce a stat la închisoare treisprezece ani.

Și-a frecat nasul cu dosul palmei.

— Ce vă face să credeți că individul ăsta a omorât-o ?

Am tras adânc aer în piept.

— Știu că el a făcut-o Din cauza ei a fost condamnat. După ce a fost eliberat, a început s-o caute. Avea de gând s-o omoare, numai că nu a găsit-o. Eu i-am spus unde putea s-o găsească. Așa că s-a dus la bungalovul unde locuia Rima, a dat de ea și a omorât-o. Pe Vasari îl anunțasem eu la telefon că poliția este pe urmele lui și îl poate aresta din clipă-n clipă. Când a apărut Wilbur, Vasari plecase deja.

Keary luă un creion și începu să bată cu el în birou. Figura sa dură și cărnoasă era lipsită de orice expresie.

— Foarte interesant, domnule Halliday, numai că nu înțeleg prea bine. De unde îl cunoașteți dumneavoastră pe acest Wilbur ?

— Asta-i o istorie destul de lungă. Poate că ar fi mai bine să încep cu începutul.

M-a privit fix.

— Bine, de acord. Am tot timpul. Povestiți-mi de la început.

— Domnule inspector, asta este o depoziție care mă va incrimina. Dacă o s-o înregistrați pe bandă, o să economisim timp.

Şi-a frecat bărbia, încruntându-şi sprâncenele.

— Domnule Halliday, sunteţi sigur că vreţi să faceţi o depoziţie ?

— Da, sunt absolut sigur.

— Bine, în regulă.

A deschis un sertar, din care a scos un magnetofon mic pe care l-a pus pe birou. A cuplat microfonul şi l-a întors spre mine. Apoi, a apăsat o tastă, iar rolele au început să se învârtească.

— Daţi-mi drumul, domnule Halliday. Faceţi-vă depoziţia.

Am început să vorbesc, adresându-mă microfonului şi am povestit totul fără să omit nimic. Am declarat cum o întâlnisem pe Rima şi cum i-am salvat viaţa când Wilbur s-a aruncat asupra ei ; cum datorită Rimei, Wilbur înfundase puşcăria pentru treisprezece ani ; cum descoperisem că avea voce, cum mă ambiţionasem să devin impresarul ei, cum încercasem să o îngrijesc şi cum intrasem în studioul cinematografic Pacific pentru a fura banii necesari pentru cura ei de dezintoxicare.

Kary respira zgomotos, ascultându-mă cu atenţie. Îşi ţinea ochii fixaţi pe biroul prăfuit şi din când în când, îşi mai arunca privirea asupra rolelor magnetofonului care se învârteau încet.

Când am ajuns la episodul cu uciderea paznicului, m-a privit preţ de o secundă, după care şi-a plecat din nou pleoapele, continuând să mestece conştiincios chewingum-ul.

Am explicat microfonului cum mă întorsesem acasă, pentru a-mi relua studiile, şi cum m-am asociat cu Jack. Am povestit istoria cu podul şi cu fotografia mea din revista „Life", întrevederea cu Rima, sosită special la Holland City ca să mă şantajeze, accidentul Saritei şi cheltuielile declanşate de această întâmplare nefericită.

— Aşa că m-am hotărât să scap de femeia asta, am spus eu în concluzie. Dar când am dat de ea, nu am putut-o face. Am intrat pe furiş în bungaloul ei şi am descoperit pistolul cu care îl împuşcase pe paznicul de la studioul cinematografic. Ăsta este.

Am scos arma din buzunar şi am pus-o pe masă. Keary s-a aplecat şi s-a uitat la pistol, după care a scos un mârâit şi s-a lăsat din nou pe spatele fotoliului.

— Cât timp căutam pistolul, am descoperit o cutie plină cu scrisori. Una din aceste scrisori era semnată de o oarecare Clare Sims.

— Mda, știu. Am dat și eu peste scrisoarea asta și chiar am și citit-o.

Am simțit cum mi s-a înțepenit corpul. L-am privit fix și l-am întrebat :

— Atunci, de ce nu l-ați căutat pe Wilbur ?

— Continuați-vă depoziția, domnule Halliday. Ce-ați făcut după ce ați citit scrisoarea aia ?

— Am fost în San Francisco, unde am dat de Wilbur. I-am trimis un plic în care-i dădusem adresa Rimei și niște bani de drum. A plecat din San Francisco chiar în ziua în care Rima a fost asasinată. Am verificat. S-a dus la bungaloul ei și a omorât-o.

Keary își întinse arătătorul gros al mâinii drepte spre magnetofon și-l opri. Trase apoi al șaptelea sertar al biroului, de unde scoase un dosar gros pe care începu să-l răsfoiască. Găsi, în sfârșit o foaie de hârtie și un plic, pe care le împinse spre mine.

— Asta-i biletul pe care i l-ați trimis ?

La vederea literelor pe care le scrisesem, inima mi s-a oprit în loc. Am ridicat ochii spre Keary.

— Da, ăsta este. Cum de ați dat de el ?

— A fost găsit la hotelul Anderson. Wilbur nu a apucat să-l primească.

Am simțit cum îmi fuge sângele din obraji.

— Nu a apucat să-l primească ? Nu se poate ! L-a primit și a acționat în consecință ! Ce-mi tot spune-ți acolo ?

— Nu a apucat să-l primească. Scrisoarea asta a sosit în dimineața zilei de 17. Iar Wilbur a fost arestat în noaptea de 16 spre 17 când se întorcea la hotel. A fost arestat pentru trafic de stupefiante și a fost închis din nou. În prezent, își ispășește pedeapsa.

Își luă creionul, și începu din nou să ciocănească în birou cu el.

— După ce am citit scrisoarea lui Clare Sims prin care aceasta o avertiza pe Rima Marshall că Wilbur o căuta, spuse Keary, am telefonat poliției din San Francisco. Mi s-a spus că Wilbur tocmai fusese arestat. A doua zi, administrația hotelului a trimis poliției scrisoarea dumneavoastră către Wilbur. Așa că am fost convinși că

Wilbur nu putea fi criminalul, mai ales că nu primise scrisoarea dumneavoastră.

Am rămas nemișcat, privindu-l fix, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Atunci, dacă nu el a omorât-o, cine a făcut-o ? am întrebat eu, cu vocea răgușită.

A luat o figură plictisită.

— Sunteți tare greu de convins, nu-i așa ? V-am mai spus numele asasinului : Jinx Mandon. V-am spus că avem suficiente probe împotriva lui ca să-l băgăm la camera de gazare, și fiți convins că nu o să scape. N-a fost corect cu Rima Marshall. A întâlnit-o pe cântăreața aia de cabaret, pe Puline Terry, care se găsea în acea perioadă la Santa Barbara, și s-a îndrăgostit de ea. Rima l-a prins și l-a amenințat că dacă nu se potolește cu fata aia, îl dă pe mâna poliției. Când ați telefonat dumneavoastră, tocmai se pregătea s-o întindă. Telefonul ăla a picat la țanc, oferindu-i o scuză teribilă ca să șteargă putina, numai că Rima nu a fost de acord. A sărit la el cu un cuțit în mână. A urmat o luptă în toată legea. Vasari nu s-a mai putut controla și a omorât-o. Toate astea ni le-a spus chiar el. Avem cuțitul, avem hainele lui pătate de sânge, avem și mărturia lui.

Am continuat să-l privesc fix, fiind prea răvășit ca să mai pot scoate vreun cuvânt. Mă dădusem pe mâinile lui absolut degeaba.

A urmat o liniște lungă, în care a continuat să ciocănească cu creionul în birou. După un timp, deschise gura :

— S-ar părea că făcând depoziția asta, ați intrat într-o belea cât casa de mare, nu ?

— Cam așa ceva. Am fost sigur că Wilbur a omorât-o și m-am simțit răspunzător. Nu puteam suporta ca Mandon să fie condamnat în locul lui.

— Ce ? Cum adică, v-ați făcut probleme pentru un nemernic și o jigodie ca el ?

— Așa simt eu într-o asemenea situație, i-am răspuns calm.

— Ei bine, atunci o să scăpați de o acuzație de crimă de gradul întâi dar o să vă alegeți cu vreo cincisprezece ani de pușcărie. Ce a spus soția dumneavoastră ? A crezut că este normal să veniți aici și să vă alegeți cu cincisprezece ani ?

— Soția mea nu știe nimic

— Hm, o să fie o adevărată surpriză când o să afle, nu ?

Mi-am schimbat poziția pe scaun plin de nervi. Veselia lui sadică mă irita la culme.

— Nu văd ce vă privește pe dumneavoastră chestia asta.

S-a aplecat înainte, a luat pistolul, l-a examinat, după care l-a lăsat pe birou și m-a întrebat :

— Cum o să se termine podul ăla dacă o să fiți după gratii ?

— O să se găsească cineva. Întotdeauna se găsește cineva care să continue treaba altcuiva.

— Mda, așa este, făcu el, mișcându-și corpul masiv în fotoliu. Și pe mine o să mă înlocuiască cineva, începând chiar din seara asta. Nici nu o să ajung bine acasă și toți tipii ăștia de-aici o să și uite de mine. Ce-o să se întâmple cu soția dumneavoastră, dacă o să fiți închis ?

— Ce vă pasă ? Am făcut ce-am făcut, și acum sunt gata să plătesc. Haideți să n-o mai lungim, și să mergem până la capăt.

A închis dosarul din fața lui și l-a băgat în sertar. Apoi s-a uitat la ceas și s-a ridicat din fotoliu.

— Domnule Halliday, vă rog să mă așteptați cinci minute.

A luat pistolul și banda de magnetofon, a trecut prin fața mea, a ieșit și a închis ușa în urma lui.

Am rămas locului, fără să mă mișc.

Cincisprezece ani !

M-am gândit la Sarita. Mi-am reproșat că nu i-am spus adevărul. S-a scurs o jumătate de oră. A fost cea mai lungă și cea mai ternă jumătate de oră pe care am trăit-o.

Când a intrat Keary, pendula agățată de perete arăta cinci și jumătate. Avea un trabuc în colțul gurii și rânjea.

— Ei, domnule Halliday, bănuiesc că v-ați făcut o grămadă de sânge rău, nu-i așa ? V-ați și văzut în spatele gratiilor, nu ?

Nu i-am răspuns nimic.

— Mi-am luat la revedere de la băieți. Fix la ora cinci, mi-am predat insigna de polițist. Acum, sunt pensionar. De problema dumneavoastră o să se ocupe inspectorul

Karnow. Cel mai împuțit inspector din toată poliția orașului Santa Barbara.

A scos din buzunar banda de magnetofon și a continuat :

— Când o să audă chestia asta, o să sară în sus de bucurie. Numai că, a adăugat el în timp ce mă privea cu ochii lui mici și duri, s-ar putea ca noi doi să aranjăm lucrurile în așa fel, încât Karnow ăsta să nu audă banda.

Am înțepenit brusc și am făcut ochii mari.

— Nu înțeleg, ce vreți să spuneți ?

Zâmbetul viclean i s-a lățit pe loc.

— Domnule Halliday, poate că ajungem la o înțelegere. În fond și la urma urmelor, ce poate fi mai bun decât banii ? V-aș putea vinde banda asta, dacă vă interesează. Și în felul ăsta, ați scăpat basma curată. Și o să vă puteți întoarce la soția și la podul dumneavoastră, fără să vă mai pese de nimic.

„Ce poate fi mai bun decât banii ?“

Folosise aceleași cuvinte ca și Rima. Așadar, totul avea să reînceapă. Brusc, am simțit un chef nebun de a mă apleca deasupra biroului și de a-l pocni drept în mutră, numai că n-am făcut nimic.

M-am mulțumit să-l întreb :

— Cât ?

— Putoarea aia vă băgase sula-n coaste pentru treizeci de mii de dolari, nu ? Ei bine, eu o să fiu mai modest și o să mă mulțumesc cu douăzeci de mii.

L-am privit drept în ochi.

— Și după asta ?

— V-am spus doar că o să mă mulțumesc cu douăzeci de mii. Pentru banii ăștia, o să vă dau înapoi pistolul și banda. Mi se pare destul de cinstit, ce spuneți ?

— Destul de cinstit, până când o să cheltuiți banii. După care, o să vă aduceți din nou aminte de mine și o să-mi turnați iar o istorie, din care o să reiasă că am ghinion. Ce mai la deal și la vale, figura asta este clasică.

— Amice, ăsta-i riscul tău. Însă poți să alegi, dacă vrei. Poate că preferi să stai la răcoare cincisprezece ani.

După o clipă de gândire, am dat din umeri.

— Bine, așa rămâne. Ne-am înțeles.

— Ei bravo, asta înseamnă că ești un tip inteligent ! Dar banii îi vreau lichizi, nu cec. Cum o să mi-i dai, ți-am

și pus în palmă pistolul și banda. Cât timp îți trebuie să faci rost de ei ?

— Probabil că poimâine o să-i am. O să fiu nevoit să vând niște obligații. Ne întâlnim joi dimineața la biroul meu și o să-ți dau douăzeci de mii de dolari.

A dat din cap în semn că nu și mi-a făcut cu ochiul.

— Nu amice, nu la biroul tău. Îți telefonez eu joi dimineață, ca să stabilim un loc de întâlnire.

— Bine, atunci, așa rămâne.

M-am ridicat și am ieșit din birou, fără ca măcar să mă mai uit la el. Abia dacă am mai avut timp să prind trenul spre Holland City. Cât timp am stat în compartiment și m-am uitat pe fereastră, m-am gândit la situația mea. Îmi fusese imposibil să nu accept târgul propus de Rima, deoarece nu avea nimic de pierdut. Era atât de avidă de bani, încât ar fi acceptat să intre la închisoare împreună cu mine, dacă nu i-aș fi plătit. Însă, în privința lui Keary, situația era total diferită : el ar putea pierde totul. Așa că trebuia să acționez cu prudență, însă eram sigur că puteam să fiu mai șmecher decât el. În orice caz, nu aveam de gând să-i dau nici un cent. Preferam de o mie de ori să stau la pușcărie cincisprezece ani, decât să fiu victimă, pentru tot restul zilelor mele, șantajului exercitat de polițistul ăsta malac și antipatic.

Joi dimineață, am anunțat-o pe Clara că așteptam un telefon din partea inspectorului Keary.

— Și te rog, să nu mi-l dai la telefon. Să-i spui că am plecat și că nu știi la ce oră o să mă întorc. Și dacă are de lăsat vreo vorbă, să-ți spună ție ce și cum.

La unsprezece și ceva, Clara a intrat în biroul meu și mi-a spus că telefonase Keary.

— A spus că vă așteaptă la ora unu la „Tavener's Arms x".

„Tavener's Arms" era un motel, situat la câteva mile de Holland City. Am ajuns cu mașina acolo, puțin înainte de ora unu. Am intrat în bar, având în mână o servietă diplomat.

Keary stătea într-un colț, având în față un whisky dublu. În bar nu se mai aflau decât doi clienți, departe de el.

În timp ce mă apropiam de el, l-am văzut cum și-a fixat privirile pe servieta mea.

— Salut, amice, m-a întâmpinat el. Ia loc. Ce vrei să bei ?

— Nimic, i-am răspuns, așezându-ma pe bancheta de lângă el și punându-mi servieta între noi.

— Bag seama că ai adus banii.

— Nu, te înșeli.

A încetat să mai zâmbească, iar privirea i-a devenit rece, ca de gheață.

— Ce bane mai e și ăsta ? m-a întrebat cu un ton arțăgos. Vrei să înfunzi pușcăria, sau nu ești întreg la minte ?

— Nu am reușit să-mi vând acțiunile. Așa că nu am pus încă mâna pe bani. Dacă vrei, poți să vii cu mine. O să ți se numere banii în fața ta, după care n-ai decât să-i iei.

Figura îi deveni violacee.

— Ce dracu' îndrugi acolo ? șuieră el printre dinți, aplecându-se în față, și străfulgerându-mă cu privirea. Îți bați joc de mine ? Încearcă numai să faci pe șmecherul cu mine, și o să intri la zdup în doi timpi și trei mișcări ! Nici n-o să apuci să-i spui nevestii-ti unde te-ai mutat !

— Inspectore, ca să numeri douăzeci de mii de dolari, asta-i treabă de casier, i-am replicat eu, cu o voce suavă. Dar dacă vrei s-o faci personal, atunci o să mă duc la bancă, o să iau banii și o să ți-i aduc aici. Mie putin îmi pasă.

M-a privit bănuitor.

— Doar nu sunt atât de tâmpit ca să merg împreună cu tine la bancă. Du-te singur și fă rost de banii ăștia, în bancnote de douăzeci de dolari. O să le număr chiar eu Hai, dă-i drumul chiar acum.

— Și ce o să-mi dai în schimb ?

— Pistolul și banda, așa cum ne-am înțeles.

— O să-mi dai banda pe care ai înregistrat-o în biroul tău, atunci când am mărturisit că am fost complice la asasinarea paznicului din studiourile Pacific ?

— Ce rost are toată pălăvrăgeala asta ? Știi foarte bine că asta-i banda pe care am să ți-o dau.

— Bine... Și dacă o să vreau să am certitudinea că nu o să mă mai șantajezi ?

Am crezut că o să mă pocnească.

— Auzi, prăpăditule, îți interzic să mă acuzi de șantaj ! mârâi el. Ai avut o baftă nesperată să reușești să scapi așa. Puteam să-ți cer treizeci de mii de dolari. Douăzeci, mi se pare un preț echitabil, ca să nu înfunzi pușcăria cincisprezece ani !

— În regulă, atunci, am să mă întorc peste o oră.

Mi-am luat servieta și am plecat. M-am urcat în mașină și am ajuns în Holland City.

Când am intrat în birou, Clara tocmai se pregătea să mănânce ceva, iar Ted Weston era pe picior de plecare.

— Mergeți cu mine la masă ? mă întrebă el, știind că de obicei, prânzeam împreună.

— Nu, am mâncat deja. Mai am niște treabă, după care o să plec iar. Du-te și mănâncă.

După ce a plecat, mi-am deschis servieta, din care am scos un pachet de ziare vechi. După ce le-am aruncat la coș, mi-am aprins o țigară, plăcut surprins de faptul că mâinile nu-mi tremurau.

M-am gândit la Keary care mă aștepta la „Tavener's Arms".

„Treaba ta, mi-am spus. M-ai făcut să petrec o jumătate de oră cumplită, înainte de a mă șantaja. Acum, este rândul meu."

Eram aproape sigur că-l adusesem în starea în care aveam de gând să fie. Întreaga poveste se anunța ca o adevărată partidă de poker. Fiecare dintre noi avea ceva de pierdut. Însă eu, mă obișnuisem de mult cu ideea asta, pe când el, nu.

Pe la unu și jumătate, am plecat de la birou, și m-am dus la „Tavener's Arms".

Keary stătea în același loc. Figura sa cărnoasă îi lucea de sudoare, iar ochii îi scăpărau de furie. M-a uns pe ficați când am văzut că se măcinase, așa cum mă măcinasem eu în biroul lui, cât o cutie de chibrite.

În bar se aflau vreo zece-doisprezece clienți, dar nici unul dintre ei nu se afla în preajma sa.

M-a reperat de cum am intrat. Ochii i-au strălucit în cap, iar buzele-i subțiri au început să se agite în niște mișcări spasmodice.

Mi-am tras un scaun și m-am așezat.

— Unde-s banii ? m-a întrebat cu o voce joasă și răgușită.

— M-am răzgândit. N-am să-ți dau un sfanț. Hai, arestează-mă !

Figura i-a devenit din nou violacee. Mâinile lui, ca niște baroase, s-au transformat în doi pumni amenințători.

— Bine, jigodie ce ești ! exclamă el. Știi ce-o să te coste asta ! O să te bag la răcoare pentru cincisprezece ani !

— Și pentru tine e valabil același lucru, i-am răspuns, privindu-l drept în ochi. Tariful e tot ăla, ori că e șantaj, ori că e complicitate la crimă.

— Ce ? Încerci să mă aiurești ? Pe mine o să mă creadă, și nu pe tine ! Ești un amărât, asta ești ! Ori scoți paralele, ori intri la zdup !

— Auzi, știi ceva, vreau să-ți spun că m-am tot întrebat de ce naiba în treizeci și cinci de ani de serviciu în poliție, nu ai reușit să treci de gradul de inspector. Acum, m-am prins. Nu ești decât un malac fără un gram de creier. Ești ultimul om din lume care ar putea să șantajeze pe cineva. Și am să-ți explic de ce. Mi-am făcut depoziția mai înainte de a-ți fi expirat timpul pentru pensionare. Sergentul de serviciu poate să confirme faptul că am ajuns la comisariatul vostru la patru și un sfert. Și de plecat, am plecat împreună cu tine. Ce dracu' am făcut în intervalul ăsta ? Evident, mi-am făcut depoziția. Și de ce nu m-ai arestat pe loc ? De ce nu ai dat depoziția mea succesorului tău ? Ce ai făcut în Holland City, când discutai cu mine ? Barmanul din localul ăsta o să depună mărturie că ne-am întâlnit de două ori. Gândește-te la toate chestiile astea, după care mai adaugă un mic amănunt, și gândește-te din nou. Amănuntul este că nu ești singurul care are o bandă înregistrată. Îți amintești de servieta mea ? Îți amintești că am pus-o între noi, în timp ce vorbeam ? Îți mai amintești ce mi-ai spus ? În servietă, aveam un magnetofon portabil. Așa că am o bandă în care a fost înregistrată toată conversația noastră. După ce am plecat, am depus banda la banca mea. Inspectore, atunci când banda asta o să fie ascultată o să vi după mine la pușcărie. O să-ți pierzi pensia și o să fii condamnat și tu la cincisprezece ani. Ai greșit când te-ai gândit că mă poți șantaja, fiindcă ai o grămadă de lucruri de pierdut. Pe când, Rima Marshall nu avea nimic de pierdut. Din cauza asta a reușit să mă

aibă la degetul mic. Dar ca să poți șantaja, nu trebuie să fii vulnerabil, pe când tu, ești.

Pe figură îi apăruseră broboane de sudoare. A mormăit confuz :

— Minți ! N-ai avut nici un magnetofon în servieta aia! N-o să reușești să mă duci tu pe mine !

— Poate că ai dreptate, însă nu poți s-o dovedești, i-am spus, în timp ce mă ridicam de pe scaun. Hai, arestează-mă, ce mai stai ! O să vezi ce-o să se întâmple ! O să-ți pierzi și pensia aia amărâtă și o să te alegi cu cincisprezece ani de pușcărie ! Ce crezi că o să fac ? Asta nu depinde decât de tine. Dacă ești convins că trag o cacialma, te sfătuiesc să fii totuși prevăzător. Cum o să fiu arestat, bag mâna în foc că în cel mult două zile o să fii și tu arestat. Am lăsat instrucțiuni scrise băncii mele din Los Angeles, ca la o adică, să predea poliției banda mea, cât și o declarație scrisă, în care am relatat cum ai încercat să mă șantajezi. Așa că, cel mai bun sfat pe care ți-l pot da, este să te lași păgubaș, întrucât nu ai nici cea mai mică șansă !

Am ieșit din motel și m-am îndreptat spre mașina mea.

Afară, soarele strălucea pe un cer complet senin.

Am plecat cu toată viteza spre Holland City, spre Sarita și spre podul meu.

EDITURA Z

SERIE NOUĂ

ENIGMA Z

"Era o tipă de milioane, cu părul de argint și cu o voce de aur. Prostul de mine, am crezut că o să pot face avere, folosindu-mă de vocea ei. Noroc că m-am prins că era drogată pînă în măduva oaselor. Și atunci, am făcut pe dracu-n patru să pot pune mîna pe niște parale, pentru a o dezintoxica. Însă nici nu mi-a trecut prin minte că aveam să fiu părtaș la o crimă. Iar de aici pînă la șantaj, nu a fost decît un pas. Coșmarul meu avea să înceapă. Un coșmar fără de sfîrșit, pentru care eram hotărît să risc totul, ca să se termine într-un fel."

"Printre degetele înmănușate, începu să i se strecoare un firicel de sînge. Apoi, se mai auzi încă o împușcătură. Am văzut din spatele biroului țîșnind flacăra de la gura armei.

Polițistul scoase un geamăt înfundat, asemenea unui boxer care a încasat o lovitură decisivă. După care, căzu încet la podea și rămase nemișcat.

Am rămas locului, cu ochii dilatați de spaimă, continuînd să-mi țin mîinile ridicate deasupra capului și cît pe ce să vomit."

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-42-8

Lei 3000